

Pamestie.

Eņģeļa loma.

Mans tēvs ir miris.

Pirmais cilvēks.

ELVĪRA BLOMA

ELVĪRA BLOMA

LUGAS

© Elvīra Bloma
© Eraksti 2014
118 lp. / ~ 0,58 MB

Pamestie

groteska 2 cēlienos

Reiz pavisam nesenos laikos, mītiskā tagadnē, dziļi dziļi meža biezoknī atrodas māja. Tā ir vientuļa māja ar dažām ābelēm aiz tās un aku pagalma vidū. Šajā mājiņā nonāk cilvēki, kas zināmu vai nezināmu iemeslu un apstākļu dēļ ir pamesti. Jo kad cilvēks kliež klusējot, katru savas eksistences sekundi, tas ļauj, lai kājas to nes un nedomā, kur nonāks – tādēļ nonākt iespējams tikai šeit, tikai pamesto cilvēku mājā.

Darbojas:

Frīda – dzīvespriecīga hipiju meitene, ap 20 gadu veca;

Kārlis – vidēji nevesels sociopāts;

Andrejs – nenormāli vecs, bet tomēr vienmēr jauns;

Vita – vidēji veca, ap trīsdesmit, gremdējas depresijā;

Aldis – vidēji jauns, mīl sevi;

Līna – ap 25 gadu veca, mīl gandrīz visus dzīvnieciņus, vienīgi vīriešus ne;

Ilze – vietējā lauku iedzīvotāja jau krietni gadus.

1. cēliens

1. aina

Iepriekšminētās mājas pagalms, visai vēls vakars. Andrejs ar vecu, nobrauktu harlej-davidsonu trakā ātrumā iebrauc nātrēs, kur kaut kas aizdomīgi nosprakšķ un nodūmo, izdzer tukšu pudeli, aizmet. Tā saplīst. Andrejs nokāpj no moča, skaļi atraugājas. Apskatās apkārt.

Andrejs: Es viņu atradu! Dzirdi, draugs, es viņu atradu!

Streipuļo, pakrīt.

Andrejs: Es savu vārdu turu!

Andrejs ceļas, nevar piecelties, nāk Vita. Neko sev apkārt neredz.

Andrejs: (ieķeras viņai potītē) Aurora!

Vita atkratās no Andreja rokas, aiziet, Andrejs vāļājas zālē.

Andrejs: Mana Aurora! Nu un kas, ieķēru par daudz... kam negadās!

Frīda: Vecais! Vecais! (*Pieskrien aizsūsies.*) Manīju tevi pa ceļam. Klausies, kur te ir tas rokeru salidojums?

Andrejs: Liec mierā Auroru...

Frīda: Skaidrs. Šitas ir galīgā ķēmā. Tev ir ko iedzert?

Andrejs: Andrejs nedzer.

Frīda: Nu to es redzu.

Andrejs: Ko? ā, mana Aurora... Nāc šu...

Frīda: Fui, onkul, Andrejs un nedzērājs, bet kauna gan nav. Vismaz uzpīpēt ir ko?

Andrejs: Iedod buču, tad būs!

Frīda: (*ātri pieskrien, nobučo Andreju uz vaiga, aizbēg nomaļus*) Un tagad?

Andrejs: Un tā bija buča? Haaaaaaa (*Smieklis pārvēršas gārdzienā, apgūlies uz muguras, aizmiegs*).

Frīda: Skaidrs. (*Pieiet, pabaksta Andreju ar kāju. Iet prom. Nāk atpakaļ. Krata Andreju*) Onkul! Celies! (*mēģina to piecelt kājās*) Iesim čučēt gultiņā.

Andrejs: Gultiņā ar tevi, labi. (*Apliek tai roku ap pleciem, abi streipuļo uz māju*) Vienmēr gribu būt gultiņā ar Auroru.

Nāk Aldis. Skatās uz Frīdu un Andreju. Tad ierauga moci, pieiet tuvāk, paskatās.

Andrejs: (*pēkšņi noskaidrojies*) Ei – ei! Neaiztiec Andžiņa transportu.

Aldis: Tu esi dīķī iebraucis, tā arī mitrumā atstāsi?

Andrejs: Andžiņš vienmēr iebrauc dīķī, nu un kas? Tāpēc jāvelk ārā?

Frīda: (*Aldim*) To moci gan tu labāk atstāj lai stāv.

Andrejs: Mhm. Nāc dejot.

Aldis: Labi, labi.

Frīda: Ejam uz silto gultiņu. Bez rokām!

Andrejs: Labāk bez vārdiem, tā man patīk.

Frīda: (*atlaiž Andreju, tas pakrīt. Aldim*) Palīdzi man to pļēguru ienest istabā. Neatstāsim taču lai vāļājas te pagalmā.

Andrejs: (*pieceļas*) Nekur es nevāļāšos. (*Iet iekšā.*)

Iekšā Andrejs tiek aizgādāts līdz gultai.

Frīda: Nu, čučī, miedzīņš vairs nenāk?

Andrejs: Kāds tur miedziņš, ja tu tepatiņās...

Frīda: *(aiziet)* Ķēms.

Andrejs: Aurora! Aurora? *(Pieceļas sēdus, pavisam skaidrā. Ieslēdz gaismu, aplūko apkārtni.)* Andžiņa māja. *(Pauze.)* Es atradu tavu sievieti.

2. aina

Rīts, pie galda nervozi dīdās Kārlis. Kaut ko murmina pie sevis. Nāk Vita. Pārsteigumā apstājas.

Vita: Un kas jūs tāds būtu?

Kārlis: Piedodiet! Es domāju, ka šī māja ir pamesta!

Vita: Ir jau arī.

Kārlis: Tukša!

Vita: Nekas, nekas, tūlīt uztaisīsim brokastis.

Kārlis: Tad es laikam iešu.

Vita: Kāpēc! Paliec. *(Kārlis ceļas, Vita to atsēdina atpakaļ.)* Paliec, paliec.

Kārlis: Uz kādu mazu brītiņu.

Vita: Mazu vai lielu, kāpēc nepalikt.

Kārlis: Nu. Labi.

Līna ar Aldi abi nāk no pretējām istabām, saskrienas. Abi viens otram atvainojas.

Abi: *(Vītai)* Labrīt!

Vita: Labrīt.

Aldis: *(Līnai)* Mans vārds ir Aldis, kā jūs?

Līna: Līna. *(Aldis skūpstai roku.)*

Aldis: Un jūs?

Vita: Vita. *(Aldis skūpstai roku.)*

Līna: *(nāk, ierauga Kārli)* Sveicināti. Es jums māju vakar, palika tumšs, man bija tik bail, es jums māju, bet...

Kārlis: *(kategoriski)* Es neredzēju.

Līna: Jūs neļāvāties traucēties, tāpēc es mežā gandrīz prātu zaudēju. *(Šņukst.)*

Vita: Meikaps vēl vietā. Ja vēl saprot kā uzkrāsoties, tad jau viss kārtībā.

Līna: Man jānomierinās! *(Iet turp. Nāk atpakaļ. Iet atkal turp un atpakaļ. Aiziet.)*

Aldis: *(apsēžas pie galda, Kārlim)* Jūs kas būtu?

Kārlis: *(lietišķi)* Kārlis Bērziņš!

Aldis: *(skatās pa logu)* Tas mocis vēl tur stāv, pelķē.

Vita: Mocis? Kam tas ir?

Aldis: Tam trakajam metālistam. Piedzēries līdz ausīm. Es šito nesaprotu. Ļurbāt un vēl ar moci braukt. Nu tā. Paldies par kafiju. Iešu apskatīt apkārtni. *(Aiziet.)*

Nāk Andrejs, ļoti stīvs, neaizšņorētos zābakos un apakšbiksēs.

Andrejs: Ai, ai, kā saule spīd acīs. Atkal viņa ir uzlekusi mana – Aurora! *(Vītai)* Kafija? Mmm? Garšīga, svaiga, uzmundrinoša kafija?

Vita: Te būs. Kas jūs tāds esat un kāpēc bez biksēm?

Andrejs: Es esmu Andrejs, un bez biksēm tāpēc, ka, acīmredzot, esmu aizmirsis tās uzvilkt.

Vita: Un smirdat jūs kā spirta maiss.

Andrejs: Nu jā nu, laikam ieķēru par daudz, nu gadās.

Vita: Mani sauc Vita.

Andrejs: Es zinu *(Satver viņas roku, pievelk sev klāt).*

Vita: Kā tu vari zināt?

Andrejs: Man ir īpaša spēja, tiklīdz es ieraugu kādu sievieti, uzreiz zinu viņas vārdu. *(Skatās uz Kārli.)* Un kā tevi?

Kārlis: *(lietišķi)* Kārlis Bērziņš.

Andrejs: Jauki.

Vita: Es – Vita.

Kārlis: Sapratu. Patīkami.

Andrejs: Nu ko mēs tagad iesāksim?

Kārlis: Mūsu ir par daudz, lai es te kaut ko iesāktu.

Andrejs: Ko lūdzu?

Kārlis: Nē, neko tādu.

Andrejs: Ārprāts, mēs te esam lieliskā situācijā, mēs faktiski varam darīt jebko, tas ir tik

vispār ekstrēmi. Paskaties te – mums ir galds un plīts un ... Te vajag malku!

Vita: Malkas nav, es kurināju zarus.

Andrejs: Kā nav? Jābūt! skaldīsim malku. Man tā patīk. (*Kārlim*) Tu arī piedalies, vai ne?

Kārlis: Es? Ē. It kā jā.

Andrejs: Nu tad ejam meklēt cirvi!

Kārlis neveikli pieceļas, abi aiziet. Pēc brīža Andrejs atgriežas apģērbies.

Andrejs: Cirvi!... Nāc šu, pie Andžiņa... (*Ierauga Vitu, kas ir atsēdusies krēslā un izskatās ļoti drūma un sagurusi.*) Vai, vai – ko es redzu – skaistā Aurora skumst. Ja cirvis nenāk pie Andžiņa... Tad Andžiņš nāk pretī. Nu kas akal?

Vita neatbild. Andrejs lēni glāsta Vitas kājas sākot no potītēm.

Andrejs: Man tev ir jaunumi – šobrīd esmu gatavs ar tevi dalīties savā pieredzē un pastāstīt kaut ko nedzirdētu.

Vita: Ko tu man vari pastāstīt, ko man vispār kāds var līdzēt.

Andrejs: Tas ir neticams stāsts, par rīta gaismu Auroru, par viņas pirmo mīlestību. Katru rītu viņa modās no visu purvu purva, kur mēdza nakšņot, un tīksmi purināja savu zelta matus. Purva mitrums no tiem pārvērtās dzirkstelēs, kas skriedamas gaisā mirstīgajiem šķita kā saules stari. (*Glāsta viņas stilbus, viņa mēģina celties, viņš to nepieļauj un paceļ uz augšu viņas kājas. Visnotaļ intīma situācija.*) Aurora svīda. Sviedri strauji iztvaikoja uz viņas degošās ādas un izkūpēja miglā. To ir grūti iztēloties pat man, bet Rīta gaisma iemīlēja cilvēku. Viņš nebija nekas īpašs, varbūt kāds vienkāršs, smirdīgs lauku puisis. Tāds lūk muļķīgs stāsts par to, ka pat svelmainā Aurora klusībā ilgojas cilvēcības, kaut spēj tikai degt un degt, un degt, un degt. Vārdu sakot, stāstam beigas. Ahā! (*Izvelk no Vitas krēsla apakšas senlaicīgu, masīvu divasmeņu cirvi.*) Redz, kur tu esi, mans cirvis (*aplūko tuvāk*). Neesmu sen tevi redzējis... kaut kāds brūns palicis.

Ienāk Līna ar aveņu groziņu.

Līna: Kurš ceps pankūkas?

Andrejs: (*Līnai*) O! Nesaki – Aurora?

Līna: Es? Līna.

Andrejs: Velns... Bet tuvu, ne? nu tas pats jau vien ir. (*Garāmejojot noglāsta Līnas muguru, tā dusmīgi atraujas. Andrejs aiziet.*)

Vita: (*Līnai*) Cep savas pankūkas!

Līna: Kas šim? Galīgi traks?

Vita: Tev to nesaprast.

Līna: Ko man nesaprast?

Vita: Eh, tas ir kaut kā... Klausies, ienes taču ūdeni! Tu domā cept, kamēr trauki netīri?

Līna paņem spaiņus, aiziet.

Vita: Šmurgule.

Ienāk Kārlis, ierauga Vitu, apskatās apkārt, aiziet.

Andreja balss: Kārli, es atradu cirvi! Kārli?

Ienāk.

Andrejs: Kur viņš palika, neredzēji?

Vita: Ienāca un aizgāja.

Andrejs: Kur? Mēs taču runājām to malku!

Vita: Vienalga. Mežā zaru diezgan.

Andrejs: Kārli!

Vita aizšķērso ceļu.

Vita: Ārā izgāja, es taču teicu.

Andrejs: Ā. Es biju ārā, bet nemanīju viņu... Gatavais joks. (*Aiziet.*)

Vita: Pagaidi, es arī varu to malku!

Andreja balss: Palīdzēsi pie krāmēšanas, tagad ej un atrodi Kārli, mans cirvis ir sarūsējis.

Ienāk Līna ar ūdens spaiņiem, rosās gar plīti. No istabas izsteberē samiegojusies Frīda.

Frīda: Mmm? Brokastiņas jau galdā?

Līna: Tās jau drīzāk vakariņas.

Frīda: Labs rīts tev arī. (*Uztaisa kafiju, apsēžas pie galda, paņem avīzi, nožāvājas.*) Kaut kādas Staļina prēmijas. Simtgadīga makulatūra. (*Aizsviež avīzi.*) Pag, bet tas ir kaut kas antikvārs (*paceļ avīzi*), varbūt var pārdot.

Līna: Es salasīju odziņas, cepšu pankūkas.

Frīda: Man arī dosi?

Līna: (*dusmīgi*) Jā, visiem došu.

Frīda: Tās ir tavas ogas un tavas pankūkas. Vari arī nedot, ja negribi.

Līna: Kāpēc uzreiz negribu? Gribu jau.

Frīda: Nu labi. Kad būs gatavs?

Ienāk Kārlis, paķer no savas istabas somu, aizskrien.

Frīda: Kas tam?

Līna: Nezinu, tas garais arī tāds pavisam jocīgs.

Frīda: Andrejs? Vecais baikers? (*Skatās pa logu.*) Mmm, jā, viņš ir seksīgs.

Līna: Fui.

Frīda: Paskaties pati, tīrā bauda skatīties. Ritīgs austrumu ķēniņš.

Līna: Man vienalga.

Frīda: It kā man nebūtu.

Vīta: (*ienāk aizkaitināta*) Un tu, plauša, beidzot izlīdi no savas migas?

Frīda: Ko?

Vīta: (*Līnai*) Vai tu neredzi tos netīros traukus, vai man viņi tev gultā būs jāieliek, ko? Kaut kāds bērnodārzs.

Frīda: Mazgā pati tos savus traukus, ja tev tie tik ļoti sāp!

Vīta: Tu vispār būtu klusējusi, liekēde (*Pazūd.*)

Frīda: Tantei kašķis?

Līna atsēžas uz krēsla, šņukst.

Frīda: Nu es zinu, kādas ir tās raganas, kas dzīvo uz vistas kājas. (*Līnai*) Kas nu? Neraizējies par sīkumiem. Tev nekas nav jāmazgā, nekādas darba dalīšanas nav bijis.

Vītas balss: Bet vajadzētu!

Frīda: Neņem pierē to veceni.

Vīta ienāk, dusmīga, paķer jaku, aiziet.

Frīda: Redzēji, viņai nervi čupā.

Līna: Viņa ir nesmuka. Vēca un nesmuka.

Frīda: Tā gan nav. Viņa ir tikai dusmīga, bet dusmas pāries, redzēsi.

Līna: Man vienalga. Viņa ir stulba.

Ienāk Andrejs, meklē kaut ko atvilknēs.

Andrejs: Meitenes, es, protams, jūs ļoti gribu, bet pagaidām pietiktu, ja izdotos atrast nažu asināmo vai kaut ko tādu. Savus simts gadus neesmu skaldījis malku.

Frīda: Ha, tu tik vecs?

Andrejs: Un vēl daudz vecāks, tici man. (*Meklē.*)

Frīda: Paņem akmeni.

Andrejs: Akmeni? Jā, toč, esu galīgi atrofējies. Drīz es vairs sev kartupeļus nevarēšu uzvārt.

Frīda: Tik grūti tev šorītīņ? Izdzer kādu aliņu.

Andrejs: (*smaida Frīdai*) Kad man ir Aurora, man grūti nav. Vispār kartupeļus man tāpat vārīs sievietes – gribu veco labo kārtību, gribu kaut ko labu. (*Aiziet.*)

Ienāk Kārlis, apsēžas pie galda, noliek somu. Līna turpina cept pankūkas.

Frīda: Kas tev ir saulīt, a?

Kārlis: (*aizvainots pieceļas*) Kāpēc „saulīt”? Neatceros, ka mēs būtu iepazinušies, bet jau uzreiz – „saulīt”.

Frīda: Īsts trakonams. Visi dusmīgi, raud.

Līna: Labi, ka tā vecā aizgāja.

Kārlis: Es jūtu, ka mana klātbūtne šeit nav vēlama. Es aizeju. (*Aiziet.*)

Frīda: Ko es pateicu?

Līna: (*parausta plecus*) Jāvāra ievārījums.

Frīda: Es palīdzēšu.

Aldis: (*ienāk, svinīgi*) Sveikas, dāmas!

Frīda: Labs rīts.

Līna: Labvakar.

Aldis: (*Frīdai*) Ar ko man tas gods. (*Skūpst roku.*)

Frīda: Ha, kāds saldumiņš - ar Frīdu.

Aldis: Aldis. (*Smaida.*) Cik mežs ir skaists! Domāju, paiešos tepat gar māju, bet sanāca aizklīst krietni tālāk. Nu gan esmu izsalcis kā... liels dzīvnieks.

Frīda: Kā vilks?

Aldis: Nu to zvēru nepiemin. Esam taču mežā.

Frīda: Kā vilku piemin, tā vilks klāt.

Ienāk Andrejs.

Frīda: Redzku mums vienīgais... lielais zvērs!

Andrejs: Par ko iet runa?

Frīda: Protams, par tevi, saulīt.

Andrejs: Priecājos, ka esmu pamanāms.

Aldis: *(Andrejam)* Sveiki, es esmu Aldis. *(Abi sasveicinās.)*

Andrejs: Andrejs.

Aldis: Atvaino par to moci vakar.

Andrejs: Ko? *(Skatās pa logu.)* Nē, viss normāli. Bet ja bojājumi būtu no šejienes redzami, tad gan tu pa purnu dabūtu.

Aldis: Nē nu jā, es jau neko.

Līna: Te sanāks katram tikai divas.

Aldis: Tad es atsakos. Lai ir cepējai.

Līna: Nē, nekas, tās jau visiem.

Andrejs: Es noteikti pret – labāk apēdu pašu cepēju – rrrrrr. *(Tēlo vilku.)*

Līna: Stulbais!

Frīda: Ēd mani! *(Bēg.)* Neapēdīsi! *(Abi rotaļājas.)*

Līna: Tā kā mazi bērni. Raganai gan es nedošu.

Andrejs: Kurai tad?

Līna: Tā Vita!

Andrejs: Vita? Nezinu tādu. Veca?

Frīda: Dusmojās, lamājās, durvis daudzīja.

Aldis: Savādi, vēl šorīt viņa bija ļoti jauka. Varbūt mēnešreizes vai kas tāds.

Frīda: Protams, bez kaut kā tāda sieviete nespēj dusmoties.

Aldis: Es jau nezinu, kas jums tur ir.

Līna: Beidziet! Fui!

Visi klusēdami ēd. Pēkšņi šķērsām pāri virtuvei pārskrien pele. Līna spiedz, uzlec uz krēsla, Frīda sajūsmā, vīrieši metas peli ķert.

Frīda: Pele!

Andrejs: Ātri, galdu!

Paceļ galdu, pārbīda krēslus, skapīši gar sienām tiek pārstumti istabas vidū.

Aldis: Šeit!

Abi mēģina peli samīt.

Līna: Ko jūs darāt!

Frīda: Super!

Andrejs: (*Līnai*) Ķer peli!

Līna: Kā?

Abi skatās gar sienām, bet pele ir noslēpusies.

Andrejs: Kā, kā? Tā, lai ir beigta!

Līna: Kāpēc beigta, tā taču pelīte!

Andrejs: Drīz tev tā pelīte sāks pa galvu staigāt, matos ligzdu ietaisīs un vēl ausīs ielīdīs.
(*Ar izsmieklu*) Pelīte.

Līna: Tā taču ir dzīva radībiņa.

Andrejs: Odi arī ir dzīva radībiņa, tāpēc mums jāļauj, lai visas iekšas izsūc? Es eju pēc āmura.

Aldis: Domā alas sist ciet?

Andrejs: Jāmēģina. Indi un peļu slazdus diez vai atradīsim.

Abi aiziet.

Frīda: Dzīva mežonīga pele! (*Tēlo briesmoni.*) Vē, nāks un ausis izēdīs, vē.

Līna: Kā tāda maza radībiņa var kādam traucēt. Mājās man bija divas pelītes, viena balta. Šinšila un kāmis, tik tas grauza tapetes, droši vien tāpēc nobeidzās. Man bija tik žēl un bail...

Frīda: No līķīša? Nu beidz.

Līna: Kāpēc uzreiz jāsit nost.

Frīda: Mednieka instinkts. Man gan patīk. Andrejs ir ūber savāds un interesants.

Līna: Pretīgs vecis.

Frīda: Kas to lai zina, ko viņš savā mūžā ir izdzīvojis. Ja es būtu vēl mazdrusciņ bezkaunīgāka, tā arī noprasītu - „nu vecīt, mauc ārā savu biogrāfiju”, ne.

Vita: Sveiki jaunībā. (*Ienāk, nomierinājusies.*)

Frīda: Sveika. Nu, nu, pašai līdz vecumdienām trejdeviņi kalni.

Līna uzgriež Vitai muguru.

Vita: Gribru jums abām atvainoties, šorīt nervi nodeva, nezinu kā tas tā...

Frīda: Tu esi pedante, visur gribi savu kārtību.

Vita: Tā jau būs gan. Mans vārds ir Vita.

Frīda: Es arī atvainojos, ka nekā nedaru. Es esmu Frīda. *(Līnai)* Un kas tev vārdā?
Līna neatbild.

Vita: Tā ir Līna.

Frīda: Rīt pat sāksu rukāt, nez, dārzu ravēt vai ko.

Vita: Te taču nekā nav, ne dārza, ne lopu, nekā. Varam ārā grauzt zaļus ābolus.

Frīda: Jāmirst bada nāvē?

*Ienāk Andrejs ar Aldi, nes āmuru, naglas un sarūsējušus skārda gabalus, sāk gar sienām
aiznaglot caurumus. Ienāk Kārlis.*

Kārlis: Labvakar.

Visi skatās.

Kārlis: Tad nu es iešu gulēt. Ja drīkst lūgt klusumu miera stundās!

Visi turpina darīt savu – Andrejs ar Aldi aiznaglo peļu alas, sievietes vāc nost traukus.

Kārlis: Es lūgtu cieņu pret līdzcilvēkiem!

Neviens neklausās.

Kārlis: Ir jau ļoti vēls, jau pati nakts! Pulkstenis jau astoņi vakarā! *(Apjucis)* Tad es iešu...
gulēt. *(Neviens neredz, nedzird.)* Gulēt! *(Aiziet.)*

3.aina

Virtuve. Uz galda salikti dažādi labumi. Pie galda sēž Ilze, dzer kafiju, viņai blakus Vita.

Vita: Vai, paldies, tantiņ, jūs esat kā labais eņģelis.

Ilze: Ko nu meitiņ, es vienmēr labprāt palīdzu šejieniešiem.

Vita: Mēs domājam sastādīt savu dārziņu...

Ilze: Redz, kā es domāju, ka jūs domāsi. *(Izvelk no kabatām sēklas.)*

Vita: Paldies! ... Kā lai to pasaka... tā ir milzīga palīdzība un pretimnākšana.

Ilze: Nekas, nekas, man vienai tāpat īsti nav ko darīt.

Frīda: *(ienāk)* Tantuk, tu esi super!

Ilze: Nav par ko, meitiņ, tīrais nieks.

Aldis: Tik sen neesmu kārtīgi paēdis.

Ilze: Es jau neko, tas jau katra kristieša pienākums.

Aldis: (*apsēžas pie galda*) Es jums gribētu izprasīt, kā te ir ar to kaimiņu būšanu. Apstaigāju šo māju vai divdesmit kilometru rādiusā, bet neredzēju nekādu cilvēka pēdu.

Ilze: Tas tiesa, šeit reti kāds parādās...

Vita aiziet.

Šķūnis pie mājas stūra, starp ābelēm Andrejs puskails skalda malku. Nāk Vita.

Vita: Veiksmi darbā, meža puika! (*Smej.*)

Andrejs: (*iztraucēts domās. Pašķielē uz Vitu, turpina skaldīt*) Dīvaini, ka jūs tā sakāt. Tas būtu kā joks?

Vita: (*joprojām smej, bet smieklī šķiet māksloti*) Kas tad? Es tikai padevu labu dienu. (*Pauze.*) Paskat, esi galīgi nosvīdis. (*Ar blūzi slauka Andrejam muguru.*) Derēja mums te pirtiņa, savādāk sāk niezēt visas malas.

Andrejs: (*atstumj Vitu*) Pirts šeit tiešām ir, tikai dziļāk kokos, žēl, ka pussabrukusi, bet to var atjaunot. Vajag tikai materiālus.

Frīda: Ejam rakt, ejam rakt (*Apķeras Andrejam ap roku.*) Ejam rakt, Andžin, iedomājies, mēs ēdisim normālu pārtiku un varbūt dzīvosim šeit visu vasaru!

Andrejs: O, vienreizēji, visa vasara kopā ar tevi, esmu gar zemi – jācer, ka tu arī būsi. (*Frīda dusmīgi piecērt ar kāju.*) Joks, es tikai pajokoju – Aurora.

Vita: (*īgni Frīdai*) Tu gribēji iet rakt. Es tā sapratu.

Frīda: Gribu!

Vita: (*uzbrēc*) Tad ej un roc!

Frīda vairs nesmaida. Nekust no vietas.

Andrejs: (*skatās uz Vitu. Pieiet pie Frīdas, paceļ to*) Nu tad – ņem! Tev lāpsta un citi pričendāļi, neko ar tiem nedari – dzirdi, neko tu neraksi, vienkārši ej un atrodi labu vietu, kur mums varētu būt dārzs, okei?

Frīda: Darīts, ģenerāl. Atbildīgs uzdevums!

Andrejs: Un kā vēl.

Frīda: (*paņem rīkus, maršē prom*) Un atbildīgi es rakšu!

Andrejs: Un kā vēl ne!

Frīda aizskrien.

Andrejs: Tikai uzroc kaut ko, tas ir veču darbs!

Tālumā Frīdas smieklī.

Andrejs: (*Vitai*) Mana daiļā Aurora! (*Nometas uz ceļiem.*) Liec mierā manu Auroru!

Vita: Tā ir ņirgāšanās! (*Pielec kājās.*)

Andrejs: Pavisam nopietni! Tikai bez raudāšanas! Nekādu drāmu, ditirambu, traģēdiju vai vēl visādus brīnumus.

Vita: Kāds tu esi nelietis!

Andrejs: Nevajag dzīvniekus slepkavot un porņikus taisīt. Es te kā normāls, parasts cilvēks, pilnīgi parasts.

Vita: Nu, nu, varbūt vēl sitīsi man...

Andrejs: Sākas.

Vita: Nu, sit arī... (*Grīļojas, vēl cer, ka sitīs.*) Ņem to savu vella skuķi un abi ejat ellē (*Aiziet, tad nāk atpakaļ.*) Un tas tev neko nenozīmēja?

Andrejs: Kas?

Vita: Neizliecies par muļķi! Esam taču pieauguši cilvēki!

Andrejs: Es nesaprotu, par ko jūs runājat.

Vita: Jūs, jūs, tagad viņš te jūsosies.

Andrejs: (*to atgrūž*) Es gribu būt labs un normāls, lūdzu. (*Nespēdams atraisīties, pagrūž spēcīgāk.*)

Vita: (*pakrīt, raud izmisusi*) Nelietis. Cūka.

Andrejs: (*iecērt cirvi bluķī, strauji aiziet*) Kur ir tava Aurora? Kur tā ir?

Vita grīļodamās pieceļas, dreb uzbudinājumā, iet gar šķūni pļavā, plēš zāli.

4. aina

Andrejs: (*kāpj kalnā, domīgi lūkojas apkārt, visbeidzot pamana Līnu, kas starp bērziem lasa meža zemenes*) Ē, nu kā tevi tur... Līna!

Līna: Jā?

Andrejs: Sakarā ar to, ka mēs visi vienojāties dzīvot sentēvu stilā, ir absolūta nepieciešamība, lai kāda sieviete uzvārtu kartupeļus.

Līna: Mēs vienojāties?

Andrejs: Vecākā mātiņe jau ir nojukusi, tādēļ tev kā otrajai šajā vecuma grupā tiek uzticēta ārkārtīgi atbildīgā pusdienu gatavošanas procedūra.

Līna: Kādā vecuma grupā!

Andrejs: Stafete ir nodota. Tev ir desmit minūtes un lūdzu – es tevi ļoti lūdzu – nepārsāli.

Līna: Es vēl neesmu piekritusi.

Andrejs: Tāpat piekritīsi, nelauzies.

Līna: Par ko tu runā!

Andrejs: Mēs tikai tērējam tavu dārgo laiku.

Līna: Nē!

Andrejs: Nu lūdzu?

Līna: Hm, nē, jā... nezinu. Labi, es tikai nemāku neko īpašu.

Andrejs: Vienkārši nepārsāli, okei?

Līna: Labi.

Andrejs: Tātad sarunāts? (*Līna neatbild.*) Kur problēma?

Līna: Nekur, es tikai... tūlīt, salasīšu vismaz litru.

Andrejs: Būs jau labi, tās ogas neaizbēgs. Pazīstama smarža.

Līna: Es tad iešu.

Andrejs: Jā, labi, un paldies tev, man liekas, tūlīt nosprāgšu badā. (*Let prom.*)

Līna paliek stāvam, trauciņš viņas rokās sasķiebjas, ogas birst zemē.

Saulaina vieta vienā pusē pagalmam, Frīda drudžaini rok zemi.

Līna: (*garāmejojot*) Izskatās karsti.

Frīda: Ir arī, esmu slapja kā gov. Nāksi palīgos?

Līna: Man jātaisa ēst.

Frīda: Tas jau Vitas darbiņš.

Līna: Nekā nezinu. Andrejs pats man teica.

Frīda: Andrejs?

Līna: Jā, viņš grib, lai es taisu ēst.

Frīda: Nu moš i labāk. Vitai tāda negatīva enerģija, bet ēst jātaisa ar mīlestību.

Līna: Jā, es tā varu. (*Aiziet.*)

Frīda piekususi nomet lāpstu. Izņem no kabatas cigarešu paciņu, apsēžas zālītē, aizsmēķē. No meža puses streipuļo Vita. Frīda to aizdomīgi nopēta.

Vita: Labu vietīņu esi atradusi.

Frīda: Domā? (*Atmaigst.*) Nu, es centos.

Vita: (*apsēžas blakus*) Karsta diena.

Frīda: Jā. (*Pēkšņi*) Nu kāpēc tu dusmo!

Vita: Piedod man, pati nezinu, kas man bija uznācis.

Frīda: Ja tu par to Andreju, tad mums nekā nav, zvēru! Es tik tā pa draugam.

Vita: Nē, nē, es nezinu. Viss manī griežas, neko nesaprotu. (*Raud.*) Iedod man vienu dūmu. (*Paņem no Frīdas cigaretī, smēķē, klepo.*)

Aldis: (*nāk ar naktsvijoļu pušķīšiem*) Ziedi dāmām. (*Iedod Frīdai un Vitai.*)

Vita: Tās ir aizsargājamas.

Aldis iet ar trešo pušķīti uz māju, dungo pie sevis.

Frīda: Šorīt pirmo reizi šī gada laikā no sirds priecājos. Bet tu dusmojies. Neraudi!

Vita: Neklausies manī, lūdzu...

Frīda: Nevaru izturēt, visi tikai raud, pašai raudiens nāk.

Andrejs: Tā, tu jau saproti, ka mēs vienojāmies dzīvot kā senos laikos, tātad mums, vīriešiem, ir jāievieš dzelžaina disciplīna. Attiecībā pret sievietēm, protams, bet arī savstarpēji jābūt kārtībai.

Kārlis: (*kategoriski*) Es nepiedalos.

Andrejs: Saprotams, ka ir jābūt cilts virsaitim, kurš, es domāju, tas visiem ir skaidrs, jau no dabas esmu es. Jābūt arī šamanim – šis postenis vēl ir brīvs, ja vēlies. Bet visādi citādi, lai kaut kas būtu, mums ir jāstrādā, un patlaban tev tiek uzticēts pienākums uzrakt dārzu.

Kārlis: Tu laikam domā, ka esmu kaut kāds lētais darba spēks?

Andrejs: Nē, kāpēc?

Kārlis: Ēst es tāpat neēdīšu tos jūsu atkritumus. Tad nav ko mani pīt iekšā savās izvirtībās.

Andrejs: Par ko iet runa?

Kārlis: Domā, es neredzēju, kā jūs... tur... darījāties.

Andrejs: (*pieceļas*) Vecais, virsaiša seksuālā dzīve ir svēta lieta, un ēst arī neviens tev ar varu nespiež. (*Iet prom.*)

Aldis: (*nāk*) Andrej, iedomājies, mežā redzēju stirnu bariņu, un, iedomājies, no cilvēka

nebīstas.

Andrejs aiziet garām.

Aldis apjucis skatās te uz Kārli, kurš stīvi blenž te zemē, te uz Andreju, kas nozūd aiz stūra.

Atkal dārzs, Frīda rok, Vita izlasa nezāļu saknes.

Andrejs: Tā. Tā. Ko es redzu! Kāds kaut ko rok!

Frīda neatbild, dusmīga.

Andrejs: (*pienāk, paņem no Frīdas lāpstu*) Es biju domājis iecelt tevi par savu pirmo sievu, bet tavas straujās garastāvokļa maiņas spiež mani šo nodomu rūpīgāk pārdomāt.

Frīda smagi nopūšas, iet prom, Vita tāpat, iet uz aku mazgāt rokas, tad uz māju.

Līna: Pusdienas ir gatavas.

Frīda: Super. Tu esi īsts mīļumiņš.

Vita noplāta rokas. Apātiski iet uz māju.

Andrejs: (*turpina rakt. Līnai, kura kā iemietā uz to blenž*) Pārējos nesauksi?

Līna: Pārējos? Ā, protams. (*Iet meklēt Kārli un Aldi.*)

Andrejs: Biju piemirsis, ka būt par cilvēku ir grūtāk, nekā izskatās. Eh. (*Aiziet ēst.*)

5. aina

Pusdienu galds, visi kāri ēd.

Aldis: Slava saimniecītei! Brīnum gardi.

Pārējie klusē.

Aldis: Aprunājos ar Ilzes kundzi. Izrādās, ka esam kaut kur pasaules malā. Ne veikala, ne pasta, ne pilsētas. Nekā. Mežs visapkārt. Kundzīte, izrādās, pārtiek tikai no tā, ko pati izaudzē. Un vēl gotiņa. (*Pauze.*) Vasarā viņa katru gadu apbraukā apkārtni ar ričuku. Bet nav jau kur braukāt, (*smejas*) tik šitā mājiņa, kas kādus trīsdesmit gadus stāvēt tukša. Tā nu šī esot braukusi kā, parasti, un te – hops, un ir cilvēki! šī no priekiem nezinājusi ko darīt. Viņa saka, te nākot visādi nabadziņi, nākot pilnīgi bez nekā, tādi izmisuši un šī jau zinot, ko šiem vest – kāpostiņus, burkāniņus, pieniņu. Tā nu šī aizminas mājās, apkraujas ar pārtiku un laiž atpakaļ, pie mums. (*Pauze. ēd.*) Vispār tantukam visu cieņu. Savos gados šitādus gabalus, gandrīz vai ar kājām.

Visi klusē. Ienāk Kārlis, apsēžas pie plīts, skumji skatās tukšumā, nedaudz piešķiebis galvu.

Vita: *(Kārlim)* Nāksiet ēst?

Kārlis nervozi sakustas, klusē.

Vita: *(pieceļas, ieliek vienīgajā tukšajā šķīvī uz galda pārtiku, iedod Kārlim)* Ēdiet, droši.

Kārlis apjucis skatās uz pārtiku. Visi viņu vēro, saskatās. Ar žestiem viens otram vaicā, tad it kā neziņā parausta plecus. Kārlis ar dakšiņu ieliek kumosu mutē. Košļā tā, it kā nekad nebūtu košļājis. It kā ar grūtībām norij. Pārējie ēd, nepievērš uzmanību.

Aldis: Tāds skaistums visapkārt. No rīta pamodos līdz ar ausmu, sēdēju bērzā un vēroju, kā lec saule. Likās – teju apraudāšos no daiļuma, kā viss mirdz, viz. Rīta rasa, nu ziniet, kā latvju dainās...

Klusums. Aldis apskatās apkārt, kā gaidītu atbalstu. Visi ņem sālstrauciņus un enerģiski kaisa sāli uz ēdiena. Turpina ēst, klusē.

Aldis: Un tad tie putni. Strazdi, lakstīgalas, kā viņus tur... čivina kā aprakuši. Liekas, arī viņiem vasara laupījusi visu sajēgu. *(Pauze. Domīgi.)* Ja putniem vispār ir sajēga.

Visi klusē.

Aldis: Jūs te visi esat jocīgi, goda vārds. Es nezinu, kā lai tieku prom, esmu jau noguris no jums, visiem tādi melni mākoņi velkas līdzī, kā uz nažiem.

Frīda: *(nomet dakšiņu)* Bēdu putni. Bēdu neputni. Tā jau viņi saka – cilvēks nav zvērs. Tas tiesa, cilvēks ir nezvērs!

Kādu laiku pēc tam. Ienāk Līna uzposusies.

Vita: Fu, kāds gan te ir sasmaržojies.

Līna noslēpumaini smaida. Nicīgi skatās uz Vitu.

Frīda ienāk.

Andrejs: *(ienāk)* Es domāju un nevaru izdomāt.

Frīda: Ko tad Andžiņš vēl daudz domā?

Andrejs: Kur ir palikusi mana Aurora. Skatos te *(paskatās pa logu)*, neredzu, skatos šite *(paskatās zem galda)*, nav, arī tepat *(paver Frīdas izgriezumu)* nekā.

Frīda iesit pļauku.

Andrejs: Ā, žokli salauzi! Nu labi, pietiks ākstīties. Kas te tā smird!

Aldis ienāk.

Andrejs: *(Aldim)* Tu nesmirdi, tas ir skaidrs!

Aldis: Kāds smird?

Andrejs: Iespējams.

Līna vairs nesmaida.

Frīda: Varbūt tu ar kādu esi saostījies?

Andrejs: Hā, hā, joku plēsēja... (*klusām Līnai*) es atceros tavu smaržu, un tā tiešām nav tava. (*Skaļi.*) Pus pasaule ar tādām staigā, visas lētas kā sērkociņi. (*Aiziet.*)

Aldis: (*klusām Līnai*) Man gan patīk. (*Līna novēršas.*)

Vita: Inflācija.

Līna: Ko?

Vita: Inflācija, es saku. Arī sērkociņi paliek dārgāki.

Aldis aiziet.

Līna skumja, ielej bļodā ūdeni, mazgā kaklu un plecus.

Frīda: Kāpēc jūs ņemat pierē to Andreju, nesaprotu. Viņš taču ir riktīgs āksts. Vecs izvirtulis! (*Pauze.*) Viņš neko nedara un nesaka nopietni, skaidrs? (*Nopūšas, pārējās klusē.*) Nu labi, jā, ir viņš skaists, skaists kā sengrieķu dievs, jā, un tāpēc viņš dabūs visu, ko sagribēs? Kas viņam te, kaut kāds Olimps? (*Klusums.*) Es eju. (*Aiziet.*)

6. aina

Kārlis lavās.

Vita: Sveiks, Kārlī.

Kārlis sabīstas, nervozi pamāj ar galvu, lavās prom.

Vita: Pag pag, cienītais. Kas ar jums īsti notiek. Mēs taču visi kā cilvēki.

Kārlis: Viss ir kārtībā. Es tikai neesmu pieradis pie cilvēkiem.

Vita: Un kāpēc gan nepierast. (*Aizdedz cigareti, klepo.*)

Kārlis: Sieviete, un ļuļķi bāzt mutē...

Vita: Kāpēc gan ne?

Kārlis: Es šeit jūtos lieks.

Vita: Tad vajag iejusties. Mēs visi šeit esam ciemiņi, viens otram lieki.

Kārlis: Tā jau nevar teikt. Nu kaut vai, nu jūs ar to mello...

Vita: *(iesmejas)* Ciemiņi, mūžīgie ciemiņi. Es visur esmu tikai ciemiņš, lai kur es ietu. *(Apklust, noglāsta savus ceļgalus, tad uz Kārli.)* Es tev nemaz nemaz nepatīku.

Kārlis: *(kautrējas)* Tā es neesmu teicis.

Vita pēkšņi noskūpsta Kārli.

Kārlis: Kas...

Vita: Nepatika? *(Skūpsta vēlreiz.)*

Kārlis izraujas, aizbēg. Vita drūmi noskatās pakaļ.

No bēniņiem kāpj lejā Frīda, tērpusies pabalējušā, zilā, vecā kleitā.

Frīda: *(Vitai)* Skaties, ko es atradu. Tas ir kaut kas antikvārs! Kā pasaku fejai!

Vita: *(atplaukst)* Jauki, jauki, zaķīt, man arī būs?

Frīda: Jā, jā, tur augšā vesela kumode, un kāda, tev jāredz – antikvāra *(Rauj Vitu sev līdzī bēniņos, abas piemēra kleitas.)* Stilīgas lupatas, rauj virsū, saulīt, iesim dancot!

Vita: Copēt puišus!

Frīda: Kam tos puišus. Man meitenes arī patīk, starp citu. Un rotas arī. Skaisti!

Vita apliek krelles, notrauc putekļus no veca spoguļa, kārto matus, gorās.

Frīda: Tu esi tik skaista! Kāpēc tik skumja?

Vita: Es esmu... jā. Tev jau es esmu veca un norakstāma.

Frīda: Es tā ne brīdi neesmu domājusi!

Vita: Bet! Pastāsti man par sevi!

Frīda: Ko?

Vita: Nu... kā tu dzīvo, ar ko nodarbojies. Kāpēc esi šeit.

Frīda: Nekur nedzīvoju un ne ar ko nenodarbojos. Taču kaut kā tieku galā. Un tu?

Vita: Man tas pats. *(Paņem Frīdas lūpu krāsu, triepj biezā kārtā uz lūpām.)* Nekas un neviens man nespēja sagādāt prieku. *(Domīgi.)* Un te nu viņš ir – mans ideāls. Dzen mani prom kā suni. Lai, lai dzen, es viņam būšu suns, zoles laizīšu, ja viņš tā gribēs.

Soliņš aiz mājas.

Aldis: Skaista tautu meita, sev vainadziņu pīdama. Kurš to noņems?

Līna aizdomīgi viņu uzlūko, tad aizgriežas.

Aldis: Eh! Tīrā paradīze. Ko tu baidies. Es nekožu.

Līna: Bet stulbas jēlības gan bārsti uz visām pusēm.

Aldis: Ei nu! Mazai rozītei asi ērkšķi.

Līna: Fui! Atšujies!

Aldis: Kas nu tev, arī būsi tajā Andrejā ieskatījusies. Ko? (*Līna neatbild.*) Es jau redzu. Visi meitieši kā traki uz viņu, kā mušas ap sūdu. Kas tad viņam tāds ir? Alkoholīķis, brunču mednieks. Šitās mazās meitiņas vēl nemaz neapjēdz, kas tas vīrietis ir tāds par zvēru. Domā, ja viņam liels mocis, liela mute, muskuļu kalns, jo vairāk šis ko spēj. Tā nemaz nav. Ir tādi, kas trako, lai kompensētu citus trūkumus. Piemēram – mazu locekli.

Līna: Fui, nu, pretekli! (*Ceļas, Aldis to aiztur.*) Laid mani!

Aldis: Nu skrien arī, skrien uz to sūdu.

Līna aiziet.

Aldis: Tfu, visu noskaņu izjauca. (*Pakasa galvu.*) Krūtis vēl aug, bet jau spriedelēs par vīrieti. Kaut kāds marasms. (*Paskatās apkārt.*) Kur es esmu iepinies – pie trakajiem.

Aldis pamana ēnā pie mājas Andreju. Tas stāv, sakrustojis rokas pār krūtīm, atspiedies pret sienu, šķiet, stāvējis tā jau ilgi.

Aldis: Tu? Noslēpies, lūr uz meitenēm, nu, noklausījies? Patika? Špions. Es arī acīs visu to pašu varu pateikt.

Andrejs: Nav man nekādu īpašu trūkumu, varbūt vienīgi derēja pabeigt vidusskolu. (*Iet prom.*)

Aldis: (*nelaiž*) Tu man pie dirsas esi, saprati... Lupata!

Andrejs: Un?

Aldis: Ja tu viņai pieskarsies, lops tu, ja tu viņai nodarīsi pāri... Es nezinu, ko es ar tevi izdarīšu!

Andrejs: Dari jau tagad, vismaz būs skaidrība.

Aldis metas virsū, Andrejs to savalda.

Frīda: (*uznāk*) Andžiņ!! Skaties – antikvārs, bagātība! Tīra vēsture, pat mušu pleķi no pasakām.

Andrejs un Aldis atlaiž viens otru utt.

Andrejs: (*smaidot apskauj Frīdu un Vitu*) Vienreizēji, dāmas, jūs tik neatvairāmi seksīgas esat, ka esmu beigts un pagalam. Es tā jūtu, ka atliek tikai rīkot orgijas.

Frīda: Orgijas nē, bet dejas līdz rītam. Jā!

Istaba, viss izgreznots, apkārts ar audumiem. Uz galda vīns, glāzes. Aldis savā nodabā dejo valsī ar iedomātu partneri. Kārlis kaktiņā, iegērbts vecā kleitā un uzkrāsots, nervozi dīdās.

Līna: *(kāpj lejā no bēniņiem)* Fui, vecas, sapelējušas lupatas. Smird arī, savu mūžu tādas nevilktu. Man pašai savs apģērbs līdzī.

Frīda: Andžiņ, fejas nāk. *(Danco Andrejam apkārt, ietin to zīda šallē.)* Nāk un satin kūniņā, lai tu varētu kā taurentiņš izšķilties un jautri dancot – ar mums!

Andrejs: Šinelis tev neder. *(Novelk no Frīdas jaku.)* Kāds tajā miris.

Frīda: Domā?

Andrejs: Mhm. *(Pamāj ar galvu.)* Es zinu.

Frīda: Ko vēl tu zini?

Andrejs: Kāds tajā nogalinājis tevi.

Frīda: Fui, Andžiņ! *(Maigi iesit.)* Riebeklītis. *(Smaida. Andrejs to satver un apskauj.)*

Vīta: *(brīdi virpuļo, paklūp pret Aldi, kas dejodams ir aizvēris acis)* Vai, piedod, draugs!

Aldis: Kaza.

Vīta atkrīt krēslā, atvelk elpu, tad sāk smieties.

Līna: Nu tā. *(Piesēžas pie pārējiem.)* Varam sākt dzīrot. Kas man jādara?

Andrejs: *(pielej Līnai glāzi)* Jādzer.

Vīta: Un Kārlim!

Andrejs: *(piepilda glāzi Kārlim, dod to viņam)* Aldis nedzers?

Aldis: Aldis ir nedzērājs, kārtīgs puika.

Vīta: Oho!

Klusums, brīžiem Vīta iesmejas, taču pārējie ir drūmi.

Frīda: Klausies, Andrej. Sen jau gribēju prasīt, bet kaut kā kaunējos. Kas tu esi, kā tev iet pa dzīvi? Tagad grādi iekšās, varu atļauties.

Andrejs: Es esmu... Pats velns! *(Smejas, ākstīgi uzbrūk Frīdai.)*

Frīda: Neāksties, es nopietni prasu.

Andrejs: *(savādi, draudīgi)* Un es nopietni atbildu. *(Smejas.)* Sentēvu laikus jūs negribat spēlēt, visi tik drūmi... bet ja tiešām nopietni. Nekas īpašs. Parasts cilvēks.

Frīda: Parasts? (*Abas ar Vitu saskatās, smejas.*)

Andrejs: Jā, parasts. Vienīgi... varbūt man ir diagnoze.

Frīda: Kā? Vēzis?

Andrejs: Nē jau. Cita diagnoze, nezinu. Nu man ir tā... Baltā lapa.

Vita: Balta lapa?

Frīda: Tabula rasa.

Andrejs: Baltā lapa. Nezinu. Kad sadzeros, aiziet ciet, un balle beidzas. (*Pauze.*) Šitam arī (*uz Kārli*) iedotu tādu lapu, ja uzķertu. Tad viņu darbā neņemtu.

Frīda: Bieži tev tā... aiziet ciet?

Andrejs: Pēdējā laikā arvien retāk. Tādēļ, ka es vairs nedzeru (*Iedzer.*)

Frīda ar Vitu saskatās. Līna aizrijas ar vīnu, jo Andrejs glāsta viņai muguru. Aldis to pamana. Pienāk un skatās uz Andreja roku, kas atrodas uz Līnas muguras, tad uz Andreju, tad uz roku, šķiet, ka viņa acis tūdaļ izsprāgs no acu dobumiem.

Aldis: Tu, mērkaķi! Novāc knaģus!

Līna: (*Aldim*) Atšujies!

Sākas kautiņš, Andrejs izrādās spēcīgāks un Aldi žņaudz.

Frīda: Andžiņ! Saulīt, nevajag.

Andrejs: (*atlaiž Aldi, smejas*) Es tikai ākstos.

Aldis nokrīt gar zemi, ķer pēc elpas. Andrejs aiziet. Līna aizskrien tam pakal.

Kārlis: (*sastindzis, blenž vienā punktā*) Balle beigta. Viss pagalam. Viss beigts.

Pagalms, Andrejs brien tam pāri lieliem soļiem.

Līna: Andrej! Pagaidi.

Andrejs: Nu?

Līna: Es zinu, ko tu gribi.

Andrejs: (*sāk histēriski smieties*) Un ko es gribu?

Līna: Kaut ko labu?

Andrejs: Es gribu, hm, es gribu tevi. Un tās divas. Visas trīs. (*Ar spēku velk Līnu atpakaļ uz māju.*)

Istaba, Frīda ielikusi galvu Vitai klēpī, Aldis dzer vīnu no pudeles kakliņa, Kārlis sēž savā kaktā un dīdās.

Andrejs: *(ienāk, atsviež Līnu dīvānā) Dāmas! (Samet blakus Līnai Frīdu un Vitu.)* Mums tagad būs grupņiks. Viņš piedalīties nevarēs! *(Izmet pa durvīm Aldi.)* Un kverplis arī nē! *(Tāpat arī Kārli.)* Nu, tā. *(Sāk izģērbt Līnu, tā no bailēm un pārsteiguma šķiet zaudējusi rīcībspēju.)*

Frīda: Ak dies, kas ar tevi?!

Vita: *(aizsedz Frīdu) Atjēdzies, cilvēk! (Abas mēģina bēgt.)*

Andrejs: Dzīres tikai sākas, mīļās. *(Uzkliedz Līnai) Izģērbies!*

Līna paklausa.

Vita: Labi, ja gribi, varam arī tā.

Frīda uzbēg bēniņos, aizcērt lūku. Andrejs noskatās pakaļ.

Andrejs: *(atgrūž Vitu, iet pie Līnas, kas kaila sarāvusies uz grīdas, uzmet tai virsū drēbes)* Ģērbies, aita, un nelien, kur neprasa. *(Dodas uz bēniņiem.)*

Vita: *(to aiztur)* Nē, neej, Andrej, lūdzu! Nomierinies, izguli dzērumu, rīt viss būs atkal labi, dzirdi. Lūdzu! Neaiztiec Frīdu, lūdzu! Es tevi lūdzu.

Andrejs: *(apstājas)* Aurora mirst, es viņu nogalināju. Viņai jāmirst! Mana Aurora nepelna dzīvi! *(Iet atpakaļ. Ierauga Vitu, it kā pirms tam nebūtu to redzējis)* Kas tu tāda, kāpēc kaila?

Vita: Šķiet, man palika karsti.

Andrejs: Jā, ir karsts. Tā tam vajag būt. *(Aiziet.)*

Vita: *(apgērbusies uzkāpj bēniņos)* Frīda! Kur tu esi?

Frīdas balss: Tu esi viena?

Vita: Jā, viss kārtībā. Nāc ārā.

Frīdas balss: Viņš aizgāja?

Vita: Jā, jā taču. Nāc ārā.

Atveras liela lāde kaktā, no tās izlien Frīda.

Vita: Viltniece!

Frīda: Kā citādi. Tas tavs Andrejs ir galīgi nojūdzes. Čau vispār. Ārprātīgs.

Vita: Tā izskatās. Varbūt to var kaut kā ārstēt, nezinu.

Frīda: Ārstēt? Viņš ir maniaks. Seksa maniaks. Ko tur vēl ārstēt.

Vita: Būs jau labi.

Frīda: Un par Auroras nāvi, miršanu, dzirdēji? Tu taču apjēdz, ka visas sievietes viņam ir Auroras!

Vita: Galvenais, nedot viņam dzert. Tas arī viss.

Frīda: Nekas nav viss, mēs netiekam prom no šejienes. Andrejs ir trakais ar dokumentiem, un neviena normāla cilvēka, kas spētu mums palīdzēt.

Vita: Klausies. Apsolīsi man kaut ko?

Frīda: Nu?

Vita: Kad viņš nāks, ļaujies viņam.

Frīda: Stulba esi?

Vita: Es tevi lūdzu – manis dēļ! Esi manā vietā!

Frīda: Liecies mierā, tu arī esi, jūs visi te esat... seksuāli novirzīti.

Vita: Apsoli man.

Frīda: Ej prom!

Vita: Piedod, bet es citādi nevaru.

Frīda: Vācies prom!

Vita nokāpj lejā.

Vitas balss: Viņa ir augšā, gaida tevi.

Andreja soļi. Frīda steidzīgi slēpjas lādē.

Andrejs: (*ienāk, skatās apkārt, pieiet pie lādes, atver to*) Frīda?

Frīda: (*izlien*) Jā?

Andrejs: Ko tu šeit dari?

Frīda: Lādē? Ē. Guļu. (*Nožāvājas.*) Tā ir mana gulta tagad.

Andrejs: Ā. Man likās, tu no kaut kā slēpies.

Frīda: Es? Jociņgs esi? No kā es varētu slēpties.

Andrejs: Nu, piemēram, no manis.

Frīda: Nē.

Andrejs: Es gribu seksu.

Frīda: Super. Un ko tu gribi no manis?

Andrejs: (*smejas, atkrīt krēslā, smejas arvien skaļāk*) Ārprāts!

Frīda: *(slepus meklē kādu asu vai smagu priekšmetu)* Ārprāts gan, saulīt, baigākais.

Andrejs: Labi. *(Ceļas un tuvojas Frīdai.)* Kā tev patīk - augšā, apakšā, varam arī kaut ko sarežģītāku.

Frīda: Nekā nepatīk.

Andrejs: Teiksim, tu otrādi pie griestiem, vai abi ielīst tajā lādē, bet vislabāk man patīktu tevi vienkārši izdrāzt bez jebkādam ceremonijām.

Frīda: *(viebjas)* Izbeidz. Andžiņ, nevajag. Mēs esam draugi.

Andrejs: Draugi palīdz viens otram.

Frīda: Tieši tā! Kāpēc tu man pašlaik nepalīdzi?

Andrejs: Es tev palīdzu, tu vienkārši to vēl nesaproti.

Frīda: Es kliegšu!

Andrejs velk nost Frīdas bikses, Frīda mežonīgi kliegz. Andrejs par to priecājas.

Andrejs: Ārprāts! Kā tu man patīc! Zini kāpēc? Zini?

Frīda: Nezinu, negribu zināt, stulbais ķēms.

Andrejs: Tāpēc, ka es tev tiešām nepatīku. Tas ir tik jauki. Es tev tiešām nepatīku? Nemaz?

Frīda: Nē, nemaz!

Andrejs: Es gribu šeit palikt ar tevi, drīkst?

Frīda: Nē.

Andrejs: Es ļoti gribu. Es pajokoju. Tu tiešām domā, ka es būtu tevi izvarojis? Tu tik slikti domā par veco labo Andžiņu?

Frīda: Kas tie par jokiem!

Andrejs: *(apguļas uz grīdas)* Šeit griestos ir caurums un zvaigžņu lietus. Tūlīt visu nokavēsi.

Frīda: Tu nemānies?

Andrejs: Griestos caurums. *(Rāda.)* Zvaigžņu lietus.

Frīda: *(apguļas)* Tiešām krīt.

Kādu brīdi abi klusē.

Frīda: Ko tu vēlējies?

Andrejs: Neko. Es jau sen vairs neko nevēlos. Un tu?

Frīda: Lai tev atgriežas prāts.

Andrejs: Nepiemini to mērgli.

2. cēliens

1. aina

Rīts, bēniņi. Viss tāpat kā vakar. Andrejs vēro Frīdas seju.

Andrejs: Zini stāstu par Auroru?

Frīda neatbild, jo guļ.

Andrejs: (*smaida*) Iedomājies, kā es jūtos, ja savu mīļoto varu redzēt tikai apmēram stundu katru rītu. Ziemā un lietainās dienās neredzu nemaz un tad jūtos diezgan noskumis. Laimīgi tie, kas var viens otru aplūkot kad vien gribas – jebkurā diennakts stundā, jebkādos laika apstākļos. Šī ir Auroras stunda, kad man tevi jāpamet.

Pieceļas, kāpj lejā.

Virtuve, Vita dzer kafiju. Nāk Līna, tad Aldis. Abi šķiet noguruši un noraudājušies.

Vita: Labrīt.

Aldis: Kuram labs.

Līna klusē.

Andrejs: (*ienāk*) Tie lopi tiešām nebaidās, pie mājas ganās stirnu bars! Jāuztaisa šķēps un jāiet medībās. Kas jums, drausmīgas paģiras?

Aldis ar Līnu nervozi saskatās, neviļus abi satver viens otra roku.

Kārlis: (*nāk*) Beigu gals.

Andrejs: Ko?

Kārlis: Es saku – beigām gals!

Andrejs: Labi. Tikai nomazgā savu fasādi, tu izskaties pēc vakarējās maukas. Paskaties, ne? Estrādes govs, pop-princese.

Līna spiežas klāt Aldim. Vita apjukusi. Andrejs aiziet.

Kārlis: Pop-princese. (*Sāk savādi smieties, Aldis smejas līdzīgi.*)

Līna: Šeit nav nekā smieklīga. Lūdzu.

Aldis: Nomierinies, mazā, es esmu blakus.

Vita: Jums nevajadzētu dusmoties uz viņu. Slims cilvēks.

Līna: Ko? Slims cilvēks? Tu redzēji, ko tas slimīķis izdarīja? Protams, redzēji, tu jau labprāt piedalījies (*Šņukst.*) Labi ka viss vēl tik labi beidzās. Un Frīda, ko tu zini! Varbūt viņa tur augšā... Varbūt viņa pavisam ir beigta, noslepkavota. Un mēs te iesprostoti kopā ar slepkavu... mēs visi rindas kārtībā... (*Aldis viņu mierina.*) Atšujies no manis, tu jau nekā nejēdz... Kad viņš mani tur... tu ne pirkstiņu nepakustināji, kur tu vispār bijī tobrīd? (*Raud.*) Es teicu, vācies!

Aldis: (*pieceļas*) Labi, iešu arī. Tikai atceries, ka vakar tev tas pats slimīķis bija Dieva vietā. (*Aiziet.*)

Soliņš aiz mājas. Andrejs sēž, dzer kafiju, smēķē.

Aldis: Es nebaidos no tevis. Lai tās sievietes pīkst, es nebaidos.

Andrejs: Tas labi! Nāc, sēdi, draugs.

Aldis: Tev jāzina, ka es neesmu tev draugs un nebūšu!

Andrejs: Es zinu. Parunāties mēs varam.

Aldis: Varam. (*Nedroši apsēžas.*)

Andrejs: Bet sievieti taču tu dabūji?

Aldis: Ko?

Andrejs: Viņa ir tava. Tā Līna.

Aldis: Savādi... Savādi. Tāda sajūta, ka mēs būtu kādā citā dimensijā, viss notiek tik dīvaini.

Andrejs: Nē, viss notiek pilnīgi dabiski. Cilvēks tāds pats dzīvnieciņš vien ir. Īpaši tādos, tik dabiskos apstākļos.

Aldis: Kā tu vari būt tik pašpārliecināts.

Andrejs: (*pēkšņi*) Es esmu nolādēts! Kopš es sevi atceros, sievietes mani grib, vīrieši necieš, esmu nodzīvojis savu dzīvi bez normāliem draugiem, bez attiecībām. Tas ir briesmīgi... Vispār jau tas ir diezgan jauki, bet par kaut ko arī man gribas pažēloties.

Aldis: Nerunā tā. Tas manī rada sajūtu, ka esmu kaut ko palaidis garām. Ka dzīvojot neko neesmu sapratis.

Andrejs: Un tā nav? Tā ir. Tu esi parasts, normāls cilvēks. Neko nezini par pasauli – un kāpēc tev kaut ko zināt? Tāpat labi. Gribētos būt tavā vietā.

Aldis: Nesaki tā. Es esmu ļoti nelaimīgs.

Andrejs: Tev tikai tā šķiet. Man liekas, ka slikti ir tiem, kam nekad nav bijis slikti. Tu priecātos par savu dzīvību, ja tā kaut reizi būtu bijusi briesmās. Kā tu jūties šorīt? Vai nav tā, it kā kaut kas būtu sācies no jauna?

Aldis: Es nezinu. Ir savādāk. Es jūtu kaunu, bailes. Nepatīku sev.

Andrejs: No manis? Tu baidies no cilvēka. Ko tu darītu, ja nāktos saskarties ar kaut ko necilvēcīgu, pārcilvēcīgu. Piemēram, Dievu.

Aldis: Nekas es neesmu.

Andrejs: Tu esi uzvarēts, kad atzīsti savu sakāvi.

Aldis: Beigts paliek beigts.

Andrejs: Tu esi beigts, kad pats domā, ka esi beigts.

Aldis: Ko es te strīdos ar ārpātīgo.

Andrejs: Nu, kā gribi. Tikai atceries, ka neesi zaudējis cilvēkam. *(Pauze.)*

Aldis: Un Frīda? Viņa vēl ir dzīva?

Andrejs: Protams, ka viņa ir dzīva, dzīvāka par mums visiem. Tev derētu pamācīties no viņas dzīvestību, starp citu.

Aldis: Ko tu ar viņu izdarīji?

Andrejs: Piesēju pie sijas, nopēru ar siksnu, tad izvarāju kādas desmit reizes pēc kārtas, protams, kārtīgi piekāvu, lai jūt manu spēku, gan vienkārši, gan ar dažādiem dzelzs priekšmetiem...

Frīda: *(nolec no augšas)* Nu gan tu muldi, saulīt. Pamodos no jūsu vervelēšanas, baigi jums te iet vaļā. Tā kā ne pie cilvēkiem, bet pie eņģeļiem. *(Aiziet.)*

Aldis: *(mazliet apjucis.)* Es iešu. Es iešu skaldīt malku. Bet tu man pasaki – ko es esmu izdarījis, ko?

Andrejs: Tu, draugs, nepārtraukti rausti mani aiz ragiem, plivinies apkārt kā uzmācīga muša. „Nekam nav jēgas, es esmu tik labs, negribu dzīvot.” Cik labs tad tu esi, Aldi? Viss tavš labais ir savas patmīlas apmierināšana. Ej, ej, paskaldi malku, kārtīgais puika.

Aldis aiziet. Andrejs paliek viens, aizdedz jaunu cigareti. Iegrimst sevī.

Virtuvē Vita priecīga gatavo brokastis, Līna, sevi žēlodama, lauza rokas, Kārlis ākstīgi dzied un dejo, mikroфона vietā turēdams gurķi.

Frīda: Labrīt! Kur brokastiņas? (*Smejas, ieraugot Kārli.*) Ha, kas tas tads?

Kārlis: Es esmu britnijs spīrsis!

Frīda: (*Vitai*) Kas viņam?

Vita: Nezinu, Andrejs ar visiem dara brīnumus.

Līna: Brīnumus?! Tad tā jūs to saucat, kad cilvēkam nodara pāri!

Vita: Nu, nu. Nekas ar tevi nav noticis. Pagulēji plika uz grīdas, nekas liels.

Līna: Nekas liels? Nekas liels! Viņai nekas liels, protams, tev jau tā ir ikdiena! Brīnumus! Viņu vajag izolēt, sasiēt un ielikt būrī, mēs šeit neesam drošībā, tik daudz taču jūs sajēdzat!

Frīda: Kā tad. Atklāti sakot, es domāju, ka tas trakums bija mazdrusciņ pietēlots. Viņš vienkārši rotaļājas ar mums. Jocīgi, bet... es nezinu.

Vita: Kā bija?

Frīda: Kas?

Vita: Bet jūs taču... bijāt kopā?

Frīda: Jā, bijām. Skatījāties zvaigznēs.

Vita: Un?

Frīda: Nezinu – es aizmigu.

Vita: Un viņš?

Frīda: Laikam arī.

Andrejs ar Aldi skalda malku pie šķūņa mājas galā.

Kārlis: (*nāk un dzied*) Nāc dejoj, nāc dejoj, uz ielām viss mums ir ļauts, nāc dejoj. Britnijs ir noguris.

Andrejs: Slienies augšā, radības kroni. Tev vēl māja jāuzceļ.

Aldis: Tas nemaz nav tik viegli.

Andrejs: Nu ja, ka nav. Tur jau tas prieciņš. Cik patīkami darot izjust grūtības, pretestību. Tās pārvarēt.

Aldis: Vispār jā. Kaut vai šī malka. Skaidrs, ka tā drīz tiks nokurināta un nākamgad būs viss jāsāk no sākuma, tomēr mēs skaldām, lai būtu silts. Skaldām, krāmējam, skaldām. Tā vietā mēs varētu priecāties par dzīvi, mīlēt meitenes, ja viņas ļaujas. Dzert. Izdzīvot katru

dienu kā pēdējo.

Andrejs: Tici man, katra diena tiešām ir pēdējā.

Kārlis: Tad kāpēc skaldīt? Ejam dejot.

Andrejs: Šobrīd mēs varam izdzīvot katru malkas pagali kā pēdējo. Tas ir kaut kas eksotisks. Citu vairs nebūs, citas šādas pagales vairs nebūs.

Aldis: Tu esi tik jocīgs, čalīt.

Andrejs: Es labprāt kaut ko uzbūvētu, uzkonstruētu. Tas prasa spēku, un tāpat kādreiz zudīs.

Kārlis: Man sāp.

Andrejs: Es zinu. Tāpēc tu esi šeit, kopā ar mani.

Aldis: *(nomet cirvi, histēriski)* Viss tāpat sabruks, tāpat sadegs! Stulbi jūs esat! *(Paspārda pagales, aiziet.)*

Kārlis: *(paceļ Alda nomesto cirvi)* Es arī gribu pamēģināt. Tas ir kā deja.

Andrejs: Viss ir kā deja, draugs.

Kārlis skalda malku, iejūtas, skaldīšana tam sagādā patiesu prieku, pamazām Kārlis vairs neko neredz sev apkārt. Andrejs aiziet.

Līna sēž uz soliņa un šņukst. Apkārtne ir sazaļojusi, daudz dažādu ļoti krāšņu ziedu, zāle it kā redzami aug. Ābelēs nobriest āboli, vietām tās ir tikai uzdziedējušas.

Andrejs nāk, aplūko Līnu, domīgi. Paceļ no zemes zalkti, apsēžas blakus Līnai.

Līna: *(ierauga čūsku, iespiedzas, pielec, pabēg tālāk)* Fui! Novāc to!

Andrejs: Tā dzīva radībiņa, čūskiņa.

Līna: Pretīgi, pretīgi, pretīgi! Tu, cūka! Kā tev patika vakar?

Andrejs: Es?

Līna: Jā, tu! Vīriešiem sagādā baudu pazemot sievieti, es zinu, jūs visi esat vienādi! Dižojaties ar saviem... locekļiem, lecaties kā gaiļi un pazemojat vājāko!

Andrejs: Vājāko?

Līna: Netēlo muļķi, un es tev teikšu, zini ko, pretekli, ja tu man vēlreiz pieskarsies, ja tu man vēl ko tādu nodarīsi, es... es... izdarīšu pašnāvību!

Andrejs: Tiešām? Labi – sarunāts! Tikai nosacījumi gan ir gaužām smieklīgi.

Līna: Kā, ko tu gribi teikt?

Andrejs: Hm, sievietes gan parasti apmaiņā pret savu dzīvību prasa glābt iemīļotos vai pat veselas valstis, bet ja jau tev tāda vēlēšanās, tad...

Līna: Es... nezinu. Es nevaru nomirt, es taču esmu tik skaista...

Andrejs: Jā, jā, protams. Neliec man tev to (*rāda uz čūsku*) atņemt.

Līna: Noņem to no manis! Noņem, noņem!

Andrejs: Tev paveicies, ka man nav ne mazākās vēlēšanās tev pieskarties.

Pagalms.

Frīda: Andrej, es nesaprotu, kas ar visiem notiek! Viss ir palicis zaļāks, te kaut kas nav tā.

Andrejs: Kas nav tā, kas tevi nomoka?

Frīda: Nekas! Nekas mani nenomoka! Tas ir pārāk savādi, lai būtu patiesība! Saki, man, es esmu aizmigusi, tas ir sapnis, virtuālā realitāte?

Andrejs: Varbūt.

Frīda: Tas ko tu vakar teici, par to balto lapu, kā tas ir?

Andrejs: Ko? Ā... Nu, kā lai to saka. Es tik tā, joka pēc. Visi tik ļoti baidās zaudēt to savu... to... prātu, ka man taisni vai nepatīkami paliek. Ko tad viņš tādu dara? Nicina mani un bojā šo pasauli. Pasauli, ko es tik ļoti mīlu.

Frīda: Kas tu tāds esi?

Andrejs: Es esmu Andrejs! Parastais cilvēks.

Frīda: Beidz muļķoties!

Andrejs: Kāpēc lai es nebūtu! Tas ir vienreizēji! Būt tavā tuvumā un redzēt, kā tavās acīs rotājas Aurora!

2. aina

Pagalms. Dārzs. Andrejs uz ceļiem aplūko dobes, tajās tik tikko redzami sadīguši asniņi, kas aug neticami strauji.

Vita: (*nāk*) Andrej, es zinu kas tu esi, lūdzu nemoki mani. (*Andrejs neatbild.*) Es zināju jau pašā sākumā, ka tu esi mans, mans... Kā lai to saka... Mans Dievs! Andrej? (*Pauze.*)

Andrejs: Nāc!

Vita: Kas par lietu?

Andrejs: Dīgst.

Vita: Protams, dīgst, mēs taču sasējām.

Andrejs: Tev nešķiet vienreizēji, ka dīgst?

Vita: Visu laiku kaut kas dīgst.

Andrejs: Man tas šķiet brīnumaini.

Vita: Nu, ja tu tā saki.

Andrejs: Tevī arī kaut kas nepārtraukti ir dīdzis kopš tava dzimšanas brīža, kas tiecas – lai dīgst. Vēl. Un vēl. Viss tevī tiecas rasties. Kad radies – rasties vēl.

Vita: Jā, vienīgi beigās tevi nogalina paša radītais.

Andrejs: Nesaki tā par nāvi. Viņa taču arī tikai rodas!

Virtuve, šķīst trauki un plīst vāzes. Centrā Vita, notriepusies asinīm, uz galda un citur mētājas uz pusēm pārplēsta stirna.

Vita: (*ārdās*) Eh, kā jūs man visi esat apnikuši, sūdulāči! (*Kaut ko plēš.*) Kā es jūs!...

Frīda: Mīļā, ko tu dari?

Vita: Nenāc klāt!

Frīda: Kas nu?

Vita: Nenāc! Es pašlaik neesmu noskaņota labvēlīgi! Redzi, (*met Frīdai virsū gaļu, kožas tajā, sūc asinis*) še tev! Mauka! Padauza, sprauga, caurums! (*Met.*)

Frīda aizskrien.

Vita: Saplosīšu visus, tārpi!

Gar sienu lavās Kārlis, labprāt gribētu nemanīts nokļūt līdz durvīm, taču Vita to pamana, sagrābj.

Vita: Kur līdīsi, tarps! Eh, kā tu manīsi mani tūlīt, eh, kā tu jutīsi!

Vita kļūst ļoti seksuāli aktīva.

Vita: Tev nav labi, tev nepatīk? Saņem!

Nāk Frīda un Andrejs

Andrejs: Sākas hard-kore porno. Stirniņas arī pie mums vairs nenāks.

Andrejs iet un savalda Vitu, Frīda sasien to ar virvi.

Vita: Maitas! Ko jūs darāt! Es jums ādu novilkšu! (*Ierauga Andreju.*) Un tu, un tu, tu mani negribi, kā tu mani...

Andrejs: Ak vai. Jums tikai – sekss un vardarbība... Nē, nu man tas, protams, patīk, bet varbūt es arī gribu ko interesantu pasākt, nu, teiksim, malku paskaldīt vai kaut ko uzbūvēt, vai par augiem un maziem zīdaiņiem rūpēties.

Abi ar Frīdu aiziet.

Kārlis: Es tevi gribu... (*Tuvojas Vitai.*) Es tevi gribu ļoti.

Mazliet vēlāk.

Vita: Andrej! Lūdzu! Lūdzu, mīli mani! Es vairs nevaru!

Andrejs: Kādēļ jūs mani tā mokāt. Vienmēr jums ir par maz.

Vita: Un tev ir tik daudz, ka mani nevajag?

Andrejs: (*ieliek galvu tai klēpī*) Viss ir mans. Lai ko es gribētu, tas man jau pieder.

Vita: Tu esi Dievs.

Andrejs: Jā, es esmu. Tikai nesaki nevienam. Es vēlos būt nemanāms. Tik mierīgs un maigs, un labs. Visur, kur es eju, saceļas vētra un kāds iet bojā. Kāds arī rodas. Tas viss ir labi, normāli un pareizi. Bet... Es nekad neesmu uzvarēts. Tu nedrīkstī mīlēt tikai mani.

Vita: Es nevaru savādāk. Tu esi kā... kā dzīves jēga, viss ko es vēlos – tikai just tevi.

Andrejs: Viņi ņirgājas par mani, saka – āzis, daikts, falls, penis, it kā es būtu kaut kas pretīgs. Patiesībā es ņirgājos par viņiem.

Vita: Man laime ir būt tavā tuvumā.

Andrejs: Kad es kādu pametu, tad uzreiz – „vai, vai, es vairs neesmu derīgs”. Protams, ka neesi. Kas tu vispār bez manis esi. Mūzika, māksla, to visu tikai es, pateicoties man, un es dodu, es dodu, man ir daudz. Vai man žēl? Bet tad uzreiz – dzīvnieks. Pretīgs. Kāpēc pretīgs? Es arī varu ūdeni par vīnu pārvērst un kā vēl varu, es varu visas asinis tavās dzīslās par vīnu pārvērst.

Vita: Ko tu gribi, lai es daru?

Andrejs: Es? Es neko negribu. Bet tu vari darīt, nu, kaut ko interesantu. Esmu tik daudz atskatījies tās jūsu kaislības un orgijas, ka vemt gribas. Saproti taču. Vispār, varat arī nedaudz pamīlēties, bet tā gaumīgi. Uz vecumu esmu palicis kaprīzāks.

Vīta pieceļas un iet. Atrod Kārli, kurš jūtami mainījies.

Kārlis un Aldis satiekas pagalmā.

Aldis: Es nezinu, Kārli, kā ir tev, bet brīžiem man ir sajūta, ka tas Andžiņš ir pats velns.

Kārlis: Man viņš kā eņģelis liekas. Kaut ko tādu es pirmo reizi...

Aldis: Varbūt kaut ko darīt? Nu, piesaukt Dievu, šķīstīties, sudraba lodes vai ko.

Kārlis: Nu izbeidz! Andrejs – viņš ir foršs puika, viņš man tā kā dzīvi ir iedevis. Kāds tur velns, tu vēl tādām pasakām tici? Un pat ja viņš būtu, goda vārds, cepuri nost...

Aldis: Nu, jā. Tā ir... Man tik savāda sajūta, nezinu.

Kārlis: To visu sievietes... tā jau saka – viņas vells dīda. Es nezinu, vienmēr biju tāds, domāju, kas tad es – nekas. Tagad nāk viņa un prasa, vai man viņa patīk. Kā lai nepatīk...

Andrejs: *(otrā pagalma galā, Vitai)* Laiku pa laikam pastaigāju kā mirstīgais, bet nekas nenotiek, nekā jauna... Vispār arī man dažreiz gribas nomirt, bet man atliek vien uzņemties atbildību par pasauli, ko pats esmu radījis. *(Vēro Frīdu, kas atrodas nomaļus.)* Tās viņa sargā. Aurora... Kaut kādu sākumu taču vajag. Un kaut kādas beigas. Es mīlu visu savā pasaulē, tomēr neciešu to, kas viegli nācis, pusgatavs. Kā ābols, kas zaļš krīt no zara un saka: „ēd mani”. *(Noplūc sarkanu, gatavu ābolu, iekožas tajā, smejas, tad skumīgs.)* Mani ļaudis pamesti... sāp vienatnē... ko lai es daru... *(Garāmejojot pamet ābolu Aldim.)* Še, atzīsti labu un ļaunu. Sasodītie cilvēki.

3. aina

Pagalms. Nāk Aldis un Līna, abi mīļi sadevušies rokās, smaida. Uz veca divriteņa pagalmā iebrauc Ilze, mugursoma piekrauta ar kaut ko.

Aldis: Labdien, kundze!

Ilze: Sveiki, sveiki. *(Uz plaukstošo dārzu.)* Kas tas tāds? Cik tad ilgi pagājis? Mēnesis, divi... nebūs vēl ne četras dienas. Pat ne divas!...

Aldis: Būs jau labi! *(Palīdz Ilzei noņemt somu.)* Nevajadzēja tā pūlēties.

Ilze: Tad jau es jums būšu pavisam lieka! Kā tad tā?

Līna: Nāciet iekšā, iedzersim kafiju.

Ilze: Labi.

Virtuvē Vita vāra un cep stirnas gaļu, Kārlis viņai palīdz, dīrā, mazgā.

Vita: Prieks jūs jau tik drīz redzēt. Kas jauns?

Ilze: Kas tad man var būt jauns, jūs tikai te tādi jauni un skaisti... *(Aizdomīgi skatās pa logu uz dārzu.)*

Kārlis: Mums arī viss pa vecam. Tāpat kā vakar *(Sasmaidās ar Vitu.)*

Aldis: Man ienāca prātā – jūs teicāt, ka šeit jau agrāk ir nākuši cilvēki, tā vienkārši nākuši – kas ar tiem notika?

Ilze: Tiem? Vella apsēsti. Es tikai zinu, ka šeit dzīvoja vecais Andrejs, smuks bija jaunībā, izdarīgs, gudrs, es arī uz šo acis metu savā laikā, vai visas ciema meitenes slepus šo bija noskatījušas. Viņš jau pats jokojās – te ar vienu, te otru. Beidzot apņēma sievu pavisam no citurienes, jaunu un mīlīgu... *(Skatās tālumā – savā pagātnē.)*

Līna: Un?...

Ilze: Un... Un nāca tie trakie laiki, karš... Andrejs negāja, slēpās... Tikai ārēji, klusībā viņi ar dažiem citiem vīriem slepus slaktēja stukačus. Visi to nojauta, taču vairījās runāt, pat savā starpā ne. Kāds no ciema vecajiem, lādzīgs cilvēks, Andrievam pačukstēja, ka viņu paredzēts izvest uz Sibīriju. Ap to laiku abiem ar sievu bija jau piecas meitas un dēls. Viņš domāja, ka meklēs tikai viņu, tādēļ paredzētajā laikā paslēpās mežā. Bet, neatraduši Andreju, sarkanie aizveda viņa ģimeni – un viss...

Vita: Briesmīgi.

Ilze: Viņš trakoja... biedri viņu nomierināja – teica, tiem esot sakari, paskatīsies, ko var lietas labā darīt. Skatījās... Andrejs gaidīja, daudzus gadus gaidīja... Domāja – drīz tie trakie laiki beigsies, atradīs savējos, viss būs atkal labi. Biedri redzēja, ka šim prātiņš šķiebjas, nezinu, vai tā bija tiesa vai nebija, bet beidzot viņam paziņoja, ka nekā vairs, ka ģimene ir noslepkavota, sieva ar visiem bērniem – droši vien tā arī bija, ko tad citu...

Aldis: Un Andrejs?

Ilze: Cerēja, ka uzzinājis par sievas nāvi viņš nomierināsies, sāks visu no sākuma... Meklēja jau viņu, ilgi meklēja. Es slepus vedu Andrejam pārtiku, avīzes, ziņas no pagasta. šeit ir tāda nomale, ka neviens pat lāga nelikās ne zinis, vēlāk cilvēki pa vienam vien izklīda, palikām tikai mēs abi.

Aldis: Un Andrejs, vai viņš atlaba?

Ilze: Kur nu! Palika tikai sliktāk. Es gan visādi centos, gan tā, gan šā. Pēdējo reizi es viņam uz atvadām noteicu – „Lai Dievs tevi sargā”, un šim tā baismīgi iedegās acis - „Dieva

nav,” šis saka, „Dievs ir vājš. Tad labāk biedroties ar to otru.” Man švaki palika, goda vārds, es tad pie sevis domāju – tas Andrejs bija slepkavnieks, viņš viens pats tos stukačus žmiedza nost, viens pats... un vēlāk arī te viens otrs pazuda, (*pārkrustās*) ļaudis sāka runāt, baidīties. Vēlāk es vairs nebraucu... savi desmit gadi pagāja, pirms es sadūšojos, un tad viņa vairs šeit nebija. Tikai atmiņas, vecas lupatas, avīžu driskas... Sievas kumodi viņš sargāja kā dārgumu, sākumā jau viņai kleitas pasūtīja no Rīgas, pēc pēdējās modes. Te tev nu bija mode. Tāpēc es saku, vajag kā kristīgam cilvēkam, iztikt ar mazumiņu. Tas viņiem bija Dieva sods, ka štātējās, lepojās, ar automobili ceļus gānīja. Mums, vienkāršiem cilvēkiem, nekā tāda nebija. Tāpēc arī neviens mūs prom nedzina, nost nešāva. Kaut ļauni jau tas bija, briesmīgi...

Vita: (*glāsta pārļu rotu uz sava kakla*) Kas notika ar viņu?

Ilze: Es taču jau stāstu!

Vita: Ar sievu?

Ilze: Ko, Frīda? Ko tad viņa, mamzele tāda. Aizveda šo prom, iemeta vagonā kopā ar visiem kucēniņiem. Tad nu šī tur štātējās, krāšļojās (*savāds smieklīgs*) Sibīrijā.

Vita: Frīda...

Ilze: Jā, jā – Elfīda, apaļu seju, āda kā piens, rociņas – no stikla vai, pulierētiem nadziņiem. Pīpoja – sievietis, un pīpoja savas sigarellas. Govi savu mūžu nebij redzējusi. Man bija jānāk slaukt, līdz šie kalponi atrada. Nederēja jau kura katra, vajag redz tādu – izdarīgu. Es šiem pat par kalponi nederēju... (*Izslauka acis.*) Nāk šī pie manis – Ilzīt, Ilzīt, salasi man odziņas, es gar zemi – šai, redz, odziņas vajagot. Bet tik smalkai dāmai nemaz nevar atteikt, sataisu smaidu un saku, labi, kā kundzene vēlas.

Pauze.

Ilze: (*lēni iet gar galdu, aptausta krēslus*) Kurai gan negribētos šeit par saimnieci tikt... (*Savādi smaida, acīs dīvains mirdzums.*) Andrievs pirti izbūvēja, klēti – lielu, plašu, pilniem apcirķiem. Viss Andrievam auga un vairojās, viss viņam bija... Tas nekas, ka es viņam dēlu piedzemdēju... tas viņam viena alga... mans tēvs lūdzās, gar zemi krita... tādu kaunu, tādu kaunu. (*Iet garām Vitai, glāsta pārles, acis miklas.*) Nomira mans dēliņš, nebija ne divu mēnešu... (*Dusmās norauj Vitai pārles, tās pašķīst.*) Kas tu tāda, ko! Rīgas štāte, jēla ola! Savām krellēm, rīklē tev tās krelles, rīklē un rij, kaza, rij! (*Brūk virsū Vitai.*)

Aldis ar Kārli savalda Ilzi, tā sabrūk krēslā, izmisīgi raud. Vita šausmās aizsedz seju.

Līna: Tas ir pagājis, tantiņ. Būs jau labi.

Ilze: Nebūs labi, meitiņ. *(Paklausīgi sāk lasīt pārles.)* Ko es te tā, kā traka... Piedodiet man, vecai sievai... *(Padevīgi liek pārles kā lielus dārgumus Vitai rokā, klanās tās priekšā.)* Piedodiet man... Vecai, dullai bābai.

Vita: Es neesmu viņa, lūdzu, es taču neesmu viņa.

Vīsi norūpējušies. Atsēdina Ilzi pie galda.

Ilze: Vai! Nu jau vēls. Man gotiņa jāslauc. *(Grasās celties, apdomājas, skatās pa logu.)* Tas dārzs jums kā... Tur Frīdai patika darīties, taisni tai vietā. Jā, taisni tur. Kā nomērīts.

Vita: Jā, dārziņš mums aug.

Ilze: Kas tik viņai nebija. Vai dies! Kā princese! Ai...

Vita: Nekas jums vairs nav jāved. Viss ir.

Ilze: Domāju, nu tagad, nu viņš pie manis nāks. Frīda ellē ratā, nu nāks. Gadiem es viņu atbalstīju, aprūpēju, nu nāks... Še tev! Osta tik Frīdas lupatas un nicīgi skatās, kā es kāda...

Aldis: Varat tāpat ciemos atbraukt.

Ilze: Kur tad?

Aldis: Nu tepat – pie mums.

Ilze: *(nicīgi nosmej)* Tu domā, jums te kaut kas pieder? Jums? Te viss ir Andrieva, viss. Un mans. Viņa, mans un Jānīša, mūsu dēliņa. Viss. *(Pieceļas.)* Lai nāk te visādi pakļideņi, diedelnieki, lai izvazā tās Frīdas parpalas, kā atmiņas, kā viņu pašu *(plandās ar rokām)* pa gaisiem, prom! Māja, zeme, tas viss *(aiziedama noglāsta durvju stenderi)*, tas viss mūsu.

4. aina

Pagalms, iznāk Ilze, Aldis, Vita, Kārlis. Līna ļauj Ilzei pieturēties, jo tantiņai lāgā kājas neklausa, viņa šķiet kļuvusi daudz vecāka un nevarīgāka. Iet pie divriteņa.

Līna: Vai jums ir labāk?

Ilze: Ko?

Vita: *(skaļi)* Viņa prasa, vai jums ir labāk?

Ilze: Jā jau, jā! *(Atmet ar roku, mēģina uzrāpties uz riteņa. Tiek virus.)*

Aldis: Pag, es jums palīdzēšu.

Ilze: *(atgrūž)* Liecies nost, es pati varu. *(Uzkāpj virsū, sāk braukt, apbrauc riņķi.)* Vai! *(Nokrīt.)* Frīda! *(Ķer pēc elpas.)*

Aldis: *(ceļ)* Nu redz kā, pati var...

Ilze: Tur – Frīda...

Aldis: *(paskatās norādītajā virzienā)* Jā, tā ir Frīda. Kā – tā pati Frīda?

Ilze: *(ceļas kājās, pārbijusies)* Vēl viņa neies prom, mūžīgi te šūposies! *(Krūt, ceļas.)*

Tālāk patiesi Frīda priecīgi šūpojas, smeļ, nomaļus stāv Andrejs un viņu laimīgi vēro, rokas sakrustojis uz krūtīm.

Ilze: Un tur blakus viņai – ragainais! Frīda ar velnu pinās, tāpēc viņai tika *(pārbijusies skrien pie pārējiem, ķeras tiem klāt.)* ragainais, ragainais, bēdziet, mīļie cilvēki...

Andrejs nāk tuvāk. Ilze ķer rokas pie krūtīm, mirst. Pārējie šo mēģina atdzīvināt, bet viņa ir mirusi.

Andrejs nāk un vienaldzīgi aplūko Ilzi.

Frīda: *(skrien nopakaļus)* Kas notika?

Andrejs: Beidzot kātus atstiepa, vecā kraņa! Neglūnēs vairs gar stūriem.

Frīda: Ko tu!

Vita: Tā *(Frīdai)*, tu esi Frīda?...

Frīda: *(pārsteigti)* Nu ja!

Vita: Un tu *(Andrejam)* esi Andrejs?

Andrejs: Es neesmu Andrejs.

Kārlis: Tu esi ragainais.

Andrejs: Arī ragainais es neesmu. Nē, nu vispār ir man ragi, bet ne vienmēr. Visi mani mūždien jauc ar to drūmo veci no pazemes. Viņam, starp citu, ragu nemaz nav. Nu jā, sanāk man dažreiz nogāzt kādu podu, nu un? Kam negadās.

Vita: Tfu, nelāgi. Es gribu prom no šīs mājas. Nāc, Kārli! *(Andrejam)* Un prom no tevis. *(Velk prom Kārli, Līna iet viņiem līdzi.)*

Aldis: Tas ir ļoti savādi!

Andrejs: Es viņam solīju. *(Pret māju.)* Te nu ir tā tava Frīda! Es tev viņu atvedu!

Aldis: Vai nav tā kā par vēlu?

Andrejs: Es jau neteicu kad! Un viņš arī neprasīja tagad un tūlīt. Es teicu – atvedīšu! Vajag tev viņu? Atvedīšu! Turklāt Frīda jau bija mirusi. Un Andrejs – teikšu tev atklāti, nojūdzies. Es tā nevarēju, atstāt viņu vienu. Tie ir mani cilvēki, es par tiem rūpējos.

Aldis: Karš, nelaimes – to arī tu?

Andrejs: Es? Neatceros... šķiet... Goda vārds, šoreiz es tas nebiju. Manējie parasti kaujas dēļ sievietēm... Kaut gan... Ja nu tas tomēr biju es – nu, un kas?

Aldis: Kādēļ tu mums to nodarīji, Dievs?

Andrejs: Domā, es tāds viens tik vienreizējs?

Aldis: Vai tad ne?

Andrejs: Aizmirsti mani! Es jau teicu, ka neko neesi parādā ne sev, ne man – nevienam.

Aldis: *(domā. Aizmirst visu dzirdēto, viņam atgriežas pašapziņa)* Šajā mājā vairs nav ko darīt. Pietiek slēpties. *(Aiziet.)*

Virtuve, Vita un Kārlis kravā savas mantas.

Kārlis: Šķiet, ka viss būs beidzies labi. Protams – žēl vecās *(Māksloti noskumst.)* Katram savs laiks, ko tur lai dara.

Frīda: *(nokāpj no bēniņiem, ar smagiem, senlaicīgiem koferiem)* Nu tā, visu būšu paņēmusi.

Vita: Trakā, ko tu iesāksi ar to visu mantību!

Frīda: Nezinu. Sītīšu gaisā! Tās taču ir antikvāras mantas.

Vita: Un stiepsi to gabalu nez cik tālu līdz pilsētai?

Aldis: Ļoti tālu, ļoti.

Nekāds Andrejs viņu starpā vairs nepastāv un nekad nav pastāvējis.

Māja aizdegas, visi ķer ko var un skrien ārā. Skatās liesmās.

Frīda: Mani koferi! Kurš tas bija?

Vita: Es tā biju! Riebjas man šitā māja, un tu ar saviem koferiem tikai aizrīsies.

Kārlis: Labi vien ir, nebūs daudz jānes.

Māja deg, visi stāv un skatās liesmās.

2008. gada jūlijs.

Eņģeļa loma

Darbojas:

Kārlis – jauns, daudzsološs kino režisors;

Zane – talantīga scenāriste;

Egils – divdesmitgadīgs klaidonis, pastāvīgi krīt;

Matilde – Arnim sieva;

Arnis – Arņa lomas atveidotājs;

Garis/Varis – mēdz būt apgarots; operators (var būt arī kā divas atsevišķas personas);

Stella – kostīmu un grima māksliniece.

1. cēliens

1. aina

Kārļa dzīvoklis, Kārlis ar Zani pārrunā ģeniālās filmas "Eņģelis" sižetu, kas ieplānota kā kursa darbs.

Kārlis: Tātad – psihodrāma, krīze, dvēseles kolīzija – Arnis pieķer savu sievu ar citu vīrieti un dūsmās to nogalina, afekta stāvoklis, saproti? Kad viņš ir atguvies un aptvēris, ko ir izdarījis, viņš nolemj sev padarīt galu.

Zane: Bet tas taču ir banāli!

Kārlis: Ja tu gribi būt profesionāle, tad tev ir jāspēj iztaisīt šedevru no kaut kā ikdienišķa! Ha, banāls, ko tad tev vajag, Šekspīru? Viss tāpat ir jau spēlēts, atšķirība jau ir tajā, kā to nospēlē! *(Sit dūri uz galda.)* Kurš no mums ir režisors?

Zane: *(salecas)* Nu labi, jā, labi.

Kārlis: *(draudīgi)* Arnis!

Zane: Lai būtu.

Kārlis: Nogalina sievu!

Zane: Jā, nogalinās.

Kārlis: Grib padarīt galu.

Zane: Padarīs.

Kārlis: Nē, nenepadarīs.

Zane: Kādēļ gan ne?

Kārlis: Viņš nespēs. Kaut kas viņu apturēs, (*pieceļas*) kaut kas neizskaidrojams, citpasaules spēks!

Zane: (*ņirdz*) Jā, jā – deus ex machina, ja vajag kaut ko viegli atrisināt.

Kārlis: Tu nesaproti! Iedomājies, cilvēks pārkāpis svēto bausli, atņēmis dzīvību pats savai mīļotajai sievai, divreiz noziedzies, pret savu tuvāko un sevi pašu, turklāt dziļi sirdī viņš ir pārliecināts, ka viņa sieva to bija pelnījusi. Viņš gatavojas sevi sodīt, (*pieliek sev pie rīkles nazi*) tad pēkšņi kaut kas notiek, kaut kas tāds, ko viņš nesaprot! Un apgriež visa viņa uztveri, visu realitāti otrādi, nekas vairs nav skaidrs, pat visparastākās lietas šķiet šokējošas. Viņš vairs nezina, ko ar sevi iesākt! Tas ko viņš ir izdarījis – tas ir neatgriezeniski, neko vairs nevar labot. Brīdī, kad viņš to saprot, pasaule sagrūst.

Zane: Skaidrs. (*Pieceļas.*) Es eju rakstīt.

Kārlis: (*airrāvies*) Tikai kas būs šis nesaprotamais, augstākais spēks?

Zane: Dieva balss.

Kārlis: Nē, nē, nē – galīgi neder.

Zane: Mirušā tēva spoks?

Kārlis: Izbeidz!

Zane: Nu labi, es mēģināšu kaut ko izdomāt.

Kārlis: Nekas nevar būt svarīgāk, šoreiz nekas nedrīkst mums traucēt.

Zane: Saprātu. Bet pirms tam gribu ieiet vannā. Es nespēju būt ģeniāla, kad esmu netīra. (*Aiziet uz vannasistabu, izģērbjas.*)

Kārlis: Varbūt sieva pat bija stāvoklī. Dubultslepkavība! Kā viņš sev to piedos?

2. aina

Pa durvīm ielaužas Egīls, mazliet iedzēris un mazliet netīrs.

Egīls: *(sirsnīgi)* Čau, Kārli! Es pie tevis atnācu – ciemos. *(Mēģina apskaut.)*

Kārlis: *(izvairīgi)* Patīkami, tikai... atklāti sakot, es tevi negaidīju.

Egīls: Kā, tu nepriecājies mani redzēt? Mēs taču tik sen neesam tikušies!

Kārlis: Būs kādas divas nedēļas.

Egīls: Gandrīz kā mūžība.

Kārlis: Klau, Egīk, vispār... Man te ir problēma. Mēs it kā domājam taisīt filmu...

Egīls: Apsveicu! Bet neredzu problēmu.

Kārlis: Tu taisies uz palikšanu?

Egīls: Nu ja – uz ko tad citu man taisīties. Bez manis tu te galīgi iegrimsi rutīnā. Neko negribēsi, neredzēsi, nedzirdēsi un beigās pats sevi vairs nepazīsi. Abet te nu es esmu – es pats kā tavs personīgais spoguļattēls.

Kārlis: Tā gan ir. Ē, saproti, tā filma, vispār, ļoti svarīgs projekts.

Egīls: Saprotu.

Kārlis: Tad... Nu tad, es nezinu – varbūt tevi kāds gaida?

Egīls: Nē.

Kārlis: Varbūt tev ir kaut kas steidzami darāms?

Egīls: Man? Nē.

Kārlis: *(staigā šurpu turpu, domā)* Varbūt tev vajag naudu? Es tūlīt *(Aiziet meklēt naudu.)*

Egīls: Nē taču, naudu man nevajag. Varbūt tikai mazliet. *(Pakasās, Kārlis meklē)*
Vienīgais, man tiešām vajadzētu nomazgāties. *(Iet uz vannasistabu.)*

3. aina

Egīls ienāk vannasistabā, kur atrodas kaila Zane. Viņš sākumā apmulst, pēc tam dziļdomīgi noliecās tai pāri, lai paskatītos spogulī.

Egīls: Es droši vien drausmīgi smirdu.

Zane: *(samulsusi)* Jā, diezgan.

Egīls: Neticēsi, bet es jau biju aizmirsis, kā pats izskatos. Laikam neesmu īpaši skaists.

Zane: Nē. *(Iziet no vannasistabas, kur satiek Kārli, draudīgi.)* Kas es esmu?

Kārlis: Tu esi mana mūza.

Zane: Tātad bez dzimuma.

Kārlis: Dievišķa radība.

Zane: Ja bez dzimuma, tad vajag krampīti.

Kārlis ieiet vannasistabā, kur Egīls iegājis vannā.

Egīls: Kārtējā mūza?

Kārlis: Kautrīga.

Egīls: Saprotu. Kur dabūji?

Kārlis: Mēs kopā to projektu. Viņa ir ģeniāla rakstniece. Viņai ir nepieciešams miers un klusums, lai varētu strādāt.

Egīls: Muļķības, tā viņai nekas jēdzīgs nesanāks. Padomā pats – ko iespējams radīt siltumnīcā? Nu labi, varbūt dažus dārzeņus, bet ne jau nu mākslu.

Kārlis: Lūdzu, neapvaino viņu!

Egīls: Es?

Kārlis: Viņa ir ļoti trausla, viņai nedrīkst pieskarties un... Vienkārši netraucē viņai. Netraucē man un... mēģini nebūt traucēklis, saprati? *(Dusmīgs, aiziet.)*

Egīls: *(apjucis)* Ko es traucēju?! *(ņirdzīgi)* atradušies ģēniji.

Zane: *(atnāk)* Neiebilsti, ja paņemšu savas mantas?

Egīls: Kāpēc man būtu jāiebilst? Lūdzu, ņem visu, ko vēlies! Pie reizes vari savākt arī manējās, manis pēc. Jūs abi divi esat galīgi bez morālas stājas. *(Skaļi.)* Mīli savu tuvāko – ir tāds teiciens vulgārajā tautā, kas tev saka – mīli savu tuvāko un neliedz tam vannu un ziepes, kad gadījies sasmērēties. Bet jums nosplāuties par tuvāko, sevišķi ja tas smird. Kam

es te vannā traucēju? Ko? Tev, vai?

Zane: *(paņem, tad pēkšņi)* Nu ko tu šeit vispār dari un kas tu esi?

Egīls: Es esmu Egīls. Un es jebkur varu darīt pilnīgi jebko.

Zane: Es ceru, ka tu drīz aiztīsies. *(Aiziet.)*

Egīls: Ko?! *(nesagaida atbildi)* ģeniāli.

4. aina

Viesistaba. Fonā Egīls kaut ko dzied vannā. Dziesma atbalsojas.

Zane: Paskaidro, kas tas tāds ir?

Kārlis: Tas ir Egīls – mans draugs. Viņš it kā šeit dzīvo.

Zane: Kā to saprast – it kā?... Tad dzīvo vai nedzīvo?

Kārlis: Nu, viņš šeit bieži uzturas.

Zane: Kāpēc neteici man to uzreiz? Kā lai es strādāju, ja pilna māja cilvēkiem. *(Aizejot aizcērt durvis.)*

Kārlis: Kāda pilna māja – tas taču ir Egīls, viņš ir visur!

Egīls: *(nāk ietīnīs diviļi)* Es nezinu kāpēc, bet man rodas sajūta, ka es te kādam nepatīku.

Kārlis: Mums ir jāparunā.

Egīls: Nē, tev ir jāparunā. Man ir jāiedzer. Jāatzīst, ka šoreiz tava mūza ir pavisam pliekana. Nu tā kā... galīgi bez... nu, nezinu...

Kārlis: Liec viņu mierā, lai viņa strādā, un mēs kopā, to filmu... Mīļais Egīk, es tevi ļoti lūdzu...

Egīls: Labi, labi, iešu prom. Kārlis mani dzen prom. Kārlis!

Kārlis: Tikai pagaidām! Pēc tam varēsi atkal nākt un mētāties te cik uziet, sarunāts? Kā tu vari būt tik nesmalkjūtīgs, tu taču redzi, ka esmu ar draudzeni. Saproti?

Egīls: Saprotu. *(Atver alus pudeli ar zobiem.)* Atklāti sakot, neticu, ka tev tur kaut kas sanāks.

Kārlis: Kāpēc gan ne.

Egīls: Man tāds čujš.

Kārlis: Tā ir radoša sadarbība.

Egīls: Mans čujš ir kā Delfu orākuls.

Kārlis: Eh, vācies taču prom!

Egīls: Nekad nepievils...

Kārlis: Ko tad tavs čujš saka?

Egīls: Nevar saprast. Tātad – nesanāks.

Kārlis: (*nopūšas*) Es tev samaksāšu!

Egīls: (*pārsteigts*) Par ko?

Kārlis: Par to, ka tu aizvāksies un nenāksi, kamēr filma nebūs gatava.

Egīls: Es neesmu pērkams.

Kārlis: Ne jau par tevi ir runa! Par filmu, par mūsu projektu, par mūsu darbu! Kāpēc tu domā, ka pasaule vienmēr griežas tikai ap tevi, saproti taču arī mani kādreiz. Mums ir ļoti nopietns darbs, bet tu jauc atmosfēru, maini strāvas un iztraucē procesu.

Egīls: Saderam, ka es viņu dabūšu ātrāk.

Kārlis: Tu esi bezcerīgs, Egīl, nu – ne jau par to ir runa!

Egīls: Man ir tāda sajūta, ka runa ir tieši un tikai par to.

Kārlis: Viss, man vairs nav tev nekas jāskaidro. Man nav laika. (*Iet uz savu istabu.*) Izdzer alu un vācies ārā!

Egīls: (*seko*) Davai, būs jau tri, es viņu reāli iedvesmošu.

Kārlis: Nejaucies lietās, ko tu nesaproti!

Egīls: Kāpēc tev es vienmēr kaut ko nesaprotu. Sorī, Egīk, bet tu nesaproti to, nesaproti šito, un vispār esi stulbenis... Ko es atkal varētu nesaprast, nu?

Kārlis: Pastāsti man vēlreiz, kā un kāpēc es tevi vispār pazīstu?

Egīls: Tā. Sākt no sākuma?

Kārlis: Jā (*Tikmēr aizver durvis un no ārpuses aizslēdz.*)

Egīls: Tu sāc palikt par tādu pašu iznireli, kāds es reiz biju. Protams, es vēlējies atrast savu vietu šajā pasaulē, bet nekas man nesniedza gandarījumu, saproti, nekas mani nekustināja – iekšēji nekustināja. Ikviens, paskatoties uz mani, sapratīs, ka esmu neizdevies cilvēks, neesmu realizējis savu potenciālu, neesmu centies un pūlējies, lai nodrošinātu sev pārtikušu dzīvi. Tomēr pats jocīgākais ir tas, ka neskatoties uz savu muļķību un neveiksmēm, es vienmēr esmu mīlējies sevi un savu dzīvi, varbūt pat vairāk kā citi to spētu.

Droši vien tādēļ es sevi neatpazīstu spoguļos. Zini, Kārli, to es uzdrīkstos teikt tikai tev, bet esmu pārliecināts, ka šajā ziņā man palīdz Dievs. Tonakt, kad atradu tevi, es nojautu, ka kaut ko meklēju. Man likās, ka jābūt kādam, kas būtu man draugs. Brīžiem es varu būt tik naivs, nesaprotu, kāds man labums no tā visa, ko es ar sevi daru, tas ir briesmīgi un nezinu... kāpēc. Tonakt es dzēru un klaiņoju bez sev zināma mērķa, bet redzi, tomēr šī klaiņošana izrādījās mērķtiecīga, jo es atradu tevi, uz ielas, bezsamaņā, un teicu – būsim pārcilvēciski, gremdēsimies sevī, domāsim savādāk, bet tās brūces tavā miesā – tās sadzīs, jo mazāk domāsi, jo ātrāk sadzīs. Tā es tevi atradu, vai atceries? Tagad es saprotu, ka tu man esi pašsaprotams, garīgi taustāms. Ka tu man esi brālis. Varbūt es esmu muļķis. Bet es esmu tev vajadzīgs.

5. aina

Viesistaba.

Zane: Kas tas ir tāds par muļķi, nesaprotu.

Kārlis: Nesaki tā, viņš man izglāba dzīvību.

Zane: Kā viņš to dabūja gatavu? Uz pohām atnesa pudeli?

Kārlis: Viss bija daudz nopietnāk. Tu vēl dusmojies?

Zane: Es nedusmojos, man vienkārši nepatīk, ka te ir vēl kāds.

Kārlis: Nu, tas ir Egīls, viņš taču nevienam netraucē.

Zane: Man pilnīgi vienalga, kas viņš ir, saproti, mani tracina tas, ka šeit vispār kāds ir.

Kārlis: Varbūt arī man izvākties? Pārvākties uz balkona? To tev gribētos?

Zane: Liecies mierā, man ir slikts noskaņojums. *(Iet uz savu istabu.)*

Kārlis: Egīls ir prom. *(Seko.)*

Zane: Nemelo.

Kārlis: Jā, atpakaļ nenāks.

Zane: Tas labi – bet vannasistabā vajag kaut kādu slēdzeni!

Kārlis: Nevar. Tā vannasistaba ir nolādēta. Neviena slēdzene neturas ilgāk par nedēļu.

Zane: Tas tāpēc, ka nāk visādi un laužas iekšā bez klauvēšanas. *(Izgrūž Kārli ārā.)* Atstāj mani uz brīdi, man vēl jāpārstrādā šitais Čehovs.

Kārlis: Kāpēc Čehovs, mēs taču runājām, ka...

Zane: Es iesildos. Un kad es iesildos, es vienmēr sāku ar Čehovu! (*Aizcērt durvis Kārlim deguna priekšā.*)

Kārlis: (*saspringti domā*) Egīl? Tā jau es domāju. Tev atkal nav kur dzīvot. Nu kur lai es tevi tagad lieku!

6. aina

Viesistaba.

Kārlis: Es nevaru viņu sviest ārā, viņš ir mans labais gars. Gandrīz vai kā sargeņģelis.

Klauvē pie durvīm. Kārlis nereaģē.

Egīls: (*atver durvis*) Kas ir?

Garis: Sveiki. Prātiņš mājās?

Egīls: Man? Nē.

Garis: Nekas, kopš mesija ir ieradies, tev ir iespēja atgūt veselo saprātu. Bitrijs sveic! (*Paceļ roku īpašā sveicienā.*) Esmu sapratis dzīves jēgu un neizsakāmi alkstu to pavēstīt citiem.

Egīls: Vecīt, man no tevis slikti paliek.

Garis: Neuztraucies, mēs visi esam slimi, kamēr nezinām savas dzīves jēgu.

Egīls: Varbūt manas dzīves jēga ir būt slimam.

Garis: Mīļais, dārgais, Dievs to neatbalsta!

Egīls: Nezinu gan, līdz šim esmu slimojis gandrīz vai ar Dieva palīgu.

Garis: Mēs visi esam slimi līdz zināmai robežai, tāpēc Bitrijs Hari Vora sūta tev savu labo vēsti. (*Ceremoniāli pasniedz bukletu.*) Beigās aizpildi anketu. Tici man, tas pārvērtīs tavu dzīvi līdz nepazīšanai!

Egīls: Jasno. (*Aizcērt durvis, Kārlim.*) Kaut kāds pidars pie tevis atnācis.

Kārlis: (*drūmi*) Tas laikam operators.

Egīls: Jā, laikam, nezinu.

Kārlis: (*Garim*) Nāciet iekšā, atvainojiet manu draugu, viņš mēdz radīt citiem problēmas.

Garis: *(ienāk)* Vai jūs zināt kaut ko par Hari Voras ceturto inkarnāciju?

Kārlis: Hm, šķiet, ka nē. Vai viņš nodarbojas ar dokumentālo kino?

Garis: Nē, Hari Vora nodarbojas ar dvēseļu glābšanu.

Kārlis: Un droši vien labi pelna, vai ne.

Egīls: *(no virtuves)* Vai tad to nedara Jēzus?

Garis: *(nosodoši skatās uz Kārli)* Jēzus bija piektā inkarnācija.

Kārlis: Es ceru, ka mēs patlaban runājam par filmas tehnisko pusi, ne? Savādāk es vairs tik labsirdīgi nejokošu. Nu saņemies taču, mīlais Vari!

Garis: Mans vārds ir Garis un kino ir nešķīstība!

Kārlis: Vispār vēl nav laiks, tu nāc tad, kad filmēsim, tagad mums noris priekšdarbi...

Garis: Hari Vora gaida tevi. *(Dod brošūru.)* Ieklausies, kamēr vēl ir laiks! Kanoniskie svētie raksti vēl top, tādēļ pagaidām iepazīsties ar labo vēsti.

Egīls: Tu esi psihopāts?

Garis: Es esmu Hari Voras pravietis.

Egīls: Tātad, psihopāts.

Garis: *(smagi pūš)* Pagaidiet tik, kad es sasniegšu apskaidrību...

Kārlis: Jā, jā, tu atnāc vēlāk! Ne tagad, dārgais!

(Garis tiek izgrūsts aiz durvīm.)

Kārlis: Egīl, es zinu, ka tev interesē reliģijas, piemēram – cilvēks nejauši nogalina savu sievu un mēģina izdarīt pašnāvību, kādam reliģiskam svētā gara brīnumam ir jānotiek, lai viņš to neizdarītu?

Egīls: Parastam.

Kārlis: Kādam?

Egīls: Parastam Svētā Gara brīnumam.

Zane: *(nāk, svinīgi)* Es izdomāju! Arni glābs eņģelis!

Kārlis: Nē, tikai ne eņģelis.

Egīls: Kāpēc ne, eņģeļi vienmēr kaut ko glābj.

Kārlis: Tieši tāpēc.

Zane: Es neko vairs nemainīšu. Es jūtu, ka tam jābūt eņģelim un tas būs eņģelis. *(Aiziet.)*

7. aina

Zane: Nekas man nesanāk, nesaprotu, kādēļ. Es taču esmu māksliniece, tagad tāds pasūtījuma darbs.

Egīls: (*ienāk*) Čau!

Zane: Jēziņ, un tas vēl te.

Egīls: Atvaino par to vannu.

Zane: Nākošreiz pieklauvē.

Egīls: Mēs varētu izmēģināt vēlreiz.

Zane: Ko tu vēl gribi mēģināt?

Egīls: Nu, to ainu ar vannu – man vispār patīk.

Zane: Klausies, vismaz kad mēs filmēsim, tu varēsi netraucēt?

Egīls: Es jau neko traucējošu nedaru.

Zane: Tas ir ļoti svarīgi.

Egīls: Drīkst paskatīties, kā tu dzīvo?

Zane: Nē.

Egīls: Parasti es šeit uzturos.

Zane: Ak tā?

Egīls: Jā. Bet man nekas nav pretī, ja šoreiz jāguļ uz dīvāna. Esmu priecīgs, ka vispār ir kur gulēt.

Zane: Klausies, kāpēc tu neatrodi normālu darbu un nesāc normālu dzīvi?

Egīls: Kāpēc man tas būtu jādara? Domā, tā es būšu laimīgāks? Noteikti nebūšu. Es esmu brīvs, daru ko gribu, neviens man nepavēl.

Zane: Tu taču vārties dubļos kā paklīdis suns, smilksti pie svešām durvīm, lūdzies siltuma. Cik skumji.

Egīls: Es nekad neesmu lūdzies. Vienīgi Dievam – tam es lūdzu, cilvēkiem ne.

8. aina

Kārlis: (*nāk ar scenāriju rokā*) Uzrodas eņģelis un pasaka „Arni, viss ir forši, dzīvo tik

nost”. Tas ir smieklīgi, tas neder!

Zane: Ko tad lai citu saka?

Kārlis: Es nezinu. Tu taču mums esi tā ģeniālā rakstniece!

Zane: Varbūt vienkārši pietiktu ar eņģeļa klātbūtni – gaisma no augšas, un viss.

Kārlis: Nē, eņģelim atvēlētas piecas minūtes, un vai mēs visu to laiku rādīsim gaismu no augšas?

Zane: Saīsināsim.

Kārlis: Eņģelis ir visa centrs, atslēga, atbilde, ja nebūs eņģeļa, nebūs filmas.

Zane: Es jau trīs dienas neēdu, sēžu un domāju, domāju un sēžu! Cik var!

Kārlis: (*mierinoši glāsta*) Nu, nu – nomierinies. Nāc, uztaisīsim kaut ko ēdamu.

Zane: Negribu.

Egīls: Nemokiet tik ļoti to eņģeli.

Kārlis: Lūdzu, paēd. Manis dēļ.

Zane: Tev viss vienalga, ka tik filma.

Egīls: Neba tas eņģelis nokārtos jūsu dzīves.

Kārlis: Tu man esi vajadzīga, bez tevis es nebūtu nekas!

Zane: Mēs esam pazīstami tikai nedēļu un to jau saki kaut ko tādu! Es tevi ienīstu! (*Aizcērt durvis.*)

Kārlis: (*nokliedz pakaļ*) Uzreiz kā tevi ieraudzīju!

9. aina

Egīls: Tev viņa tiešām patīk?

Kārlis: Un tev ne?

Egīls: (*parausta plecus*) Kaut kas viņā ir.

Kārlis: Jebkurā cilvēkā kaut kas ir.

Egīls: Es domāju – nē. Ne visos. Ir tādi, kas jūt vairāk, un tādi, kas nejūt neko. Ja visos būtu kas vairāk, tad pasaule nebūtu tik vēsa. Piekrīti?

Kārlis: Kas man daļas gar pasauli, es mēģinu izdarīt kaut ko svarīgu!

Egīls: Kas tad ir svarīgi? Viņa? Tu? Jūsu filma ir tik ļoti svarīga? Tur jau ir tā nelaime, ka

nevienam nav nekādas daļas gar pasauli. (*Pauze.*)

Kārlis: Tev tik ļoti tas sāp? (*Pauze.*) Hm. Ja tā padomā, tad pirmajā vakarā, kad tikāties, man likās, ka viņas smaids pasauli padara siltāku. Laikam izklausās banāli, ne?

Egīls: Izklausās ļoti jauki. Manuprāt tieši tādas lietas ir svarīgas.

Kārlis: Tu viņai esi tuvojies?

Egīls: Nē taču.

Kārlis: Labāk nemēģini, es viņu tiešām mīlu.

Egīls: Neticu.

Kārlis: Es to saku nopietni – nespēlēties ar viņu, es to neļaušu. (*Zvana telefons.*) Tas būs eņģelis. Jā? Sveika, klausies, tad tu piedalies? (*Aiziet.*)

Zane: Dzirdēji, ka mums filmēšana notiks tepat, režisora dzīvoklī?

Egīls: Labi. Nebūs tālu jāiet.

Zane: Kā tu domā, vai Kārlim es tiešām patīku?

Egīls: Šaubos. Man tu patīc vairāk.

Zane: Kāpēc?

Egīls: Tāpēc, ka es esmu tāds cilvēks. Man patīk mīlēt cilvēkus. Tu man patīc, jo man patīk cilvēki. Tiesa gan – ne visi, bet tikai tie, kas spēj sasildīt pasauli.

Zane: Tie sildītāji ātri aiziet bojā, ir jābūt diezgan vēsam, lai kaut ko sasniegtu.

Egīls: Kā tur bija tas teiciens – iekarojis pasauli, bet zaudējis dvēseli? Neatceros. Ja man jāizvēlas – es paturu dvēseli.

Zane: Tu tā runā, it kā man tādas nebūtu.

Egīls: Tu esi pārāk nopietna, visu uztver personiski.

10. aina

Garis ienāk.

Zane: Nu, vai zini – kas vēl te nāks. (*Aiziet.*)

Egīls: Čau, psihopāt!

Garis: Pieskaries šim amuletam. Pieskaries!

Egīls: Kādēļ? (*Pieskaras.*)

Garis: Nu? Kā? Nesit pa pirkstiem?

Egīls: Nē.

Garis: Nevar būt, uz tevi tas neiedarbojas! Augsta enerģētika, magnētiskais lauks, pilnīgi nesalaužami.

Egīls: Jā, interesanti. Ko tas Vora dara?

Garis: Viņš ir izcils. Viņam nekas nav jādara, viņš uzreiz jau ir izcils.

Egīls: Ak tā? Tad jau es esmu tikpat izcils!

Garis: Kā tu uzdrīksties sevi salīdzināt ar dievišķu būtni?

Egīls: Ar ko tad viņa esamība atšķiras no manējās?

Kārlis: (*nāk*) Tu vēl neesi piedzēries? Nē, šitā neiet! (*Garim*) Ārā, ārā, ejiet projām, te nav nekāda sekta. (*Garis aiziet, nedaudz apjucis.*) Kāpēc tu viņu vispār ielaidi? Skaidrā viņam šeit nav ko darīt. Sarunāju Stellu, mums būs lielisks eņģeļa tērps, tiesa gan, izmaksās gandrīz pusi no visiem filmai paredzētajiem līdzekļiem, taču tas ir to vērts. Tad redzēsi. Tas būs skaisti. Reizē – aizkustinoši, skaisti un pacilājoši.

11. aina

Zane: Paskaidro, kas tas bija par tipu!

Kārlis: Kas, operators? Jau sen izmetu ārā. Atslābinies jel, tu vienmēr esi tik uzvilкта. (*Masē plecus.*) Nomierinies, elpo dziļi.

Egīls: Es domāju, ka viņas nervozums ir pievilcīgs.

Kārlis: Tu kaut kā baigi daudz esi sācis domāt, klausies.

Zane: Tev patīk, ka esmu satraukta?

Egīls: Jā, kādēļ gan nē. Tas taču ir labi, ja cilvēks ļaujjas jūtām.

Zane: Un ja man sāp, tad tas arī ir labi?

Egīls: Sāpes neko sliktu par tevi neliecina.

Kārlis: Sāp tikai vājiem. Stiprie mācās ar sāpēm tikt galā. Gūst rūdījumu.

Egīls: Es tā nedomāju. Man šķiet, ka sāpes attīra no liekiem ierobežojumiem, organisms spēj reaģēt uz apkārtējo pasauli patiesi, ne pēc likumiem, kas uzspiesti no ārpuses. Tas vienkārši ir tads, kāds tas ir. Pats par sevi.

Kārlis: Vai tad tas nav rūdījums?

Egīls: Rūdījums ir nocietināšanās, bet patiesi sāpējis cilvēks nenocietinās, tas kļūst tikai jūtīgāks un jūtīgāks, līdz spēj saklausīt nedzirdamo.

Kārlis: (*Zanei*) Nekas, nekas, īstam māksliniekam ir visu laiku jāmirst, lai kaut kas rastos.

Zane: Tu esi sadists.

Kārlis: Es mēģinu pateikt, ka sāpes tev nodara vairāk labuma kā ļaunuma. Ne tikai tev – visai latviešu mākslai.

Egīls: Kārli, neliec viņai būt cietējai. Zane, ja tu negribi, tev tas nav jādara. Varbūt tā saucamā mākslas pasaule tevi nenovērtēs.

Kārlis: (*Zanei*) Neklausies, tevi noteikti novērtēs, tu esi ļoti talantīga. Padomā, kas būtu Poruks, ja nebūtu sāpējis?

Egīls: Nesāpējis Poruks būtu bijis laimīgs.

Kārlis: Un parasts.

Zane: Brīžiem man ir vienalga, novērtēs vai nē, varbūt ka es nemaz neesmu nekā vērta. Es tikai gribu saprast, kāpēc viss ir tā, kā tas ir. Māksla ir mana reliģija.

Kārlis: Klausieties, mums nav laika tagad te filozofēt – es esmu izīrējis kameru, tādēļ kādu laiku mums būs jāēd macaroni. Jo ātrāk uzfilmēsim, jo ātrāk tā lieta aizies un nākošreiz būs daudz labāk, noteikti būs labāk. Esmu izdomājis katru sekundi, tas būs ļoti pārlicinoši. Varbūt pat tiksīm uz Kannām un tad sāksies pavisam cita dzīve. Sāksim, labi? Es aiziešu pēc aparatūras, jūs iekārtojiet viesistabu. Šeit gulēs Marta, kad Arnis viņu pārsteigs ar mīļāko. (*Aiziet.*)

Egīls: Tu tiešām gribi to darīt?

Zane: (*parausta plecus*) Jā. Tikai... Man tas scenārijs riebjas, es to negribu pat pārlasīt. Tas ir drausmīgs. Es nedrīkstu rakstīt tik slikti.

Egīls: Kādēļ tā? Ja tu esi talantīga, tad jebko uzrakstīsi labi.

Zane: Tas nav tik vienkārši. (*Domā.*) Mans tēvs vienmēr piedzēries iekaustīja māti, dažreiz man bija tā, ka pat gribējās, lai viņi vienreiz viens otru nosit. Lai ir miers beidzot.

Egīls: Bet varbūt vajag?

Zane: Iepazinos ar Kārli un likās, ka sāksies jauna dzīve. Kādēļ man nepārtraukti tiek bāzta sejā pašas pagātne. Es gribu kaut ko savādāku, kaut ko labu un cēlu.

Egīls: Es domāju, ka tavi vecāki kaut ko neizspēlēja līdz galam, tāpat kā tagad Kārlis. Viņš

vēlas kaut ko atrisināt, tikai pats vēl nesaprot, ko.

Zane: Es arī nesaprotu, jūtos tik nespēcīga, nespēju uzrakstīt šo scenāriju. No manis nav nekādas jēgas.

Egīls: Nesaki tā, tu esi dzīva būtne, tu ražo siltumu. Padomā, cik savādi, katrs cilvēks ir maza elektrostacija. *(Pauze.)* Būs brīži, kad tu būsi viena pret visiem.

Zane: Tā ir nepārtraukti.

Egīls: Es parasti tādos brīžos atceros, ka labāk ir būt vienam pret visiem, nekā būt to citu starpā, kas ir pret vienu.

Kārlis: *(ienāk)* Redzu, ka esat sadziedājušies. Kā tad būs, Egīls tevi vairs netraucē?

Zane: Man šķiet, ka es pati sev traucēju.

Kārlis: Atceries, ka es vienmēr būšu ar tevi. Ja es ko saku, tas ir nopietni. Egīls staigā pa mākoņiem, viņš nemāk nokāpt uz zemes, viņš spēj tikai nokrist. Tā taču ir?

Egīls: Ja es kāptu, es sadauzītos, bet kad krītu, vienkārši iekrītu bezsamaņā, līdz tieku pacelts atpakaļ.

2. cēliens

1. aina

Zane mēģina iemigt, neizdodas. Viņa pieceļas un dodas uz viesistabu, kur uz dīvāna guļ Egīls. Viņa to brīdi aizdomīgi aplūko, tad atver Kārļa istabas durvis. Kārlis iegrimis scenārijā, veic būtiskus labojumus.

Zane: Es nespēju aizmigt.

Kārlis: Neesi vienīgā. Jāpiespiež sevi atpūsties, lai rīt mums viss izdotos.

Zane: Kārli, tev tas liksies smieklīgi, bet... Man ir tāda sajūta, it kā mani kaut kas vai kāds nepārtraukti filmētu. Saproti? Tas ir briesmīgi, es jūtos kā uz skatuves, es kautrējos vienatnē izģērbties, man ir bail.

Kārlis: Nebaidies, tas ir pārejoši.

Zane: *(apguļas viņam blakus)* Neiebilsti, ja palikšu šeit?

Kārlis: Protams, nē, varbūt es beidzot drīkstu tev pieskarties?

Zane: Nē. (*Kārlis uzliek roku uz viņas kakla, Zane atvirzās nostāk, taču paliek turpat.*)
Apsoli, ka es šeit esmu drošībā.

Kārlis: Apsolu, es tevi sargāšu.

2. aina

Rīts. Kārlis un Zane turpat, kur aizmiguši. Kārlis pamostas un ļoti mīloši sasedz Zani, norūpējies dodas uz virtuvi, kur Egīls, ieslēdzis skaļu mūziku, gatavo brokastis.

Kārlis: (*izslēdz mūziku*) Zane vēl guļ.

Egīls: Beidzot abi ģēniji nonāk vienā gultā. Vareni! Ģeniāls sižeta pavērsiens.

Kārlis: Pieveries.

Egīls: Ar slikto kāju izkāpi?

Kārlis: Vismaz šodien tu tiešām varētu pazust, vismaz uz pāris stundām.

Zane ienāk.

Egīls: Diez ko iedvesmota neizskaties. Kārlī, vai gultā tavs ģenijs nedarbojas?

Kārlis: (*dusmīgi*) Tu esi muļķis.

3. aina

Kārļa dzīvoklis, viss iekārtots filmēšanai.

Arnis: (*nāk, rokās scenārijs, mēģina*) Kehem! Mīļā, es esmu mājās! (*Nomet žaketi.*) Kur tu esi? Kur? (*Iet pie dīvāna.*) Marta, kādēļ tu stosties, vai kas noticis? Jau dienas vidus, bet tu vēl esi gultā... Kāpēc trauki netīri? Es katru dienu kā kroplis rukāju tajā pretīgajā rūpnīcā, kamēr tu neļēdz pat traukus nomazgāt, ēst uztaisīt. Kuņa! Kur bērni? Kādā skolā? (*Kliedz.*) Tu vispār zini, ko tavi bērni dara, kamēr tavs vīrs pašnāvnieciski tevi uztur? (*Pavelk dīvāna pārvalku, sastingst, tad nikni.*) Ak tu, palaistuve! (*Paķer svečturi, sit.*)

Kārlis: (*ienāk*) Labdien, Kalniņa kungs, redzu, gatavojaties.

Arnis: Jā, nedaudz iemēģinu.

Kārlis: Kā scenārijs?

Arnis: Tas man noteikti nepatīk.

Kārlis: Mums vajag naturālismu, viss ticamības robežās, tā ir daļa no ieceres. Es domāju, ka filma izdosies.

Arnis: Es arī tā ceru.

Kārlis: Kur ir jūsu laulātā draudzene?

Arnis: Matilde?

Kārlis: Nē, Marta.

Arnis: Nu ja – Matilde būs Marta.

Kārlis: Nevar būt, esmu paņēmis jūsu sievu. *(Skatās papīros.)*

Egīls: *(ienāk)* O, tas ir ko vērts. Tā arī pateikt – sveiki, esmu paņēmis jūsu sievu.

Kārlis: Anna Miltiņa atteicās, Baiba un Ruta arī. *(Aiziet uz savu istabu.)*

Egīls: Nepārdzīvo, viņas nezina, ko zaudē.

Arnis: *(Egīlam)* Lūdzu pietupiet tos divdomīgos jociņus, jaunais cilvēks.

Matilde: *(nāk)* Es esmu klāt. *(Ļauj mētelim noslīdēt.)* Es esmu gatava filmēties. Kas man jādara?

Arnis: Vai scenāriju esi lasījusi?

Matilde: Scenāriju?

Arnis: Dieva dēļ, taču izlasi scenāriju, mīļā!

Matilde: Kāpēc mēs nevarētu improvizēt, sanāktu daudz dabīgāk.

Arnis: Tu atkal mani izaicini? Ja?

Matilde: Kas man ko izaicināt, es tikai izsaku savas domas.

Kārlis: Eņģelis neceļ klausuli, ko nu lai dara.

Egīls: Kāpēc cilvēks tik ļoti baidās no tā, ka varētu kādreiz beigties?

Kārlis: Egīl, es tevi lūdzu – netaisies pa kājām.

Zane: *(uz Egīlu)* Ko viņš te dara?

Kārlis: Egīl, draugs, ej... uztaisi sev ēst.

Egīls: Kāpēc kādam varētu patikt skatīties, kā vīrs nogalina savu sievu? *(Aiziet uz virtuvi.)*

Kārlis: *(pēkšņi iededzies)* Izbeidz, saprati? Es taisu mākslu, nevis vārtos renstelē.

Egīls: *(atgriežas)* Tā skaitās māksla?

Kārlis: Tu esi stulbenis. Ej ēst!

Egīls: Es paēdīšu un tad iešu prom.

Kārlis: Jā, tas būtu labākais, ko tu varētu darīt.

Arnis: Man patīk, ka te ir tāds klusums. Jo mazāk skatītāju, jo labāk. Tāpēc man patīk kino, mani redz tikai kamera.

4. aina

Kārlis: Tā - trūkst Stellas, eņģeļa un operatora. *(Skatās pulkstenī.)*

Varis: *(iestreipulo)* Labs vakariņš.

Kārlis: Tā, es ceru, ka beidzot esi normāls?

Operators: *(drūmi iztaisnojas, nopūšas)* Nē.

Kārlis: Brīnišķīgi, beidzot esi atguvis savu cilvēcisko seju. Tagad tikai neaizmiedz, okei?

Operators: Es esmu tāds, nu tāds lops. *(Filmē.)*

Kārlis: Novāc kameru.

Operators: Man tak te ir jāfilmē!

Kārlis: Ne tagad.

Operators: *(filmē Matildi)* Kāda konfektīte...

Matilde: *(koķeti)* Fui.

Arnis: Kehem! Šeit ir viņas vīrs.

Operators: Nekas, man netraucē.

Arnis: Man gan traucē.

Matilde: Baigais vīrs atradies.

Arnis: Patauza.

Stella: *(ienāk ar kostīmu saini)* Esmu klāt!

Kārlis: Lieliski, gandrīz laikā.

Stella: *(rāda eņģeļa kostīmu)* Nu, ko teiksi, režisorīņ?

Kārlis: Nesauc mani tā, Stelliņ! *(Skatās.)* Ārprāts, kas tas tāds.

Stella: Eņģelis taču.

Kārlis: Vairāk izskatās pēc striptīza dejotājas.

Stella: Tu teici – jauks un mīlīgs eņģelis.

Kārlis: Eņģelis, nevis prostitūta.

Stella: Kas tevi interesē, māksla vai morāle?

Kārlis: Es Tev pateikšu, kad tu dažos vārdos nodefinēsi abus šos jēdzienus.

Stella: Māksla tas ir tad, kad cilvēks pārbauda sevi, pārkāpjot iepriekšējo paaudžu nostādītās robežas. Morāle ir tad, kad cilvēks ierobežojumus sāk uzskatīt par savu patieso dabu. Kā tad būs Kārli, tu esi meklētājs vai sargātājs?

Kārlis: Droši vien tas pirmais, bet tā jau ir vulgarizācija, nevis meklēšana.

Stella: Mūsu uzdevums ir skatīties uz lietām savādāk.

Kārlis: Jā, bet jābūt kaut kādai atbildības sajūtai. Turklāt – seksīgs eņģelis – tas taču ir tipiski, tur nav nekā oriģināla!

Stella: Neaizmirsīsim, ka šis eņģelis ir Arņa iztēles auglis. Viņš to ir izdomājis!

Kārlis: Kādēļ tu tā domā? Tas ir pavisam īsts eņģelis, svēts un bez dzimuma!

Stella: (*mēda*) Bez dzimuma, bez dzimuma. Bet skatītājs būs ar dzimumu! Skatītājam svēts ir tas, kas tam sniedz baudu! Viņš redz skaistu miesu un grib to redzēt vēl. Kino ir vizuāla māksla, un es esmu šeit, lai tev to atgādinātu.

Kārlis: Nē, nu ko nu vairs. Pats biju vainīgs – vajadzēja pasekot līdzī. Neviens cits jau tik lēti neņemtu. Nu nekas, gan iztiksim.

Stella: Tu man teici – skaists eņģelis, un es tā arī sapratu. Nākamreiz varēsi šūt pats.

5. aina

Zane: (*nāk*) Visi gatavi?

Kārlis: Nē, mums galīgi vairs nav eņģeļa!

Zane: (*aplūko kostīmu*) Mans Dievs, cik skaisti. (*Stellai.*) Tas ir burvīgi!

Stella uzvaroši uzlūko Kārli.

Kārlis: Tu gribi, lai mūsu eņģelis izlec no tortes kā Pleiboja zaķis?

Zane: Tas taču ir ģeniāli, Kārli, neredzi? Tas ir tieši tas, kas vajadzīgs. Eņģelis parādās Arnim kā viņa iztēles auglis, un tu saproti, kas patiesībā viņam ir trūcis – varēsim to

izspēlēt tā, ka sākumā viņš to nespēj pieņemt, baidās, beigās viņi abi varēs nodarboties ar seksu, saproti? Tas viņam sniedz atklāsmi, viņš savienojas ar dievišķu būtņi, iegūst jaunas enerģijas.

Kārlis: (*dusmīgs*) Jā, protams, reducēsim Arņa dvēseles traģēdiju uz neapmierinātību seksuālajā dzīvē, kā tad savādāk.

Stella: Es vienmēr esmu uzskatījusi, ka Freids pamatos ir bijis nekļūdīgs.

Kārlis: Kaut gan, tas varētu pavilkt skatītājus. Beigās kārtīgs sekss, masām to vajag.

Arnis: Es to nedarīšu!

Kārlis: Tas taču nebūs pa īstam – it kā, sataisīsim visu tā, ka tev pat nebūs jāpakustas.

Arnis: Es to nedarīšu, un punkts.

Kārlis: Jēziņ, Arni, tu esi aktieris vai neesi?

Arnis: Par seksu nekas netika runāts. Turklāt vēl sievas klātbūtnē.

Matilde: (*ņirdzīgi*) Nu gan atradies kaunīgais.

Arnis: Un tu arī to nedarīsi! Saprati?

Kārlis: Izmantosim dublieri, paņemsim Egīlu, viņš jau nu gan piekritīs.

Matilde: Es esmu gatava atdoties mākslai, atšķirībā no tevis.

Arnis: Kas nu tu par mākslinieci, pakaļskrējēja.

Egīls paņem mantas, gatavojas aiziet.

Kārlis: Eģik, pagaidi! Neej vēl.

Egīls: Tad man iet vai neiet?

Kārlis: Šodien atvaino mani, esmu ļoti nervozs. Tu zini, ka nekad nedzītu tevi prom, tu esi tāds kā... mans talismans.

Egīls: Es jau varu arī aiziet, kas tad man.

Kārlis: Tev tāpat nav kur iet.

Egīls: Es varu iet jebkur.

Zane: Egil, paliec. Es to saku no sirds, paliec, mums ir nepieciešama tava klātbūtne.

Egīls: Pēkšņi es jums esmu vajadzīgs? Droši vien izmantosiet mani kā lelli. Es vairs nevaru. (*Apsēžas.*)

Stella: (*aplūko Egīlu*) Jaunais cilvēks, jums ir neparasts izskats, tāds kā... man atgādina Bleika gleznas, tajās ir tāds kā vienkāršs, bet nepanesams jautājums. Tas ir jautājums, ko es saskatu jūsos. Es gribētu jūs nofotografēt, ja drīkst.

Zane: Egīls varētu spēlēt Matildes mīļāko.

Egīls: Nepiniet mani savās afērās.

Kārlis: Ja Arnis atsakās, tad Egīls varētu būt Arnis. Tad arī jautājums par seksa ainu būtu atrisināts.

Arnīs: Es vēl neesmu atteicies! Nu, labi, ja vajag to seksu, manis pēc. Tikai nekāduš plikumus!

Kārlis: Egīl, tad tu būsi mīļākais. Faktiski, tev nekas nebūs jādara – tikai jāpaķer savas drēbes un jāizskrien pa durvīm. Neviens pat neredzēs tavu seju.

Egīls: Es atsakos.

Kārlis: Labi, tad es būšu mīļākais. Kur ir tas stulbais eņģelis, viņas dēļ viss ievilcies.

Egīls: Tu taču pats nesaproti, kādēļ to dari.

Kārlis: *(izsmejoši)* Kādēļ kāds vispār kaut ko dara?

Egīls: *(smejas)* Nekas nenotiek tāpat vien!

Kārlis: Dzīve ir darbības, ar ko mēs aizpildām laiku starp piedzimšanu un nāvi. Tā es domāju. Kas vairāk dara, tas vairāk dabū. Ja tu neko nedari, tad tava klātbūtne šeit ir lieka. *(Izmet Egīla mantas aiz durvīm.)* Tā. Redzi? Tu te neesi nekas. Tu vispār neesi nekas. Es kaut ko daru, lai mani cienītu, ko dari tu? Dzer?

Egīls: Par mani tev nav jāuztraucas. Es vienmēr būšu tas, kas es esmu. Bet tu būsi tas, ko no tevis gribēs skatītāji – visa tā lielā pasaule, kam tu gribi atsūkāt.

Kārlis atver durvis un ar žestu uzaicina Egīlu iziet.

Egīls: Patīkami ielīst dirsā? Tur ir silti, ērti, labi?

Kārlis iesit Egīlam.

Zane: Ak, Dievs!

Egīls smejas, tad iziet pa durvīm.

Zane: Ja viņš aizies – aizeju arī es. Egīl, pagaidi, es paņemšu savas mantas.

Kārlis: *(k dziedz)* Kuces dēls, ko tu viņai pateici?

Zane: Izbeidz, neko viņš man nav teicis, es aizeju tādēļ, ka negribu vairs šeit atrasties. Man ir noriebies tavš stulbais scenārijs un tu pats man esi apriebies. Kādēļ man jādara tas, ko es negribu darīt? Atlaid viņu, viņš vismaz ir patiess!

Zane un Egīls aiziet.

6. aina

Kārlis un pārējie brīdi stāv klusumā. Tad Kārlis pēkšņi paķer virtuves nazi un metas ārā pa durvīm.

Stella: Kur Kārlis aizskrēja?

Arnis: Viņiem te kaut kādi konflikti.

Stella: Nekas, lai tik filmē. *(Grimē Matildi.)*

Kārļa balss: Tu nekur neiesi!

Zanes balss: Laid mani!

Matilde: Nu tik ies vaļā.

Operators iziet ārā un filmē tur notiekošo.

Zanes balss: Egīl, palīdzi taču! Egīl!

Egīla balss: Es aizeju.

Zanes balss: Nē! *(Kliedz, raud.)*

Arnis: Nositīs vēl viens otru.

Matilde: Varbūt piezvanīt policijai?

Stella: Mēs taču filmējam.

Kārļa balss: Domā, viņam rūp par tevi? Tu viņam neko nenožīmē!

Egīla balss: Kārli, pietiks, laid meiteni vaļā un šķiramies.

Kārļa balss: Tu gribi mani apmainīt pret viņu? Mani? Tu neko par viņu nezini.

Zanes balss: Es zinu, ka viņš saprot šo pasauli daudz labāk nekā mēs abi kopā.

Egīla balss: Ejiet abi ellē!

Zanes balss: Egīl, pagaidi, palīdzi! *(Sitienu troksnis.)*

Stella: Tomēr nav gluži pēc scenārija. Varbūt iet skatīties?

Arnis: Ko tu! Lai paši tiek galā. Parasta ģimenes drāmiņa, mīlētāju trīsstūris.

Matilde: Taisni vai nostalgiju uzdzen. Kad mums tā bija, atceries? *(Sapņaini.)* Cik servīzes saplēsu...

Arnis: Tolaik vēl bija iekšā. Tagad man pat skatīties uz tevi negribas.

Matilde: Arni!

7. aina

Atskan Zanes kliedziens. Ienāk Kārlis, viņa rokas notriektas asinīm. Viņš iet pie izlietnes un centīgi mazgā savas rokas ar ziepēm, pēc tam it kā atjēdzas un mēģina rokas atkal sasmērēt. Operators viņu filmē.

Stella: Kārli, kas noticis?

Visi pārbijušies viņu vēro.

Kārlis: Nekas, nekas, viss kārtībā. Tūlīt sāksim filmēt. *(Smagi elpo.)* Tūlīt viss notiks, man tikai jāsaņemas.

Pa durvīm ienāk raudoša Zane, velk Egīla līķi.

Stella: Mīļie cilvēki, piezvaniem taču ātrajiem! *(Arnim)* Piezvani!

Arnis: *(smejas)* Un tu šitam noticēji. Tās tak nav īstas asinis.

Matilde: Man pietiek, Arni, mēs ejam prom.

Zane ievelk līķi iekšā, novieto istabas vidū un mēģina atdzīvināt.

Stella: *(fotografē)* Jāmirst taču bija sievai! Vai es atkal kaut ko jaucu? *(Skatās scenārijā.)*

Matilde: *(pieceļas, paņem Arni aiz rokas, gatavojas aiziet, bet Arnis to negrib, un abi paliek.)*

Zane: *(skumji)* Egīl, celies!

Kārlis: Mēs tūlīt filmēsim. Redziet, eņģeļa kostīms mums ir, eņģelis pats nav ieradies, tas nekas, gan atnāks. Viss notiks, vajag tikai daudz darba un mazliet laika.

Zane: Egīl, celies!

Arnis: Tā noteikti ir daļa no filmas un asinis nav īstas.

Zane: Bet kāpēc?

Kārlis: Sākam – nedrīkst tērēt ne sekundi. Visi gatavi?

Matilde: Kārli, mīļais Kārli, tu taču to nedomā nopietni?

Kārlis: Protams, domāju. Tas tiesa, ka man nav jums ko samaksāt, bet filma noteikti gūs panākumus...

Matilde: *(trīcošām rokām)* Citu dienu – uzfilmēsim citu dienu. Te taču daži ir tādi... neveseli, eņģelis arī nav ieradies. Kad būs visi, tad arī filmēsim.

Kārlis: Tagad, tagad! Viss ir atbilstošs, noskaņa, vide – ģeniāli. Eņģelis parādās tikai uz beigām, bez tā varam iztikt. Tagad slepkavības ainu, tagad! *(Aiziet uz vannasistabu, iekāpj*

vannā, apsedzas ar plēvi.)

Matilde: *(steidzīgi Arni velk aiz elkoņa)* Ejam, muļķi, kamēr šis neredz. Ātri!

Arnis: *(savādi blenž uz Egīla līķi, atvairās no Matildes)* Vai tu neredzi, cik viņam laimīga seja?... Paskaties, it kā viņš redzētu debesu valstību...

Matilde: Ātri, es teicu!

Kārlis: *(lēni pieceļas, izkāpj no vannas. Kādu brīdi skatās spogulī)* Biju jau aizmirsis kā pats izskatos.

Matilde: Nu, nāksi vai nē!

Arnis: Liec mani mierā, tu man jau sen esi apnikusi.

Kārlis: *(joprojām spogulī)* Laikam neesmu īpaši skaists. *(Aplūko eņģeļa kostīmu.)* Un tomēr, kāds tas ir mēsls! Tu Stella esi galīga neprašā, es tev teikšu. Īsta kuce!

Zane: Egīl, celies!

Arnis: Kādēļ bieži vien ir tā, ka cilvēki kļūst interesanti tikai pēc savas nāves?

Kārlis: Jā, Egīls ir savā ziņā interesants. Bet manuprāt viņš vienmēr bijis tāds kā runājošs dzīvnieks. Un tomēr tāds interesants tipāzs. *(Pauze, saķer seju rokās.)* Vai Dievs vispār ir? Vai viņš mani tagad redz? *(Paņem tērpu, noliecas pār Egīlu.)* Vai tad neviens neredz, ka viņš ir eņģelis? *(Sāk izģērbt līķi.)* Vai tiešām neviens to vēl nav sapratis! Eņģelis tas ir! Mirušais, kritušais, svētais, mūsu eņģelis nav ieradies, tāpēc lai Egīls ir tas. Un viņš būs miris eņģelis, bet tas nekas! Patiesībā tā ir ģeniāla ideja, jo Arnis reizē ar savu sievu ir nogalinājis arī savu svētumu, un tāpēc pār viņu nolaižas auksta, tukša, mirusi gaisma!

Arnis: *(kā hipnotizēts vēro Egīlu)* Šausmīgi interesanti!

Stella: Cik žēl, tāds skaistums, vai tiešām tam būs jāsatrūd?

Zane: Viņš nedrīkst tagad nomirt.

Kārlis: Nu redz, cik labi – eņģelis ir ieradies. Tagad esam pilnā sastāvā. Sakrālais ir ar mums mūsu profānajā, pelēkajā ikdienā *(Paslēpj seju līķim pie krūtīm, baltais tērps notriepts asinīm.)*

8. aina

Kārlis: *(novieto kameru, gaismas, visu pārējo)* Tagad tu, Matilde, izģērbies. Es tēlošu tavu mīļāko. Tu, Arni, ienāksi pa vannasistabas durvīm. Ņem svečturi, kaut gan... Kāpēc

svečturis? (*Pārmetoši Zanei*) Kā tu vari viņam ielikt rokās svečturi?! Nē, tu nekā nesajēdz no rakstniecības, no dramaturģijas... kā tu nesaproti, ka drāmā katram priekšmetam ir īpaša nozīme, katra kustība ieņem savu noteiktu vietu kopējā struktūrā, neviens vārds nav nejaušs vai nepārdomāts. Es nespēju noticēt, ka paļāvos uz tavām spējām. Tev nav talanta. Tu esi tukša vieta. (*Noslauka kreklā asiņaino nazi un dod Arnim.*) Ņem, tas būs tavs ierocis. Tu ienāc, ieraugi mūs abus kopā un nogalini mani. Skaidrs? ... (*Zanei*) Svečturis... kā lētā šausmenē. Lēta tu esi, tieši tā, lēta un nepastāvīga. Kā es varēju tev uzticēties, kā...

Arnis: Piedod, Kārli, es vairs nebūšu spējīgs kaut ko tēlot. Es visu savu dzīvi esmu tēlojis labu pilsoni, labu cilvēku, labu aktieri, labu vīru, labu tēvu.

Matilde: Ko!/? (*Sāk histēriski smieties.*)

Arnis: Es negribēju tevi sāpināt.

Matilde: Man sāp tava klusēšana, it kā es nebūtu patiesības vērta.

Arnis: Tīci man, tu esi vērta... vienkārši, es to nespēju.

Kārlis: Nav īstais brīdis risināt ģimenes problēmas! Mums ir jādomā par lietu.

Zane: Tu esi nogalinājis visu, kas man varēja būt.

Kārlis: Tev vairs nav tiesību kaut ko teikt. Tu esi nodevusi mani un mūsu kopējo lietu. Māksla tev neko nenozīmē, tu domā tikai par sevi. Tu esi gatava pamest iesākto, tiklīdz jūti, ka vairs neesi nekas. Bet mākslinieks ir nekas. Saproti? Nē, tev vēl līdz tam tālu.

Zane: Es jau no sākuma teicu, ka nevaru ciest šo filmu un šo scenāriju!

Kārlis: Tad kādēļ piekriti?

Zane: Tevis dēļ!

Kārlis: Manis dēļ? Es? Es esmu šī filma! (*Kliedz.*) Nav tāda Kārļa, ir „Eņģelis”, un nekā vairāk!

Stella: Kārli, piedod man, ka iejaucos, bet tu esi pārkāpis visas robežas. Tas ir nopietni.

Kārlis: Domā, es to nesaprotu? Un ko tad man citu vajadzēja darīt, tavuprāt? Domā, esmu prātā jucis? Kaut es būtu! (*Smagi, tad izlemj.*) Nāc, Arni, sākam filmēt. Ņem to nazi.

Arnis: Es nepiedalos. Tu tiešām esi traks un man jau arī tas scenārijs nepatika jau no paša sākuma. Tur nav nekāda patiesīguma, nekāda dziļuma. Un tagad vēl tās asinis. Šausmas!

Kārlis: Kas jums visiem ir! Es vairs nevaru izturēt.

Stella: Draugs, es nespēju to aptvert – vai tu tikko nogalināji cilvēku? Vai tas notika pa īstam?

Kārlis: Nē, pa īstam nenotiek nekas, bet man ir sapnis – es gribu radīt īstenību uz ekrāna. Un es to varu arī viens pats. Jūs gribat iet? Labi, atstājiet mani te, vienatnē ar sevi. Ak, nē! Cilvēks miris! (*Iet un apskauj Zani.*) Vismaz tu mani nepamet, paliec, mana Zane, lūdzu!

Stella: Neticami, cilvēks bija dzīvs, nu viņš ir beidzies.

Kārlis: Viņam veicies. Es vēl esmu dzīvs, bet jau esmu beidzies.

Stella: Bet filma kaut kāda mums būs.

Kārlis: Kāda tam nozīme? Mēs visi esam nolādēti, mūsu darbi mūs nolād. Nedarīt nav iespējams. Nolādētie. (*Operatoram.*) Filmē, uzfilmē manu postu, lai visi redz, ka tas nekad nebeigsies.

Zane: Tev nav sevi jāšoda.

Kārlis: Kurš tad cits ir tiesīgs to darīt, ja ne es pats?

9. aina

Iet pie Egīla līķa, nogulda to uz galda.

Kārlis: Nu tā kaut kā sanāca, muļķīgi. Pats nezinu. Egīl, es vienmēr tev mazliet skaudu, tikai mazliet, jo tu vienmēr negribot panāci to, kas man prasīja pūles, kā lai es tev pasaku – piedod. Kā lai es atrodu pareizos vārdus, ko lai es izdaru tagad, kad tevis vairs nav.

Arnis: Nē, mūs visus vienalga nogalinās ikdienu, man šķiet. Katra sekunde jau mūs nogalina.

Kārlis: Man arī jātaisa pašnāvība laikam, nav citas izejas.

Stella: Vienmēr ir izeja. No kā tu baidies? No soda?

Kārlis: (*izmisumā*) Es baidos no sevis! (*Atlaiž Zani.*) Ja tu aiziesi, tad aizej tagad!

Zane: Es agri vai vēlu tāpat atgrieztos, kā tu nesaproti!

Kārlis: Izbeidz melot.

Stella: Tu baidies viņu zaudēt?

Kārlis: Es nezinu, kas ar mani notiek, es nesaprotu, no kā es baidos. Mans draugs ir miris, mana draudzene mani neieredz. Izskatās, ka esmu slepkava...

Zane: Kādēļ tu mani nogurdini, vai tad neredzi, ka man trūkst elpas?

Kārlis: Ja es varu tev kaut kā atvainoties, kā lai es to izdaru, es tiešām negribēju, lai tas tā beidzas! Paskaties uz mani! Paskaties, kas ir noticis – Zane, tas ir briesmīgi! Man ir beigas!

Zane: Nesaki tā. Tas varbūt nemaz nebija pa īstam. Tu vienkārši par daudz esi iejuties lomā.

Egīls: *(pieceļas.)* Klau, es zinu, ka tagad būšu visu dublu izjaucis, bet, goda vārds, vairs nevaru izturēt, nu man tā vajag, ka es nevaru. *(Iet uz tualeti.)*

Tālumā atskan policijas sirēnas, dzirdams kā Egīls nolaiž ūdeni. Kārlis ir šokēts. Parādās īstais filmas vai izrādes režisors.

Režisors: Nu klausies, vai tad tiešām nevarēja vēl tikai vienu minūti paciesties!

Egīls: *(atgriežas)* Kas ir? Beigas jau? *(Skatās pulkstenī)* Nē, nu nav jau vairs daudz. Es tad sāksu no šitās vietas. *(Tālāk runā filmas tekstu.)* Es vienmēr iekrītu bezsamaņā, kad vairs nespēju izturēt šo pasauli. Tagad gan es iešu, apnicis jau. Jūs laikam domājat, ka esmu nomiris? Gribētos jau, gribētos. Gan jau kādreiz, kad nekas cits vairs neatliks.

Visi, izņemot Kārli, aiziet. Nolaižas gaisma no augšas. Piecas minūtes Kārlis nekustas un ir gaismas apspīdēts.

2008. gada septembris.

Mans tēvs ir miris

Darbojas:

Daniels: 20 gadi, viņš ir no tiem, kas rūpīgi izvēlas savu apģērbu, īpaši piedomājot par saulesbrillēm, ko viņš citreiz nēsā arī vakaros, mašīnā viņš labprāt klausās skaļu mūziku, smēķē un domā par lietām un parādībām, kas, viņaprāt, paceļas pāri ikdienībai.

Viņš var ietiepīgi ironizēt par apkārtējiem un tad pēkšņi kādā brīdī, bez kāda redzama iemesla apburošā vienkāršībā izplāt uz galda visas savas kārtis – gan tā mirkļa domas un sajūtas, gan intīmus savas privātās dzīves faktus. Taču nešķiet, ka viņš to darītu tādēļ, ka gribētu izstādīt savas intīmās daļas publiskai apskatei, drīzāk tā ir pēkšņa un nekontrolējama vēlme atbrīvoties no tā, kas viņu nomāc. Tieši viņa atklātību Valdis Astivs vērtē visaugstāk. 16 gadu vecumā Daniels apprecēja Montu, vairāk spītības iedvesmots, turklāt viņš ir pilnīgi pārliecināts, ka ikvienam kaut reizi mūžā ir jārada kāds bērns, un varbūt labāk, ja tas tiek izdarīts ātrāk, jo pēc tam varbūt nepietiks laika. Lai gan pagājuši jau 4 gadi, Daniels joprojām nespēj pārvarēt aizdomas un tuvoties savam mazajam dēlēnam, iespējams, baidīdamies, ka viņi savā starpā nespēs saprasties. Tieši tādas pašas ir Daniela attiecības ar sievu. Viņš nevēlas viņā iedziļināties, jo baidās, ka atklās viņā kaut ko šausminošu un riebīgu, nevēlas saskarties ar patiesību, lai varētu turpināt ticēt tam, ka ir spējīgs pats noteikt savu dzīvi un sajūtas, lai gan tas nav iespējams. Tādēļ viņš vairāk domā

un mēģina izprast sevi. Aizvainots, savā ziņā sagrauts, izsviests no laika dēļ zaudētā dzīves posma, kad viņam būtu vajadzējis pieaugt;

Monta: 20 gadi, Daniela sieva; 15 gadu vecumā Monta ievēroja, ka Daniels sarunājas ar Rutu no divpadsmitās, kas viņai šķita tik acīmredzami slikta zīme, ka no bailēm Danielu zaudēt, viņa apzināti izvairījās no kontracepcijas;

Valdis Astivs: ap 25 gadi. Grāmatas ņem no bibliotēkas, jo tas rada sajūtu, ka tajās ir ieslēpta kāda taustāma vēsture. Liekas, ka laiks piešķir grāmatai papildus tekstu, kas mūžam paliks neizlasāms. Viņš mēdza savā iztēlē katrai grāmatai piešķirt cilvēkveidīgu tēlu, kas vienlaikus simbolizē pašu grāmatu un tās ideālo lasītāju. Pusaudža gados Astivs bieži mēdza domāt par tiem dīvainajiem un dažādajiem cilvēkiem, kas pirms viņa ir turējuši rokās tieši to konkrēto izdevumu, neiepazīti tie šķita pievilcīgāki. Pazīšanās vispār viņam šķiet riebīga. Vislabprātāk Astivs lasa klasiskus, viņš neбайдās pat no visapjomīgākajiem smagsvara paraugiem. Īpaši viņš izbauda grāmatas par karu. Iespējams, ka tieši laiks, kas atdala viņu no lasītajiem darbiem, radījis sajūtu, ka viss patiesais ir noticis tieši šo darbu rakstīšanas brīdī, neatstājot neko toreizējai nākotnei un tagadējai tagadnei, no kā viņš ir izsecinājis, ka tagadnei ir palicis tikai tas gods patiesību simulēt, kas, viņaprāt, attaisno viltu kā tādu. Dzīvi uztver kā spēli. Baidās zaudēt spēju just, lai gan šīs bailes ir nepamatotas viņa gadījumā. Viņam ir diezgan sarežģītas attiecības ar skaistumu – tas viņu vienlaikus pievelk un atgrūž ar neatvairāmu spēku – skaistums viņam šķiet nāvējošs, nepatīess. Tas ir zūdošs, bet Astivs necieš to, kas pazūd, pats pēc iespējas cenždamies saglabāt sevi nemainīgu. Sapņo par striptīzu, jo viņa pasaule ir pārāk aizklāta un nepatiesa. Ja viņš vispār ko meklē, tad tā ir atklātība. Kailums - tiešs, precīzs, bez iemesla un bez prasībām. Vienkāršs kailums kā viengabalains veselums. Viņš ir lugas galvenais varonis, mērķtiecīgais centrs jeb tēls, kas to uztur pie dzīvības. Jebkura darbība – procesa, nevis rezultāta dēļ. Slīgst galējībās, emocijās, taču nav tā, ka viņš gūtu baudu nodarīdams kādam pāri. Kaut brīžam viņam šķiet, ka šāda bauda ir kā nodeva atklātībai. Sāpinādams citus viņš pats cieš varbūt pat vairāk, un, acīmredzot, labprāt nodara sev pāri un varbūt pat neieredz sevi. Pret fizisku tuvību attiecas visnotaļ atturīgi, uzskatīdams to par ļoti ilga un komplicēta flirta rezultātu. Kamēr Daniels fantazē par ģimeni un mīlestību, lai gan līdz šim nav aptvēris, ka viņam tāda jau ir, Astivs vēlas savā dzīvē paveikt kaut ko grandiozu, lai gan pagaidām viņam šķiet, ka vienīgais patiesais, kas ar viņu var notikt, ir viņa paša nāve. Taču viņa izskats liek domāt par dzīvi – tik kustīgs un enerģisks viņš ir, vienmēr aizdomīgi samiegtām acīm un (bieži vien patiesā) smaidā atiežtiem zobiem. Viņam raksturīga izteiksme ir smaidis, kura laikā viņš stratēģiski apdomā situāciju, kādā atrodas. Savā ziņā tā ir atkāpšanās, lai sakopotu spēkus jaunam uzbrukumam. Ja redzat viņu ļoti plati smaidām, tad ziniet – viņš ir vai nu pieķerts un iztraucēts, vai arī patiešām priecājas jūs satikt;

Jānis Akmentiņš: Astiva brālis, ap 27 gadus vecs. Nekādas būtiskas lomas šajā lugā viņam nav, ja neskaita to, ka viņš ir nepieciešamais vīrs ar divām sievām, un galvenā varoņa brālis. Savu brāli Jānis reizē mīl un neieredz, un jāteic, ka Astivs bieži raisa citos šādas pretrunīgas emocijas;

Diāna: 14 gadi, gandrīz nerunā, jo ir pārliecināta, ka neviens tāpat nedzird viņas teikto. Viņas māte dzīvo Vācijā un vēstulēs vairākkārtīgi atgādina Diānai, cik ļoti to mīl, taču šāda mīlestība, protams, nespēj aizstāt cilvēcīgas attiecības un tādēļ Diāna, iespējams, ir visnelaimīgākais cilvēks šajā lugā. Diāna bieži fantazē par to, ka kādu dienu ieradīsies viņas anonīmais tēvs un izglābs meiteni no tās elles, kurā viņa dzīvo. Viņa nešaubīgi tic, ka kādā mistiskā veidā atpazīs savu tēvu, atradīs starp desmitiem un simtiem cilvēku, un tad... Sāksies cita dzīve. Bet šī ticība attiecas tikai uz viņas iekšējo sapņu pasauli, ko viņa strikti nodala no ārējās – bet ārējā, viņasprāt, nepieļauj tādu iespējamību kā tēva eksistence.

Marija un **Katrīna**: Jāņa sievas. Abas viena otru mīl varbūt pat vairāk kā Jāni;
Ruta: bārmene;
Koks: par viņu gandrīz nekas nav zināms.

Darbība noris kādā mazpilsētā, kas ir pietiekami maza, lai cilvēki tajā ne tikai pazītu viens otru uz ielas, bet arī daudz maz zinātu par savu līdzcilvēku darīšanām. Skatuvei svarīgas krāsas – tās ir klusinātas, visu toņu, nokrāsu, nianšu brūnais – zemes krāsa, rudens košums, kas nekad nekļūst uzbāzīgs, aiz horizonta arī dažāds pelēkais, kas norāda uz tālumā esošiem plašumiem.

Vadmotīvs -
Ojāra Vācieša dzejolis
„Monologs”:
Ne vien negribas – man riebjas mirt
Tikpat stipri,
Cik riebjas uz cilvēkiem tēmēt.
No dzīves un dzīvības puses
Man ticēts
Un uzticēts ir līdz ārprātam -
Manas vēnas
Saknes turpina zemē
Neiznīdējamās
Kā grāvmalas kārkļam un vārpatai.
(...)

1. daļa.

Bārs, daži galdiņi un bāra lete, aiz tās stāv bārmene Ruta un tēlo, ka lasa žurnālu. Uz letes ir apgūlies Daniels, viņš ir acīmredzami sliktā omā, iespējams, noguris vai tikko pārdzīvojis kādu šokējošu notikumu. Ruta ik pa laikam pamet acis uz izmisušo Danielu un apsver iespēju uzsākt sarunu. Kad viņa beidzot ir sadūšojusies kaut ko teikt, ienāk Jānis Akmentiņš. Daniels ir mazliet pedantisks un augstprātīgs, taču nespēj būt patiesi agresīvs, pat ja to vēlas. Ruta tikai nedaudz vecāka par Danielu, taču šķiet krietni vairāk nobriedusi. Jānis Akmentiņš parasti skatās televizoru un dzer alu. Tieši tā viņš arī izskatās.

Jānis: (*Danielam*) Redzu, ka nekas nav mainījies. Tagad es iziešu vēlreiz. Tad ienākšu atpakaļ. Un redzēšu, ka tu esi spējīgs tikt pats ar sevi galā. (*Pauze, Daniels nereaģē.*) Ja tā nenotiks, tad es iziešu un atpakaļ vairs nenākšu.

Daniels: (*vāri paceļ galvu*) Labi, viss, es esmu kārtībā. (*Viņa balss par to neliecina. Viņš pieceļas, iedzer, nosēžas taisni un izskatās mundrāks.*)

Jānis: (*nāk un apsēžas*) Piedod, Daniel, bet tu bēdājies par niekiem. (*Pauze.*) Tas vēl nav pats sliktākais, kas varēja notikt. Es zinu, ka tas nav mierinājums, bet tomēr.

Daniels neatbild.

Jānis: Nu, beidz, esmu tādus mēslus redzējis, ka tavējie uz to fona izskatās pavisam niecīgi.

Daniels: (*aizkaitināts*) Ko tu gribi, lai es atbildu? Tu gribi, lai es priecājos, ka kādam iet sliktāk?

Jānis: Nē, bet saproti, ka tas nav nekāds pasaules gals. Varēja būt sliktāk.

Daniels: Piemēram?...

Jānis: Nu... em, nezinu, piemēram... piemēram, viņa varēja būt mirusi. Kā tev tas patiktu?

Daniels: Mirusi. Aha. Zini, varbūt būtu bijis labāk, ka viņa būtu mirusi, jo es viņu tāpat nositīšu! (*Dusmās sasit glāzi pret bāra leti.*)

Jānis: (*sašutis pielec kājās*) Klausies, tu gribi mani galīgi nokaitināt?

Ruta: Es atvainojos, kurš par to maksās?

Daniels: Viņa man samaksās.

Ruta: Ja jūs turpināsiet bojāt inventāru, man nāksies izsaukt apsardzi.

Daniels: Labi, labi. Es atvainojos. Ja? Es esmu pavisam mierīgs. Redziet?

Jānis: (*nervozī paskatās pulkstenī*) Es gribēju satikt Valdi. Tu esi pārliecināts, ka viņš ieradīsies?

Daniels: Nē. Jāni, tavs brālis nenāks tad, kad tiek gaidīts. Vai tu to vēl nezini?

Jānis: Hm. Jā, nebija ienācis prātā. Un kāpēc viņš tā dara? (*Aizvainoti*) Vienmēr laužas iekšā netaisnīgi. Tas ir tik netaktiski.

Daniels: Jāni, tavs brālis nav īpaši taktisks, ja tu vēl neesi to pamanījis.

Jānis: Esmu gan pamanījis, bet paskaidro man – kāpēc? Kāpēc visi cilvēki kā cilvēki, bet viņš viens tāds nenormāls?

Daniels: Tu man pārāk grūtus jautājumus sāc uzdot.

Jānis: Skaties – mums ir tie paši vecāki, bet es taču esmu normāls?

Daniels: Tikai nesaki to viņam.

Jānis: Nemaz nedomāju. Viņš tādas lietas nepanes.

Daniels: Nē.

Spiedīgs klusums.

Jānis: Nu? Kāpēc tu neko nedari? Kāpēc tu neievies kārtību, esi taču vecis vienreiz!

Daniels: Nesāc runāt kā mans tēvs, (*Rutai*) ielej vēl.

Jānis: Varbūt tavs tēvs ir tīri saprātīgs džeks un brīžam nenāk par ļaunu viņā ieklausīties. (*Pauze.*) Un, Daniel, citreiz vajag saprast arī pašam savu vainu, nu, tu tikai neapvainojies, bet... arī pašam savu nespēju. Redzi, man ir divas sievas. (*Lepni.*) Un vai kāda no viņām mani krāpj? Nē, viņas mani nekrāpj.

Daniels: Un mēs visi zinām kāpēc. (*Kādu brīdi skatās Jānim acīs.*)

Jānis: Ak tā, ja? (*Pauze.*) Es tev esmu apnicis? Ja jau es tev tik ātri apņīku, tad sēdi viens pats un sarunājies pats ar sevi!

Daniels: Kad man sagribas piedzīvot kaut ko parastu, es labprāt aprunājos ar tevi. Parastu! Es to daru tad, kad man noriebjas Valdis, jo viņš citreiz ir tik sasodīti... izsmalcināts. Man tas riebj. Nekas nav tā. Viņš priecājas par kaut ko, tad es pasaku „tas ir skaisti”, bet viņš aizbēg, jo izrādās, ka skaistums ir traģisks! Vienmēr viņam viss ir citāds nekā šķiet. Un tas nomāc! (*Pauze.*) Man ir sajūta, ka viņš varētu nogalināt. (*Pauze.*) Ak, Jāni, tu man tiešām esi apnicis. Redzi, te ir būtiska atšķirība starp tevi un Valdi – tu apņīc, bet Valdis neapņīc. Viņš nogurdina. Un tagad vācies prom un liec mani mierā!

Jānis: Labi. Gribi patiesību? Man ir pilnīgi vienalga! Tu man esi tukša vieta! Tu esi

muļķis, mīkstais! (*Piesizdams ar rādītājpirkstu pie deniņiem, Jānis gatavojas šoreiz aiziet pavisam.*)

Ruta: Hei! (*Danielam*) Es zinu, ka man nevajadzētu iejaukties, bet es domāju, ka...

Daniels: Tas arī ietilpst darba plānā - noklausīties klientu sarunas?

Ruta: Tu labi redzēji, ka es tepat esmu. Ja tas ir noslēpums, tad nestāsti to bārā!

Jānis: (*vainīgi uzsmaida Rutai*) Viņš pārspīlē.

Daniels: Nevajag, labi, ja? Es sakliedzu, man ir daudz ko teikt, bet es neko neteikšu, jo tas tāpat neko nemainīs.

Jānis: (*Rutai*) Viņš grib teikt, ka atvainojas.

Ruta: (*nīgri, bet savaldīgi*) es saprotu, tas nekas.

Pauze.

Nāk Koks, pagruž malā kādu bāra apmeklētāju un apsēžas tā vietā. Koks izskatās kā no pagājušā gadsimta vai varbūt no citas planētas. Skaidri jaušams, ka viņam pilnīgi nospļauties par to, ko domā citi, un viņam patīk atrasties uzmanības centrā.

Kāds: Kas ir?

Koks: Neredzi, invalīdiem priekšroka.

Kāds: Kādiem invalīdiem?

Koks: (*rāda savu kājas protēzi*) Skaties!

Ruta: Ak Dievs!

Jānis: (*Danielam*) Es taču teicu, ka var būt arī sliktāk.

Daniels: (*ākstīgi*) Ah, kāds atvieglojums.

Kāds: Atdod man vietu.

Koks: Ak tu dzīsi ārā? Kara veterānu?

Kāds: Ko? Kādā karā tu esi bijis?

Daniels: Mans vectēvs bija karā, viņš par tavu nākotni cīnījās. (*Citē Valdi Astivu, kurš bieži izmanto šo teicienu, lai paustu savu neapmierinātību par kāda uzvedību.*)

Jānis: Valdis tā saka.

Daniels: Šoreiz es tā saku.

Jānis: Tu tā saki tāpēc, ka Valdis tā saka!

Daniels: Nu un? Ko tas maina?

Kāds: Tavam vectēvam bija tāda iespēja, bet šitais ir jaunāks par mani!

Koks: Neļauj izskatam sevi maldināt.

Ruta: Nabadziņš, un karā tev nocirta kāju?

Koks: Jā.

Kāds: Kurā tad, pirmajā vai otrajā?

Koks: Vecais, saproti, visa dzīve ir karš, visa dzīve.

Kāds: Ak tu, spekulants!...

Ruta: Es saukšu apsardzi!

Daniels: Paņem citu krēslu, tam čalim taču nav kājas!

Pauze, kāds aiziet sēdēt bāra otrā galā, nolamādamies.

Ienāk Marija un Katrīna. Drūmi klusē. Viņas šķiet vienaldzīgas un vienīgais, ko viņas vēlas – izdabūt savu vīru ārā no bāra. Pēc skata viņas ir diezgan līdzīgas apģērbā un uzvedībā, varbūt vienīgi Katrīna vairāk piebalso Marijai, kura savukārt vairāk izrāda iniciatīvu.

Jānis: Nu?

Marija: Neko. *(Paņem glāzi, pavirpina pirkstos salveti, drūmi aplūko savu manikīru.)*

Katrīna: *(klusīgi Jānim)* Es nezinu kā viņš to uztvers.

Daniels novēršas.

Jānis: Saki, ko tu zini.

Marija: Jā, es satiku Montu.

Daniels: Varbūt vismaz tik daudz jūs varētu kā nerunāt par to manā klātbūtnē?

Jānis: Nomierinies, vecais, domā pozitīvi. *(Marijai)* Tālāk?

Marija: *(pamāj uz Daniela pusi)* Būs labāk, ja mēs par to aizmirsīsim.

Jānis: Kā, aizmirsīsim? Traka esi? Es gribu zināt, kurš ir tas nolādētais!

Daniels: Tu ej vai tu paliec? Kas par lietu?

Jānis: Kā? Protams, ka es palieku!

Daniels: Nē es tikai iedomājos, ka tu vēl pirms mirkļa teici, ka iesi prom. Tad nu man likās... Es biju jau noskaņojies, ka tu aizej. Saproti, es jau biju tam gatavs. Pēkšņi tu paliec, un man uzreiz jāsamierinās ar to, ka tu paliec. Nevar šitā darīt. Tu uzvedies tāpat kā viņa. Jūs laikam gribat mani nogalināt. *(Pieņemas un dodas uz labierīcībām.)*

Marija: *(Jānim, pēc tam, kad Daniels ir attālinājies)* Mēs esam ķezā, mīļais, pamatīgā lipekļi. Ņem, uzdzer vispirms.

Jānis: Nu?

Katrīna: Tas bija Valdis.

Jānis: *(izspļauj visu tikko iedzerto šķidrumu)* Valdis? Mans bračka? Tu gribi teikt, ka Daniela sieva bija kopā ar Valdi?

Marija: Jā, jā, tas pats kuces bērns, ko tev ir tā nelaime dēvēt par savu brāli, un tu man paskaidro, ko lai mēs tagad iesākam? Mans ieteikums būtu šāds – aizmirsti par Danielu, ļauj, lai viņš pats tiek galā, aizmirsti par savu brāli, un mēs visi mierīgi ejam mājās.

Jānis: *(sašutis)* Tas nevar būt viņš! Nē!

Marija: Ir, ir, un tagad ejam.

Jānis: *(apdomājas)* Ja tā padomā, tad nebūtu labi, ja mēs jauktos viņu attiecībās.

Šie trīs aiziet.

Daniels: *(atgriežas jūtami sakārtojies un atguvis pašapziņu)* Beidzot viņš aiztinās. Jūtos atvieglots. *(Apsēžas pie bāra. Rutai)* Zini, man vispār negribas tagad neko.

Ruta: Jā?

Daniels: Pilnīgi. Es tiešām jūtos labi. Pēdējo naidu, kas manī vēl bija, es saplēsu kopā ar to

glāzi.

Ruta: Tas ir labi, vai ne?

Daniels: Nē, šoreiz tas ir pavisam slikti.

Ruta: Kādēļ?

Daniels: Tas ir sarežģīti... Tu arī domā, ka es baidos iet mājās? Varbūt. Bet patiesībā es jutos tā, ka es nevēlos tur atgriezties. Vairs nekad. Un tas nav dēļ tā, kas šodien notika. Man ir tāda sajūta, ka man vienmēr ir gribējies... neatgriezties. Tikai šoreiz man to gribas vairāk kā jebkad.

Daniels pieceļas un brīdi nervozi staigā, liekas, ka viņš meklē kaut ko, kam pievērst uzmanību, lai nebūtu par kaut ko jādomā.

Koks: Mans vecvectēvs, ē, viņš bija kārtīgs vecis, leģionārs. Otrs vecvectēvs visu savu dzīvi nosēdēja cietumā. Saproti, tāda ironija - viens par savām izdarībām tika sodīts, otrs par to pašu saņēma apbalvojumus. Viņi abi bija cīnītāji, kareivji. Eh, man vienmēr gribējies to kādam pateikt.

Daniels: *(atradis meklēto apsēžas blakus)* Man ir draugs, kas bieži par to runā.

Koks: Ak tā. Runā par karu? Es zinu kādēļ. Viņš noteikti to jūt! Viņam tas virmo asinīs – nāve, vaina, vientulība, bezcerība, šausmas, tukšums. Tavam draugam dzīslās plūst vēsture. Varbūt viņš maksā par senču grēkiem? Nepārdzīvo. Tu nevari viņam palīdzēt. Man palīdzēt varēja tikai necilvēks.

Daniels: Es varbūt esmu necilvēks.

Koks: Nē.

Daniels: Pastāsti par savu vectēvu. Manam draugam tas noteikti liktos interesanti.

Koks: Ko lai stāstu? Viens mans sencis. Tu neticēsi, bet viņš bija... pirāts! Pavisam nopietni. Pirāts-jūrasbraucējs! *(Smejas.)*

Daniels: Tu pats izskaties pēc pirāta ar savu mākslīgo kāju. *(Pauze.)* Es tikko iedomājos, ka tu esi tāds kā mūsdienu velns. Redzi, nevis āža kāja, bet kaut kāds kibernetiskais tehnoloģijas brīnums.

Koks: Es negribu tik daudz runāt par savu kāju, galu galā es pats to jau sen vairs nejūtu.

Daniels: Smieklīgs joks, vecīt, smieklīgi.

Koks: Es to nejūtu jau veselu mūžību. Tā šķiet. Šodien paliek mūžība un viens. Šodien ir manas nāves dzimšanas diena. *(Pauze.)* Tavs draugs ir nodevējs. Tavu draugu nokaus.

Daniels: *(apjucis pielec kājās)* Tu esi vājprātīgs!

Koks: Es esmu vājprātīgs? Varbūt tu esi vājprātīgs?

Daniels: Nesaprotu.

Koks: Tev arī nav jāsaprot. Nu kāpēc tev vienmēr būtu kaut kas jāsaprot?

Daniels: Un ko tāds trakais dara mūsu miestā?

Koks: Un ko tāds trakais dara mūsu miestā?

Daniels: Neatbalso!

Koks: Eh, dārgais. Ja vien es varētu. Ja es varētu. *(Pieceļas un aiziet, pa ceļam uzstāj Danielam uz pleca)* Turies, brāl, jāmāk laikā atkāpties, laikā uzbrukt. *(Pārvietojas uz bāru)*

pretējo galu.)

Daniels: (*Rutai*) Es ceru, ka tu arī viņu redzēji, savādāk...

Ruta: Protams, es viņu redzēju. Tas bija cilvēks bez kājas.

Daniels: Un ko tu par to domā?

Ruta: Nu, kamēr nevienam netraucē, lai staigā.

Daniels: Lai staigā. Savādi, ne? Mēs kādu pamanām tik tad, kad tas mums sāk traucēt.

Ruta: Kā tu jūties?

Daniels: Em, tas ir grūts jautājums. Es īsti nezinu, kā es jūtos. Un kā tu domā, kā es jūtos?

Ruta: Tu esi nomākts. Tu mēģini nedomāt par to, kas tevi nomāc, un tādēļ baidies palikt viens.

Daniels: Oho, iespaidīgi. Tiešām iespaidīgi. Tev tā ir bijis?

Ruta: Jā. Varētu teikt, ka man tā ir arī šobrīd.

Daniels: Pastāsti.

Ruta: Es nevēlos par to domāt.

Daniels: Labi, man nemaz nevajadzētu to zināt. Tādēļ, ka es uzreiz iedomātos, ka saprotu tevi, jo salīdzinātu ar savu situāciju.

Ruta: Varbūt izjūtas nav nemaz tik atšķirīgas.

Daniels: Ir bīstami tā teikt.

Ruta: Kādēļ?

Daniels: Tādēļ, ka tad man būtu jādomā, ka kādu pazīstu, bet līdz ar to šis cilvēks vairs nespētu mani pārsteigt. Vai precīzāk – es viņam to neļautu.

Ruta: Es nesapratu.

Daniels: Nekas. Būs jau labi.

Ruta: Tu to teici man?

Daniels: Nē, sev.

Pauze.

Koks: (*sarunājas pats ar sevi*) Sievietēm mūsdienās ir asi papēži. Asi kā naglas!

Daniels: (*Rutai*) Ar prātu es saprotu, ka man vajadzētu viņu neieredzēt, bet es nejūtu sevī naidu.

Ruta: Tev paveicies.

Koks: Gribi sev tādu naglu iedzītu plaukstā, tādu naglu, kad attapsies zem sievišķa tupeles. (*Nirdz*). Labi, ka tikai divas. Labi, ka divas. Ja būtu visas četras, tad tev noasiņot, tad noasiņot. Un sievastēvs iedzen šķēpu krūtīs... (*Nirdz*.)

Ruta: Es piezvanīšu apsardzei.

Daniels: Pagaidi, vēl nē.

Ruta: Viņš traucē apmeklētājiem.

Daniels: Tas nekas. Dzirdi, ko viņš runā?

Ruta: Viņš murgo, ne runā.

Daniels: (*Kokam*) Vecais, panāc šurp!

Koks: Kāpēc, brāl? Ko tu gribi no vecā Koka? Ko tu gribi dzirdēt?

Daniels: Es gribu nopirkt tev alu!

Koks: Tādu valodu es saprotu. To es dzirdu, brāl! Nopērc man alu! (*Tuvojas.*)

Daniels: Kur tu pazaudēji kāju?

Koks: Kur pazaudēju? Nokrita karā. Tavs brālītis man to nocirta. Saknes atstāja.

Daniels: Man brāļu nav, vecais. No visiem maniem potenciālajiem brāļiem piedzimu tikai es. Vecākiem nebija laika. Viņi negribēja, ka sarodas par daudz bērnu. Jo bērni jau tikai rodas.

Koks: Bērnus atrod.

Daniels: Pat ja nemeklē.

Koks: Bērni paši atrod, bet domā, ka ir atrasti.

Daniels: Arī pedofilus viņi atrod? Atvaino...

Koks: Pedofilus, pedantus, perspektīvas un pediatrus! (*Smejas.*) Pēc tam izsaukuma teikumus liek pēdiņās un kļūst par pederastiem.

Daniels: Nekļūsti pretīgs.

Koks: Tu esi gejs?

Daniels: Diez vai.

Koks: Kāpēc tu neesi gejs?

Daniels: Es ceru, ka tas bija retorisks jautājums.

Koks: Varbūt bija, a varbūt nebija! Nu lāāāābi. Parunājam par sievietēm. Kad esmu dzēris vienmēr gribu par viņām runāt.

Daniels: Man šoreiz nav tādas vēlmes.

Koks: Tev sievietes ir apnikušas.

Daniels: Sievietes? Tas man nebija ienācis prātā. Nē, sievietes man nav apnikušas.

Koks: Kas tad? Eņģeļi pie tevis vairs nenāk? Pie manis gan. Un vēl suņi. Drausmīgi. Kuces.

Daniels: Man tevis žēl.

Koks: Žēlo pats sevi, brāl, žēlo sevi. Kas tu tāds esi, a? Kas tu esi tāds, ko, brāl? Kas tu esi par Mēness bērnu, par Mēness dēlu?

Daniels: Ak Rainis...

Koks: Kas tas tāds ir?

Daniels: Tas ir Rainis, viņš rakstīja dzeju, reiz sen senos laikos viņš rakstīja dzeju.

Koks: Raksti tu arī.

Daniels: Mēness meitiņa.

Koks: Alus beidzās, ja nepirksi man vēl vienu, brāli, es iešu pie visiem velniem.

Daniels: Laimīgu ceļu.

Koks: (*aiziet*) Visi pilni mēneši jāsēž cietumā, pilni un tukši aiz restēm.

Daniels: Mēness meitiņa? Diāna!

Ruta: Es viņu tomēr gribu ārā no sava bāra.

Daniels: Nevajag, viņš nevienam pāri nedara.

Ruta: Nu, kā iet Montai?

Daniels: Montai? Labi iet. Droši vien, ka labi.

Ruta: Montai iet labi, ak tā. Skolā mums gāja jautri, atceries? Tu apprecēji Montu, tas bija riebīgi.

Daniels: Jā, mēs apprecējāmies, mums ir kopīgs dēls.

Ruta: Vienreizēji. *(Pauze.)* Ai, Daniel, kā lai es tev palīdzu.

Daniels: Tev man nav jāpalīdz. Tikai jāielej. *(Pastumj tukšo glāzi.)* Ruta grib man palīdzēt.

Ruta: Kāpēc ne? Mēs bijām draugi.

Daniels: Nevar būt draugu sešpadsmit gadu vecumā.

Ruta: Tas protams. Tā bija vienpusēja draudzība.

Daniels: Tu tiešām vēlies par to tagad runāt?

Ruta: Jā! Es vēlos runāt! Tu teici, ka nevēlies atgriezties mājās! Tā ir?

Daniels: Patiesībā... Jā, tev taisnība. Mēs varam parunāt.

Ruta: Kāpēc?

Daniels: Kāpēc runāt?

Ruta: Kāpēc Monta?

Daniels: *(pauze)* Tas ir sarežģīts jautājums, Ruta. Tu šodien izcelies ar tādiem. Ko lai es saku? Uzradās sīkais, es gribēju parūpēties par to.

Ruta: ?

Daniels: Es gribēju parūpēties par savu dēlu. Tas arī viss.

Ruta: Visu pameti, nolādēji un sešpadsmit gadu vecumā nolēmi apprecēt Montu. Tas ir vājprāts, Daniel, vājprāts!

Daniels: Es neko nepametu, viss palika tāpat. Es gribēju tikt vaļā no saviem vecākiem, no skolas un draugiem. Starp citu, tiklīdz es pametu skolu, man sagribējās izglītoties. Un Valdis, saproti, Valdis, viņš dievina visus vecos monstrus, dižos garus. Viņš tos dievina. Tu spēj tam noticēt?

Ruta: Valdis ir nelietis.

Daniels: Jā, bet viņš dievina garlaicīgas grāmatas, Valdis ir Valdis, tu viņu nesajauksi ar kādu citu, jo tāds nu viņš ir – pilnībā viņš pats visā savā godībā. Un tad vēl tās grāmatas... Es nezinu, tev derētu pajautāt to viņam. Pajautā Valdim Astivam par Dievu. Viņš tev iekraus pa purnu. Tu domā, ka esi sieviete un viņš to nedarīs, bet viņš to izdarīs, viņš krāmēs tev tik spējīgi, ka salauzīs žokli vai degunu. Ja gribi, ienīsti mani par to, ka es to apbrīnoju, nevis nosodu, bet tā nu tas ir – Valdim nepatīk atbildēt uz jautājumiem.

Ruta: Es nespēju noticēt, ka Valdis Astivs ir tavs draugs.

Daniels: Es arī.

Pauze.

Daniels: Tu jau noklausījies manus jaunumus.

Ruta: Ne jauši.

Daniels: Kāda atšķirība, jauši vai nē, bet tu noklausījies...

Ruta: Tu runāji ļoti skaļi.

Daniels: Ak Dievs, Ruta, ja tu noklausījies, tad tas notika un viss...

Ruta: Jā es noklausījos, un man ir savs viedoklis par notikušo.

Daniels: Kāds?

Ruta: Viņa tevi krāpa.

Daniels: Tas ir fakts.

Ruta: Viņa tevi nemīl, jums nav nekā kopēja...

Daniels: Tu to zini.

Ruta: Es to zinu, es pazīstu tevi, Daniel, es zinu, kāda ir Monta un es zinu, ka jūs nederat kopā. Tas arī viss.

Daniels: Tu tā domā?

Ruta: Jā, es vienkārši tā domāju, un man ir dusmas par to, ko viņa tev nodarīja.

Daniels: Tas nebija tā, kā es teicu.

Ruta: Viņa tevi krāpa, viņa tev meloja, es nezinu, kas šeit varētu nebūt tā. Tas ir pilnīgi skaidrs.

Daniels: (*smaida*) Tevi tas tā interesē.

Ruta: (*parausta plecus*) Es tikai mēģinu palīdzēt.

Daniels: Kas manī tik interesants?

Ruta: Nekas. Tu esi labs cilvēks, es redzu, ka viņi tevi izmanto un tas mani sāpina...

Daniels: Es neesmu labs cilvēks. Man sāk likties, ka tu kaut ko mēģini panākt, un es tevi pat saprotu.

Ruta: Tu visu esi sapratis nepareizi.

Daniels: Vienalga.

Ruta: Tas nav tā, ka es gribētu kaut ko panākt.

Daniels: Es pārnācu mājās. Es biju pavisam mierīgs. Es atvēru mūsu guļamistabas durvis. Tur neviena nebija, es apsēdos uz gultas un ieraudzīju uz galda grāmatu. Un tobrīd es sapratu.

Ruta: Viņa ir tevi krāpusi.

Daniels: Jā, arī to, bet galvenais... Es sapratu, ka es nevēlos tagad par to domāt. Tieši tā, es vienkārši nevēlos tajā visā iesaistīties. No vienas puses es biju vīlies, taču no otras... Es biju mazliet izbrīnīts, mazliet noguris, bet citādi... Nekā. Es biju vairāk pārsteigts pats par savām sajūtām, nekā to, ka mana sieva, iespējams, ir mani krāpusi. Es biju tikai pārsteigts.

Ruta: Tu taču zini, kurš tas bija.

Daniels: Jā es zinu, bet tas nav svarīgi. Tas neko nenožīmē.

Ruta: Tas bija Valdis Astivs.

Daniels: Ak Dievs, Ruta, kāpēc mums par to jārunā.

Ruta: Arī tu viņa baidies, tu baidies, ka viņš nodarīs tev pāri...

Daniels: Ko tu zini par viņu? Ko tu zini par Valdi?

Ruta: Zvēru, es negribu par viņu zināt. Kāds tu esi vārgulis, kāds muļķis. Viņš izmanto tevi, izmanto tavu sievu, viņš ņem no tevis, kādēļ tu nesaproti cik labi būtu iztikt bez viņa!

Daniels: Kā tu vari tā teikt, tu nevari tā runāt par Valdi! Atceries, kad mēs gājām skolā, kurš bija mūsu varonis? Labi, uz tevi tas neattiecas, tu esi meitene, bet pie mums bija viens cilvēks, kam mēs gribējām līdzināties, un tas bija Astivs! Es atceros... Nē, tas nav svarīgi. Nē, tas tomēr ir svarīgi! Es viņu zinu kopš bērnības, tā bija tāda kā... atmiņu krāšana, es centos iegaumēt katru mirkli, kad viņu redzēju. Piemēram – kad man bija kādi septiņi vai astoņi gadi, Astivs vēl mācījās mūsu skolā un mums regulāri nokāsa kabatas naudu, atceries?

Ruta: Jā, to es atceros gan.

Daniels: Un... Nu tu zini, viņam vienmēr ir bijis tāds kā magnētiskais lauks apkārt, tāds kā... nezinu... maģija, noslēpums, kaut kas mistisks. Tolaik viņu regulāri piekāva tēvs.

Ruta: Es zinu.

Daniels: Mēs visi to zinājām, visi redzējām, dažreiz viņa seja izskatījās tā, it kā tai pāri būtu pārbraucis tanks. Mēs jautājām viens otram: “Vai tu zini kas ir Astiva tēvs?” Tas iegājās. Kā kods vai parole. Zini, kas ir Astiva tēvs? Šis teikums sevī ietvēra kaut ko netveramu. Visi zināja, ka Astivu mājās sit, izņemot viņu pašu. Viņš uzvedās tā, it kā tas uz viņu nemaz neattiektos! Viņam piemita kaut kas dziļcilvēgs, ne no šīs pasaules, viņš nekad nebija tik ļauns kā pārējie, viņš neielaidās nekādās emocijās. Piemēram, atceries, tas džeks, ko visi sauca par „žurku”, viņš spīdzināja mūs, sīkos, un arī citi mūs pazemoja, bet Astivs vienkārši savāca savu un viss, nekāda nauda, nekāda ļaunuma.

Ruta: Tieši tā, emociju nulle, tukšums.

Daniels: Un tad, kad man bija kādi desmit vai divpadsmit, vai nav svarīgi, es atceros, ka redzēju viņu uz ielas, kopā ar kaut kādiem bandītiem, un... nekas nebija mainījies. Es paskatījos viņam acīs uz mirkli un tur bija tas pats... em... nezinu, tas pats citpasauls lepnums, tas izaicinājums. Bet es nekad neesmu baidījies no viņa. Nekad. No citiem es baidījos, bet Astivs, viņš ir savādāks. Un zini, visas tās baumas, tās muļķības, ko mēs dzirdējām, ka Valdis ir cietumā vai ka viņš lieto narkotikas un tā tālāk, es tam nekad neticēju. Jo Valdis, saproti, viņš mums bija vairāk kā kaut kāds Betmens vai Supermens komiksos, viņš bija reāls varonis, šajā pasaulē eksistējošs pasaku varonis, roka superstārs! Un kad es patiešām vienreiz iepazīnos ar viņu, tu nevari iedomāties, ko man tas nozīmēja. Bet viņš vairs nebija tāds kā agrāk. It kā bija, bet tomēr nē, viņš vairs nebija tik sapņains. Tas bija skumjākais brīdis manā mūžā, tas brīdis, kad es sapratu, ka arī viņš var kaut ko būtisku zaudēt. Todien man bija jau astoņpadsmit gadi, kad es biju vīrs un tēvs, un palīgstrādnieks, un kad es jau biju zaudējis savas jaunības ilūzijas... man tas tiešām sāpēja. Tāpēc, ka tu vari zaudēt visu ko, vai ne, visus savus sapņus, bet tu nedrīksti zaudēt Astiva tēlu savā atmiņā, tas ir tas, kas ir svēts. *(Pauze.)* Tāpēc man bija skumji... Man šķiet, ka tas bija skumjākais brīdis manā mūžā. Brīdis, kad izrādījās, ka pat viņš var kaut ko zaudēt.

Ruta: Daniel, tas Astivs, kas atrodas tavā fantāzijā, tas nav īstais Astivs. Jā, viņš ir pievilcīgs, viņš ir maģija, bet viņš to izmanto un tin tevi ap pirkstu, tāpat kā visus pārējos. Lūdzu, neesi viņa rotallīta.

Daniels: Kā tu vari tā teikt.

Ruta: Un kā ar Montu? Vai īsts draugs gulēs ar sava drauga sievu? Vai draugi tā dara? Nē, Daniel, draugi tā nedara. Neklausies, ko viņš tev saka, labāk pavēro, ko viņš dara, jo ar vārdiem viņš vienmēr panāks savu, viņš vienmēr liks visam izskatīties savādāk, nekā tas ir. Bet tu atver acis, un pavēro cik daudz patiesības ir šajos vārdos.

Daniels: Ko tu gribi, Ruta? Ko tu gribi, lai es daru? *(Pauze.)* Monta ir Monta un Valdis ir Valdis. Viņš tā parasti nerīkojas.

Ruta: *(ar izsmieklu)* Nē? Vienaldzība ir briesmīgāka par krāpšanu. Ja tev nav viņai ko piedot, tad tev nav nekā.

Daniels: Hm. Vienaldzība! Vienaldzība!?

Ruta: Valdis iedomājas, ka ir labāks par citiem. Dzirdi? Valdis ir bezkaislīgs, nejūtīgs!

Daniels: Bezkaislīgs!? Pieņemsim, ka tā. Nu un? Varbūt tieši tāpēc viņš neguļ ar kuru katru!

Ruta: *(pārsteigta, tad pilnībā zaudē savaldīšanos un sāk ārdīties)* Nē? Viņš ir pašapmierināts, nejūtīgs, bezsirdīgs briesmonis! Viņš ir anomālija, viņš ir šīs pasaules bēda, viņa dēļ neviena sieviete nedrīkstētu mīlēt nevienu vīrieti, *(Raud)* viņu derētu nošaut!

Daniels: *(mierina)* Ai, Ruta, piedod, ka es sāku par to runāt. Neraudi! Es negribēju tev to visu atgādināt. Klausies, es zinu pavisam noteikti, ka Valdis tevi... mīl... vai tamlīdzīgi! *(Tas Rutu vēl vairāk satricina.)*

Ruta: Mīl? Ko tu...?! *(Sakārtojas.)* Tev taisnība, mums nav par ko runāt.

Otrā bāra galā Koks aiztur tikko šeit ienākušo Valdi Astivu. Valdis ir paskarbs, tumsnējs vīrietis, mazliet garāks par Danielu, viņš ir ģērbies vienkārši, nevērīgi. Viņš uzvedība un kustības ir straujas, tādas, it kā viņš izaicinātu likteni. Parasti kavē un labprāt iesaistās neparastos un bīstamos pasākumos. Viņš mēdz visā pilnībā nodoties tam, kas viņu aizrauj, nerēķinoties ar citiem, pat ne ar sevi. Viņš vienīgais no visām personām sevī glabā dziļu naidu. Tas viss kopā viņu padara par patiesi bīstamu, turklāt viņam patīk, ka no viņa baidās. Viņš panāks savu, lai ko tas maksātu.

Koks: Nežēlosiet invalīdu?

Valdis: Vācies nost no ceļa!

Koks: Es lūdzu tikai sīknaudu, esmu kara veterāns.

Valdis: Ne sūda tu neesi, bet saņem! *(Iedod sīknaudu.)*

Koks: Man gadījies redzēt to, ko tev ieraudzīt pietrūktu drosmes.

Valdis: Nešaubos. *(Pagrūž Koku malā, tuvojas Danielam.)*

Koks: Mans vectēvs bija karā, viņš par tavu nākotni cīnījās!

Valdis: *(apstājas. Pauze)* Daniels tā teica?

Koks: Es tā saku.

Valdis: Nē, es tā saku.

Koks: Tev karu nevajag, tu pats esi karš.

Valdis: Pieņemsim. Kādēļ Daniels tā teica?

Koks: Viņš tevi nemīl, mans dēls.

Valdis: Kāds es tev dēls, muļķi.

Koks: Tavs tēvs.

Valdis: Kādēļ Daniels tā teica? Atbildi!

Koks: Kas ir Daniels, vai eņģelis? Ak nē, tas bija Uriēls, Gabriēls, Mihaēls. Kas ir Daniels?

Valdis saprot, ka darīšana ar plānprātīgu, aizgriežas.

Koks: Nopērc man alu, dēls.

Valdis: (*Rutai*) Metiet ārā to vājprātīgo. Viņš traucē satiksmi.

Daniels: Labrīt, nodevēja kungs!

Valdis: Ko tu gribi teikt?

Daniels: Tu kavē jau divas stundas, un tavs brālis notrieca divas stundas no savas vērtīgās dzīves, kopā ar mani gaidīdams tavu dievišķo parādību. (*Smejas.*)

Valdis: (*nopietns*) Es atvainojos.

Daniels: Tiešām?

Valdis: Jā, es aizkavējos... darbos.

Daniels: Kāds tev nedod mieru?

Valdis: Kāds reiz nožēlos, ka mani pazīst.

Daniels: Kādam vajadzētu sākt... Tagad.

Valdis: Ko tu runā?

Daniels: Tagad. Es pats arī šo to nožēloju.

Valdis: (*pārsteigts*) Ko tu gribi teikt?

Daniels: Neko, Voldiņ, neko.

Pauze.

Valdis: Zini, man vajag naudu. It kā.

Ruta kļūst dusmīga, bet neuzdrošinās kaut ko teikt.

Daniels: It kā?

Valdis: Man vajadzētu dabūt naudu.

Daniels: Cik daudz? Es varētu palūgt tēvam.

Valdis: Nē, nedari to.

Daniels: Mans tēvs uzskata mani par idiotu.

Valdis: Tavs tēvs ir idiots.

Daniels: Vairāk vai mazāk, bet tā tiešām ir. Viņš nesaprot pat vienkāršas lietas.

Valdis: Jā, mūsu tēvi ir naturāli kretīni. Un it kā ar to vēl nepietiktu, viņi par to vaino mūs.

Daniels: Man tas tā riebj.

Valdis: Ejam?

Daniels: Kur?

Valdis: Vienalga. (*Abi aiziet.*)

Ruta noskatās tiem pakaļ, ļoti dusmīga un izmisusi.

Daniels un Astivs iziet no bāra un dodas pastaigā.

Valdis: Kas bija tas psihopāts bārā? Ko tu viņam teici par mani?

Daniels: Es? Neko.

Valdis: Kaut ko tu tomēr teici.

Daniels: Viņš runāja par karu un es teicu, ka man ir draugs, kam patīk runāt par karu. Tas arī viss.

Valdis: Tas ir tik savādi, ka tu runāji ar viņu. Un par mani!

Daniels: Es šodien diezgan daudz runāju, Astiv. Man ir ļoti nelabvēlīga šodiena, tev to vajadzētu zināt.

Valdis: Tevi kaut kas nomāc un tu vēlies man pastāstīt. Stāsti.

Daniels: Nē, es nevēlos. Labāk parunāsim par... putniem.

Valdis: Par putniem?

Daniels: Jā.

Valdis: *(skatās uz putniem)* Putni šodien lido.

Daniels: Tu esi ļoti vērīgs.

Valdis: Tie lidinās riņķī apkārt, jo tiem nav nekāda mērķa. Šodien putni ir vājprātīgi.

Kādu brīdi abi vēro putnus.

Daniels: Vai tu gribi tos nogalināt?

Valdis: *(izbrīnīts)* Nē. Kāpēc?

Daniels: Man ienāca prātā, ka tev to varbūt gribētos.

Valdis: Nē, es tiešām negribu tos nogalināt.

Daniels: Ko tu gribi?

Valdis: Tagad, uzreiz? Hm. Es gribu kaut ko dižu, pacilājošu. Kaut gan – nē. Es gribu dabūt naudu, daudz naudas. Un atpirkties no saistībām. Atpirkties no kājām un pacelties spārnos. Atpirkties no vajadzībām un naudas.

Daniels: Tu gribi, lai es eju pie tēva.

Valdis: Nē, Daniel. Kādēļ tu domā, ka vienmēr, kad man vajag naudu, es gribu, lai tu man to sagādā? Tā nav. Es no tevis neko tādu negaidu.

Daniels: Es zinu. Man tikai ir sajūta, ka esmu tev kaut ko parādā. Riebīga sajūta. Katru reizi, kad tu iekulies nepatikšanās, es jūtos vainīgs.

Valdis: Šoreiz ir smagāk.

Daniels: Un ko lai es daru?

Valdis: Neko, tev nekas nav jādara. Patiesībā, mums pat nevajadzētu tikties kādu laiku.

Pauze.

Daniels: Jā, tas ir jauki, Astiv, tas ir lieliski.

Valdis: Savāda diena. Bet, Daniel, es nespēju noticēt, ka tu visu dienu kādam kaut ko stāsti, bet esot kopā ar mani gribi runāt par putniem!

Pauze. Daniels domā, ko teikt.

Daniels: Starp citu, tas trakais bārā – viņš bija diezgan sakarīgs. Es domāju, tev patiktu, kā viņš runā. Un brīžam viņš teica tādas dīvainas lietas, tev to derētu dzirdēt.

Valdis: Kādas?

Daniels: Es vairs neatceros, bet viņš pieminēja Mēness meitiņu, un par to mēs runājām, kad iepazināmies, atceries? Tu lasīji Raini, un mēs runājām par Mēness meitiņu un teici, ka tā ir Diāna.

Valdis: Es tā teicu?

Daniels: Es vēmu podā, jo biju par daudz sapīpējies, bet tu lasīji Mēness meitiņu un man likās, ka es mirstu, ka es mirstu nost. Man likās, ka tās ir beigas, bet tu klapēji man pa muguru ar savu lielo ķetnu un runāji par Raini, tas bija drausmīgi, vecīt.

Valdis: Kaut ko es atceros. (*Aizdomājies.*) Varbūt man vajadzēja tevi izmest ārā. Šķiet, ka esmu tev sabojājis dzīvi. Tu tikai nesatraucies, tas nav nekas nopietns. Nekas tāds. Jā.

Daniels: Es zinu, Voldiņ, tu esi izdarījis kaut ko briesmīgu.

Valdis: Tātad tu zini.

Daniels: Jā, es zinu. Bet tas nemaz nav tik svarīgi.

Valdis: (*nezina ko teikt, tad vieglprātīgi, bez nožēlas*) Piedod.

Daniels: Nav tik traki, man mazliet sāp, bet es tikšu tam pāri.

Valdis: Tiešām piedod, ka tā sanāca. (*Pauze.*) Bet tev jāsaprot, ka tam pat bija savs iemesls.

Daniels: Iemesls? Interesanti, kāds?

Valdis: Nopietns.

Daniels: Kādi gan tev varētu būt iemesli mīlēties ar manu sievu. Padomā pats!

Valdis: Vari neticēt, bet man tiešām bija... kaut kāds iemesls.

Daniels: Labi, pieņemsim, ka tev bija savs iemesls un ka tas nebija tā, kā es sapratu. Es ceru, ka es sapratu nepareizi. (*Pauze.*) Jā, bet kādēļ tieši mana sieva?

Valdis: Es pat nezinu, kā lai to paskaidroju. Atklāti sakot, es pat vairs īsti neatceros. Saproti, jūs abi esat tik līdzīgi, un es tomēr diezgan bieži apciemoju tevi mājās, un viņa tomēr ir diezgan... (*Nevar atrast pareizos vārdus*) tāda.

Daniels: Tāda?

Valdis: Nu – tāda.

Daniels: Tāda.

Valdis: Es ceru, ka tu mani saproti?

Daniels: Es domāju, ka saprotu.

Valdis: Es zināju, ka tu sapratīsi. (*Pauze.*) Nu, tas ir tā. Protams, viņa mani fascinē. Tas nav nekas liels, bet viņa man lika justies savādāk uz mirkli.

Daniels: Savādāk?

Valdis: (*rausta plecus*) Jā... Savādāk.

Pauze.

Daniels: Un es nē? Es tev nelieku justies nekā, vai ne? Tur ir tā nelaime, es tev nelieku justies savādāk, es esmu tāds pats kā visi, un tev absolūti neko nenozīmēju. Man viss ir skaidrs.

Valdis: Es to neesmu teicis.

Daniels: Tev neko nevajag teikt. Es visu sapratu.

Valdis: Daniel! Ko tu runā?

Daniels: Ko es runāju? Ko man runāt! Varbūt man iet prom?

Valdis: Nē!

Daniels: Klausies, tev nav nekas jātēlo, tev nav jāizliekas, ka es tev kaut ko nozīmēju. (*Aiziet, tad griežas atpakaļ.*) Man ir tikai viens vienīgs, viens pēdējais jautājums.

Valdis: Es neciešu jautājumus, tu to zini...

Daniels: Kādēļ tu man toreiz palīdzēji?

Valdis: Par ko tu runā.

Daniels: Tikai nestāsti, ka neatceries, tikai nemēģini man iestāstīt, ka neatceries to sasodīto dienu, kad mēs iepazināmies!

Pauze.

Valdis: Protams es to atceros, Daniel. Ko tu gribi, lai es saku? Tu gribi, lai es tevi izmīļēju? To tu vēlies? Varbūt tu gribi mani noskūpstīt? Dari to, vecais, ja tev no tā paliek vieglāk, labi, kāpēc ne.

Daniels: Nē, es negribu, lai tu mani izdrāz.

Valdis: Ko tad?

Daniels neatbild.

Valdis: Klausies... Ir tādas lietas. Ir tādas lietas pasaulē, ko saprotam tikai mēs ar tevi. Es domāju, tas nav tā, ka citi no neuzvertu vai kā, bet mums ir savas kopīgās lietas, ko neviens cits nespētu saprast. Un tas ir okei. Tas ir labi. Ja. Varbūt mūsu vienīgā nelaime ir tāda, ka mēs negribam viens otru drāzt. Un tas ir briesmīgi.

Daniels: Jā, varbūt tas ir briesmīgi.

Valdis: Varbūt tas ir briesmīgi. Mēs negribam un mēs to nedarīsim. Labi.

Daniels: Jā, tā ir, es pat nezinu, vai tas ir slikti, bet tā ir.

Valdis: Tā. Tik tālu nu mēs būtu tikuši. Varbūt ir vēl kas?

Daniels: Ir, bet... nav. Astīv, tu taču nedomā, ka es...

Valdis: Es tā nedomāju.

Daniels: Es tiešām neesmu.

Valdis: Es zinu.

Daniels: Un tu? Tu esi...

Valdis: Nē, es tiešām neesmu.

Daniels: Tas labi.

Valdis mēģina noskūpstīt Danielu, tas dusmīgi atraujas.

Valdis: (*smejas*) Es tikai pajokoju!

Pauze.

Valdis: Tu domā, ka mani mīli, taču tā nav. Ja tā būtu, tu mani turpinātu mīlēt. Bet tu neturpināsi, pienāks brīdis, kad tas pāries, jo mīlestība vienmēr ir savtīga. Tā ir izdomāta!

Daniels: Diez vai, bet es zinu, vecīt, ka tu tā domā. Tu vienmēr par to runā.

Valdis: Es tiešām par to runāju?

Daniels: Un par striptīzbāru.

Valdis: Jā, striptīzs, manas Veidenbauma meitenes. (*Sajūsmā.*) Iedomājies, kailās epifānijas, dziesmotās revolūcijas un svīstošās ausmas. Ak, kungs, kā es to vēlos.

Daniels: Mana sieva tev dejoja striptīzu?

Valdis: Varbūt, bet tu to nevēlies zināt.

Daniels: Es gribu zināt, par ko jūs runājat.

Valdis: Dieva dēļ, Daniel, tas jau ir aiz muguras, mēs jau to noskaidrojām.

Daniels: Ko tu viņai teici?

Valdis: Tas ir tik svarīgi?

Daniels: Jā!

Valdis: To pašu, ko es parasti saku, kad nodarbojos ar seksu. Tas nav nekas īpašs.

Daniels: Tu viņai teici to pašu, ko citām?

Valdis: Protams.

Daniels: Nelietis.

Valdis: Ko gan citu es viņai varētu teikt.

Daniels: Tā tomēr bija mana sieva. Un tu viņu mīli tāpat kā citas.

Valdis: Ne gluži. Pirmkārt, es jau teicu, ka viņa mani fascinē. Es ļoti reti to saku. Otrkārt... kādēļ tev viss ir automātiski jāpadara vulgārs! To pat nevarētu nosaukt par miesisku aktu, Daniel, es to sauktu pavisam citādi. Tu man patreiz uzspied runāt par to kā par kaut ko tehnisku, bet es to sauktu par dzeju.

Daniels: Par dzeju! Montai nepatīk dzeja!

Valdis: Izrādās, ka tomēr patīk.

Daniels: Ak tā. Nu protams, tavā izpildījumā... protams, patīk.

Valdis: Tikai nesāc grīmt mazvērtības kompleksos. Tu arī vari visu ko tādu izdomāt, tu viņai velti par maz uzmanības, un tas ir skaidrs. Viss. Šī tēma ir izsmelta. Vēl kas? Nē? Tad runājam par ko citu.

Daniels: Nē! Tēma nav izsmelta! Es gribu par to parunāt! Es gribu... Zini, man nekad nav bijis bail atzīties, ka es baidos. Man nav kauns izskatīties muļķīgi. Un tomēr es baidos. No smiekliem, no naida. Un brīžiem es nožēloju, ka neesmu baidījies būt smieklīgs. Saproti? Es nebaidos būt smieklīgs, bet baidos no smiekliem!

Valdis: Tas nekas, mums visiem ir savu dēmoni.

Daniels: Es nevaru atļauties dēmonus, man ir ģimene, mājas, kas jāceļ, un tā tālāk. Tu savus aprūpēt, protams, vari, ko gan citu, ja ne savus dēmonus. (*Pauze.*) Kā tev ir izdevies

no tā visa izklūt?

Valdis: Tu domā to, ka man nekā nav?

Daniels: Kā?

Valdis: Man nekā nav.

Daniels: Kā?

Valdis: Daniel, netici man. Es ne tikai negribu tevi mīlēt, es pat negribu tevi pazīt.

Daniels: Es zinu, jā, tu vienmēr par to runā. Tātad es tevi turpinu pārsteigt?

Valdis: Jā.

Daniels: Un kad es vairs nebūšu pārsteidzošs, tu mani pamefīsi?

Valdis aizgriežas.

Daniels: Atbildi!

Valdis: Es neatbildēšu. Tas ir nejdzīgs jautājums, es nevēlos atbildēt.

Pauze.

Daniels: Tu vispār saproti, kādā situācijā esi mani nostādījis?

Valdis: Bet Daniel, tā ir tikai sieviete. Kādēļ tu sevi tā moki?

Daniels: Tā nav vienkārši sieviete, tā ir mana sieva! Iedomājies sevi manā vietā.

Valdis: Es vienalga nesaprotu tavu problēmu. Mēs esam draugi, gribētos pat teikt, ka vairāk nekā draugi, un es nebūt neiebruku tavā sievā, viņa diezgan vēlīgi atļāva man ienākt.

Daniels: Es mīlu savu sievu. Viņa ir lieliska.

Valdis: Nu, redz.

Daniels: Nē. Astiv, es nezinu, ko lai daru. Es ienīstu savu sievu un savu dzīvi. Un tagad arī tevi es ienīstu.

Valdis: Tu pārspīlē, tu esi satraukts un tas pāries.

Daniels: Nepāries! Valdi, klausies mani! Man tagad ir divdesmit gadi. Man ir četrgadīgs dēls un maucīga sieva, es strādāju sūdīgā darbā, es dzīvoju sūdīgā pasaulē un es ar to visu netieku galā! Es aiziešu! Es iešu prom, es gribu dzīvot!

Pauze.

Valdis: Tu pamefīsi savu dēlu?

Daniels: Es zinu, ka es to nedrīkstu. Šī apziņa saindē, sabojā katru manu mirkli, katru manas dzīves sekundi. *(Pauze.)* Viņi grib mani nogalināt, izspiest no manis to, kā manī nemaz nav. *(Pauze.)* Astiv, es nemīlu savu dēlu. Tas ir briesmīgi.

Valdis: Tu vismaz pateiksi to viņai?

Daniels: Viņa sāks raudāt, kliegt, viņa padarīs mani vāju, liks man justies vājam, liks man justies kā nelietim, ievilks mani atpakaļ tajā pasaulē, kur es esmu nekas, kur es nevēlos nekas būt! Es nevaru. Es ienīstu viņu. Es ienīstu viņas tēvu.

Valdis: Viņas tēvs ir īsts sūda brālis.

Daniels: Viņas tēvs mani necieš. Un pats stulbākais ir tas, ka arī mans tēvs mani necieš!

Valdis: Dari, ko tev jādara.

Daniels: Tu domā, esmu... nelietis?

Valdis: Nē, tas ir tavs lēmums. Tev jārikojas tā, kā tu pats uzskati par pareizu.

Daniels: Tu ļoti nicinātu savu tēvu, ja viņš būtu tevi pametis?

Valdis: Es nezinu. Mans tēvs ir miris.

Daniels: Valdi, tavs tēvs nav miris.

Valdis: Man viņš ir miris.

2. daļa

Dienas vidus, apmākušies padebeši un piedrazots dzīvoklis. Šeit dzīvo Jānis Akmentiņš. Uz galda pelnu traukā kūp cigarete, turpat atrodas atdzisusi un neskarta kafija, gultā vālājas abas sievas, pie galda pidžamā tērpies Jānis Akmentiņš skaita naudu. Atsprāgst durvis un ienāk Valdis Astīvs.

Jānis: *(satrūkstas)* Ak dies, Valdi. Vai tiešām ir jāizlauž durvis?

Valdis: Labrīt arī tev. Ko tu tur skaiti?

Jānis: Neko daudz!

Valdis: *(paņem Akmentiņa nupat skaitīto naudu un rūpīgi noglabā jakas iekšskabatā)* Tomēr labāk nekā nekas.

Jānis: Kāpēc tu tā dari?

Valdis: Tu to pateici tā, it kā es tevi regulāri aplaupītu.

Jānis: Un tā nav?

Valdis: *(apsēžas iepretim Akmentiņam, maigi pasmaida)* Piedod, man ir savu iemesli tā rīkoties. *(Skatās apkārt.)*

Jānis: Tad zini, ka man ir savi iemesli par to apvainoties.

Valdis: Jā, protams, to tu drīkstī. *(Pēkšņi)* Tev ir vēl?

Jānis: *(krata galvu)* Brīžam tu mani dzen izmisumā.

Valdis: Ai, nu, Jāni, tikai ne šorīt. Man jau tā ir slikti. Man nav darba!

Jānis: Tev nekad nav darba! Tas nav nekāds attaisnojums! Tev nekad nav darba un tu vienmēr ņem no manis, un tas nav attaisnojums!

Valdis: Pienāks laiks, kad es tev visu atmaksāšu!

Jānis: Tu vienmēr tā saki! Tu vienmēr nāc pie manis, ņem un vienmēr saki, ka pienāks laiks! Bet ir tikai viens laiks, ko es no tevis gaidu, un tas ir tas laiks, kad tu vairs pie manis nenāksi!

Valdis: Jāni, tu taču to nesaki nopietni. Klausies, mēs esam brāļi, tā ir ģimenes lieta.

Jānis: It kā ģimene tev kaut ko nozīmētu. Vācies taču prom, esi savācis manu mēnešalgu, un kaut tu nosprāgtu. Parazīts.

Valdis: Es to visu atdošu, tiklīdz atradīšu darbu.

Jānis: Ah, aizveries vienreiz.

Valdis: Jāni? Jāni! Skaties! (*Izņem no kabatas naudu, pārdala uz pusēm, pusi noliek uz galda.*) Esmu mainījies. Tomēr ģimene, visas lietas... man ir grūtības! Man ir naudas problēmas! Man ir vesela dēmonu varza, ko man jāuztur.

Jānis: Vācies ellē ar visiem saviem dēmoniem!

Valdis: Vienreiz pienāks tāds brīdis...

Jānis: Lai slava tam kungam!

Valdis: Kad es aizvāksos uz labākiem medību laukiem. Bet pagaidām man ir grūtības, un tāpēc tu esi mans brālis, ka...

Jānis: Nē, nē, nē. Paklausies – es neizvēlējos būt tev par brāli. Es neesmu tāds labprātīgi! A tu ej pie tiem, kas labprātīgi ir ar tevi kopā. Ej pie Daniela, apzodz viņu, ko, kāpēc ne? Viņa sieva taču ir tavā rīcībā, tad kāpēc tu nevarētu ievākties viņa mājā, piesavināties viņa īpašumu. Ko tu pie manis lien! Vai man visu mūžu būs jācieš no tā, ka esmu tavš sasodītais brālis?

Pauze.

Valdis: Danielam ar to nav nekāda sakara.

Jānis: Nezinu gan. Draugs? Tev draugs? Tas ir neiespējami, Voldiņ, tas izskatās aizdomīgi. Man ir žēl tā puikas.

Valdis: Viņš nav mans draugs.

Jānis: Kā to saprast?

Valdis: Viņš ir mans kolēģis. Mēs esam vienā frontes pusē. (*Let prom.*)

Jānis: Ak tā, tad atceries, ka es esmu Šveice, es esmu sūda neitrālā Šveice, saprati!

Valdis aiziet.

Marija *pieceļas, samiegojusies.*

Katrīna: Kas šeit notiek?

Marija: (*Jānim*) Tev vajadzētu viņu izmest ārā, reiz par visām reizēm.

Ienāk Daniels.

Marija: Un tu arī esi aizmirsis kā klauvēt?!

Daniels: Valdis nav šeit bijis?

Jānis: Tikko aizgāja, ja pasteigsies, vari viņu panākt.

Daniels: Labi, paldies! (*Grasās steigties projām.*)

Jānis: Daniel?...

Daniels: Jā?

Jānis: Es tikai gribu tev ko teikt. Tas ir sakarā ar Valdi...

Daniels: Man šķiet, ka es nojaušu, ko tu gribi man teikt.

Jānis: Tas ir nopietni. Es nedomāju, ka Valdis tev ir tas labākais draugs, zini, es tiešām par to ļoti šaubos...

Daniels: Ak tā.

Jānis: Nopietni. Viņš ir izvarotājs, zaglis, varbūt pat slepkava.

Marija: Ko viņš nodarīja Diānai, tas bija briesmīgi.

Jānis: Un vēl, pavisam noteikti, viņš ir trakais. Tāpēc, sīkais, tu sargi savu pakaļu, saprati?

Daniels: *(aizkautināts)* Jā, sapratu. Uz redzēšanos! *(Aiziet.)*

Jānis: Redzējāt? Es viņam pateicu par sievu, bet viņš ne aci nepamirkšķināja! Ko tas Valdis ar viņu ir izdarījis?

Tajā pat laikā - pretējā daudzstāvu mājā, caur logu trešajā stāvā, dzirdams diezgan pamatīgs strīds.

Tantes balss: Mazais, nepateicīgais, smirdīgais kuņas bērns!

Diānas balss: Pati tu tāda!

Plīst stikli.

Tantes balss: Sliņķe un liekēde!

Diānas balss: Pati, pati! Ja mans tēvs būtu dzīvs, būtu pavisam citādi!

Tantes balss: Ha, ha! Tavs tēvs? Tas salašņa!

Diānas balss: Viņš atgriezīsies, viņš atnāks man pakaļ!

Tantes balss: Tagad tu pati vari iet pie viņa! Un atpakaļ vairs nenāksi, saprati! Nekad! Saprati?

Diānas balss: Nemaz netaisos, tu, maita!

Tantes balss: Ko?! Ak, tu...

Pakaļdzīšanās troksnis, durvju blīkšķi, soļi uz trepēm. Pagalmā iznāk Diāna. Tante pa logu izmet Diānas mantas. Pats pēdējais nolido plīša lācītis un nokrīt uz ietves. Diāna nikni savāc šīs mantas un sakrauj uz soliņa. Apsēžas un saķer galvu.

Uznāk Valdis un aizsmēķē. Viņu ierauga Diāna un tuvojas.

Diāna: Astiv? Pārdod man kaut ko!

Valdis: Ko?

Diāna: Nu, vienalga, *(Meklē kabatās santīmus un dod tos)* kaut kādu pulveri vai tableti, kas sanāk? Zāle sanāk?

Valdis: Nekas nesanāk. *(Iet prom.)*

Diāna: Lūdzu!

Valdis: Vācies.

Diāna: Kad man bija nauda, tu biji pieklājīgāks.

Valdis: *(neatbild. Iet prom. Pēkšņi pagriežas un nāk atpakaļ.)* Klausies... *(Nopēta to.)* meitenīt! Es tev neesmu nekāds draugs, skaidrs? Es tev esmu darījuma partneris! Ja gribi mantu, tad gādā naudu un neplījies man virsū ar grašiem. Saprati?

Diāna: *(nobijusies)* Jā.

Valdis aiziet. Diāna apsēžas uz soliņa un skumji skatās uz saviem purngaliem. No mājas iznāk Daniels, panāk Valdi.

Daniels: Ei, Astiv, pagaidi!

Valdis: Daniel! Mēs taču sarunājām! Es negribu tevi redzēt!

Daniels: Es braucu prom.

Valdis: Ne tagad. Tu mani tikko izsiti no līdzsvara. Kā lai es tagad izdaru to, kas man jādara?

Daniels: Es braucu prom. Pavisam. Es braucu uz Islandi.

Valdis: Islandi? *(Pauze.)* Daniel, tas ir... labi. Bet saproti, man ir problēma.

Daniels: Neviena problēma nav īsta problēma, ja esi Valdis Astivs.

Valdis: Neesmu jau nekāds Visvaldis. Man ir savas problēmas, ko man jāatrisina vienam.

Daniels: Skaidrs. Es tikai gribēju atvadīties.

Valdis: Protams.

Daniels: Es braucu rīt, un ja tu negribi mani vairs redzēt, tad labi, es tad iešu un... Ardievu!
(Sniedz roku.)

Valdis: *(vilcinās)* Kāda velna pēc tev jābrauc uz Islandi?

Daniels: Tikai nesāc, es jau tagad jūtos tik brīvs.

Valdis: *(neatbild. Pauze)* Tātad rīt... Braucam tagad. Man ir dažas lietas.

Daniels: *(priecīgs)* Problēmas?

Valdis: Jā, viena liela problēma.

Abi dodas uz automašīnu.

Valdis: Tātad īsumā, lai tev būtu skaidrs: man ir šādi tādi parādi un... *(Domā)* kamēr mēs runājam par Islandi, man ienāca prātā... Redzi to meiteni, kas sēž pie kāpņutelpas?

Daniels: Redzu.

Valdis: Paskaties uz viņu. Pilnīgs grausts. Es varu saderēt, ka tās lupatas visapkārt ir visa viņas mantība un viņa ir izmesta uz ielas. Viņas izskats mums rāda to, ka neviens pēc viņas neskums. Tas ir labi.

Daniels: Tas ir labi?

Valdis pasmaida.

Daniels nesaprot, par ko.

Valdis apstādina automašīnu iepretim Diānai.

Diāna: Kas ir?

Valdis: Kāp iekšā!

Diāna: Nē.

Abi kādu brīdi lūkojas viens otrā. Tad Diāna savāc mantas un iekāpj, un viņi aizbrauc.

Mašīnas salonā neveikls klusums.

Valdis: No mājas izmeta?

Diāna: Neizmeta, pati aizgāju.

Valdis: Ak tā. Un vecāki kur?

Diāna: Mamma aiztinās uz Vāciju pie sava vīra. Viņiem tur ir citi bērni.

Valdis priecīgs.

Diāna: Mani sauc Diāna, un kāpēc tu...

Valdis: (*pārtrauc ar rokas mājienu*) Jo mazāk runāsi, jo labāk jutīsies. Garantēju. (*Ieslēdz mūziku.*)

Diāna: Kur mēs braucam?

Valdis: Uz elli, meitenīt, abi kopā. (*Smaida.*)

Brauc.

Daniels: (*pēc ilgāka klusuma brīža*) Tātad, tu negribi man pastāstīt?

Valdis: Ko?

Daniels: Par savu problēmu!

Valdis: Es jau tev teicu – naudas problēma.

Daniels: Vai tad es izskatos pēc idiota?

Valdis: Ir lietas, ko nav jāstāsta.

Daniels: Tās lietas, kas ir stāstāmas, tās ir stāstāmas. Tu to nevari noliegt.

Valdis: Jā, bet ne šīs.

Daniels: (*vīlies*) Jauki. Tev ir stāstāmas lietas, bet tu nevēlies man tās stāstīt. Labi. (*Apvainojies.*) Jauki.

Valdis: Ne tāpēc, ka es negribētu.

Daniels: Kāpēc tad vēl. Nē, vecīt, ja tu negribi, tu vari nestāstīt, man nav nekas iebilstams.

Valdis: Tāpēc, ka... Labi, es nevēlos.

Daniels: Nu redz, bet saki, ka ne tāpēc.

Valdis: (*tomēr saņemas*) Nu labi. Ir tāda lieta, ka man šodien ir dzimšanas diena.

Daniels: (*pārsteigts*) Šodien? Kāpēc tu man to nevarētu teikt?

Valdis: Tas nav nekas iepriecinošs, tici man, tas nav nekāds lielais prieks, ja tev paliek trīsdesmit.

Pauze.

Daniels: Es tikai nesaprotu, kāpēc tā ir problēma. Labi, tev ir dzimšanas diena, tev paliek trīsdesmit, nu un kas, vecīt? Paliek un paliek, to varētu pat svinēt.

Valdis: Es gribēju izdarīt kaut ko īpašu šodien.

Daniels: Ko tu gribēji, uzdāvināt sev kaut ko?

Valdis: Jā, tā to varētu nosaukt.

Daniels: Ko?

Valdis: Kaut ko pelnītu.

Daniels: Un kas būtu tas pelnītais?

Valdis neatbild.

Daniels: Tu vari man to pateikt.

Valdis: Man to jādara vienam.

Daniels: Vienam. Tu negribi dalīties priekā. Ir tāds teiciens, ka dalīts prieks ir divkārsš
tprieks un bēda pusbēda...

Valdis: Es zinu to teicienu, bet šodien ir savādāk.

Daniels: Kā?

Valdis: Tu mani nomoki ar saviem jautājumiem.

Daniels: (*dusmīgs*) Tas ir kaut kas briesmīgs, vai ne? Tu gribi sevi nogalināt, tā ir, vai ne?

Valdis krata galvu, nevar saprast, vai viņš to noliedz vai atzīst.

Daniels: Valdi! ... Tu liec man vilties!

Valdis: Lai paliek, tas nav svarīgi. Tev jāpagūst sakravāties.

Daniels: Sakravāties? (*Tad atceras.*) Jā, to man būtu jāpagūst, bet...

Valdis: Tagad es tevi vedu mājās.

Daniels: Es braucu rīt.

Valdis: Tas ir tikai vienreiz, vecīt, tagad ir laiks – tu brauc, vai tu paliec. Ja tu paliec, tad uz visiem laikiem. Ja tu brauc - tāpat. Ir tādi brīži, kad tev paveras iespēja un tu izvēlies. Ja tu nokavē īsto brīdi, tad nemēģini panākt vilcienu, kas ir jau ceļā, nav jēgas, turklāt tā tu kavēsi citus vilcienus un salaidīsi dēli visu ritmu. Tā ir. Tad kā ir – tu brauc?

Daniels: (*vilcinās*) Es domāju, ka jā.

Valdis: Tad viss, un mēs par to vairs nerunājam.

Daniels: Labi, par to vairs nerunājam, bet kādēļ meitene...

Valdis: (*pārtrauc*) Daniel, esi tik laipns un aizver savu sakāmo, es pašlaik esmu darbā.

Daniels: (*Diānai*) Tikai neuztraucies, viņš vēl var pārdomāt.

Valdis: Apsēdies, lūdzu, taisni un apjēdz, ka uz tevi tas neattiecas. Tu gribēji braukt līdzi, tu brauc, bet uz tevi tas neattiecas.

Daniels: Tieši kas uz mani neattiecas.

Valdis: Tieši... šis te (*Norāda uz Diānu.*)

Daniels: Tieši kāpēc?

Valdis: Tieši tāpēc, ka viņa uz tevi neattiecas. Un viss.

Daniels: Kas vainas Diānai?

Valdis: Kas vainas? Kas vainas? Nekas!

Pauze. Valdis aptur automašīnu.

Valdis: Nu ko. (*Ar sevišķu riebumu*) Diān (*Pieglaimīgi, jauki*) Kā jūties?

Diāna izbijusies parausta plecus.

Valdis: Mums derētu iepazīties. Mani sauc Valdis Astivs un kā tu domā, ar ko es nodarbojos?

Diāna jautājoši skatās.

Valdis: Es esmu zvērināts sūdabralis, tāpat kā mans tēvs, mana tēva tēvs un mana tēva tēva tēvs. Esmu kretīns un maita jau n-tajā paaudzē. Un kā tu domā, ko es no tevis gribu?

Diāna neatbild.

Valdis: Es no tevis negribu pilnīgi neko, tikai un vienīgi to, lai tu esi lieciniece tam, kas tagad notiek. Un kā tu domā, kas tagad notiek?

Diāna iegrimst sevī un skatās pa logu. Neatbild.

Valdis: Tagad notiek precīzs nekas. Nekas. Pilnīgi nekam nederīgs nekas. *(Pauze.)* Tieši tas arī tagad notiek – proti, apaļš nekas. Un kā tu domā, kāpēc nekas nenotiek?

Diāna: *(klusī)* Man vienalga.

Valdis: *(atskatās)* Tev vienalga? *(Danielam.)* Dzirdēji? *(Iesmejas.)* Viņai vienalga!

Diāna: *(skaļāk)* Man pofīg!

Valdis: Man nenotiek nekas, tev nenotiek nekas, un arī Danielam nekas nenotiek, ja neskaita to, ka viņš kā putns grasās laisties uz galīgo pakaļu, kas atrodas sazin kur un vispārīgi izsakoties – nekur. *(Pauze.)* Un tev vienalga? Zini ko? Tas ir galīgi garām, jo ar tevi mūžam var nenotikt nekas, bet viena lieta gan, un to es tev nopietni saku, viena lieta gan – vienalga nedrīkst būt. Ja ir vienalga, tad nav galīgi nekā. Ne – kā.

Diāna: Notirgo man kaut ko.

Valdis: Labi – lai notiek. *(Meklē kabatās.)* Es tev došu ... Jā – lūk, es tev došu vienu, šādu te *(It kā izvelk kaut ko, bet patiesībā tas ir tukšums)* cerību. Došu par brīvu – tev par brīvu. *(It kā iedod kaut ko rokā)* Viena cerība, ka... nebūs viena alga, bet katram sava. Katram sava sasodītā alga. Pēc nāves vai varbūt... nezinu, pēc visa. Cerība, ka varbūt izrādīsies, ka – tas viss ir svarīgi.

Kādu brīdi brauc un klusē.

Daniels: *(pie sevis)* Es neticu.

Valdis jautājoši paskatās.

Daniels: Es neticu, ka tu to dari.

Valdis: *(pauze)* Ko es daru?

Daniels: Apzodz citus. Zodz un dāvini cerības par velti!

Valdis: Jā.

Pauze.

Daniels: *(griežas uz aizmuguri)* Diāna, ko tu par to domā?

Valdis: *(pagriež atpakaļ)* Neko viņa nedomā, neko. Sēdi.

Diāna: Es gribu izkāpt.

Valdis: Nē, tu negribi.

Daniels: Viņa izkāps! Viņa izkāps tāpēc, ka tu viņai esi uztiepis savas cerības!

Valdis: Nekāps, un sēdi normāli, ja nē, tu būsi tas, kas izkāps!

Daniels: Labi! Apturi mašīnu, es kāpju ārā!

Valdis: Ko? Neker tu nekāpsi, sēdi!

Daniels: Tas vājprāts! Kur tu brauc, ko tu gribi?

Valdis: *(palielina ātrumu)* Mēs maucam pa taisno, kā redzi, un apstāties nozīmētu nesapelnīt to pašu vienu algu, kas mani sagaida ellē!

Pēkšņi kāds izskrien uz ceļa, Valdis nenovalda mašīnu un ietriecas apmalē.

Daniels: *(satriekts)* Tu kādu notrieci.

Valdis: Pelnīti, viņš iziet uz ceļa, traucē satiksmi, protams, ka es viņu notriecu.

Abi izkāpj no mašīnas.

Daniels: *(purina un ceļ kājās Koku)* Vecais, kas ar tevi? *(Satriekts.)* Valdi, viņš nekustas!

Valdis: Muļķības, kā viņš var nekustēties!

Daniels: Ja nu viņš ir beigts.

Valdis: Gan atdzīvosies. Braucam! *(Velk Danielu uz mašīnu.)*

Daniels: Nevar taču tā atstāt. *(Panikā)* Valdi, viņš ir beigts, ko mēs darīsim!

Valdis: Nu jā, pieņemsim, ka viņš ir mazliet beigts, nu un kas? Vai mazums cilvēki mirst. *(Velk Danielu prom.)*

Daniels: Pagaidi, viņš sakustējās! *(Kokam)* Ei, vecais, tev viss kārtībā?

Koks: *(atjēdzas)* Kārtībā?

Valdis: Par ko tu domā, muļķi? Kādēļ tu skrien uz ceļa, gribi aiziet bojā?

Koks: Ā, tas ir eņģelis! Es tevi pazīstu, Uriēl!

Daniels: Nu, celies kājās, mēs aizvedīsim tevi uz slimnīcu.

Valdis: Nekur mēs tevi nevedīsim *(Danielam)* Vecais ir pārdzēries līdz vājprātam, nekas viņam nekait.

Daniels: Uz sejas asinis.

Valdis: Tas vairāk no pārbīļa.

Daniels: Kājās neturas.

Valdis: Dzērums, vecīt, tikai plost.

Daniels: Mēs nevaram viņu tā atstāt.

Valdis: Varam gan, jo viņam faktiski nekas nekaiš.

Daniels: Es piezvanīšu ātrajiem.

Valdis: Ja gribi par viņu rūpēties, tad paliec tepat, es tev vēlāk atbraukšu pakaļ.

Daniels: Ko? Tu gribi mani šeit atstāt?

Valdis: Tad braucam!

Koks: Es tavu vectēvu pazīnu.

Valdis: Protams, viņš karā cīnījās, tagad mēģini piecelties kājās.

Koks: Man nav kāju, esmu kara veterāns.

Daniels: Tas ir jocīgais puisis bārā, viņš runāja par Diānu.

Koks: Uriēl, ielaid mani debesīs, vai vismaz nopērc alu, a?

Valdis: Kur tu dzīvo?

Koks: Kā kur? Pie Rutas.

Valdis: Labi, aizvedīsim tevi mājās.

Daniels: (*palīdz Kokam piecelties*) Celies kājās, veteran!

Koks: Pieceliet kāds manu kāju!

Valdis paņem nokritušo kājas protēzi, visi sakāpj automašīnā.

Koks: Tā. Kur braucam?

Daniels: Kā, kur? (*Nesaprašanā saskatās ar Valdi.*) Tu tikko apgalvoji, ka dzīvo bārā.

Koks: Jā. Tiešām? Jā, tad es dzīvoju turpat.

Valdis: (*krata galvu*) Tā noteikti ir vispēdējā alkoholisma stadija.

Koks: Nemaz nežēlo mani, cilvēk. Vai esi atradis kādu necilvēku? Ko?

Valdis: (*Danielam*) Ko viņš saka? Ir vērts klausīties?

Daniels: Tiešām nezinu. (*Kokam*) Kādu vēl necilvēku?

Koks: Nu kā. Es taču tev paskaidroju.

Valdis: Labi, pieņemsim, ka es meklēju necilvēku, kur man tādu atrast?

Koks: Mežā.

Valdis: Nesakarīgi runā vecais, laikam tiešām būsi cietis.

Koks: Es tikai saku, kā ir.

Valdis: Tevi vest uz slimnīcu?

Koks: Nē, pie Rutas dārgās.

Valdis: Rutu dārgo es pazīstu. Ļoti jauka meitene, bet nesaprot, ka es vairāk par vienu reizi nevienu sievieti nemīlu.

Daniels: Valdi, atkal tu saki kaut ko tik riebīgu!

Valdis: Veterāns mani iedvesmoja uz atklātību. Es saku, kā ir.

Koks: Ruta ir skaistākais zieds bērū vaiņagā.

Daniels: Nu kāpēc?

Koks: Nodevējs. Tos mēs nošaujām.

Daniels: Man nepatīk šī saruna.

Valdis: Esam gandrīz klāt.

Koks: Es nodevējus neaizmirstu. Atceries, Uriēl, tīrā rase, kā tu gribēji iztīrīt pasauli, un ielaidi lodi pierē šitam čigānam? Kā tev sāpēja...

Daniels: Traks tu esi, sasodīti debils.

Valdis: Par kādiem čigāniem tu runā? Vecīt, tev tomēr vajag pie ārsta.

Daniels: Man pašam derētu, drausmīgi sāp galva.

Koks: Kas ir čigāniņ-mēnesteiņ? Neatceries vairs savu seno biedru, savu brāli? Neatceries, kā Uriēls mūs gribēja ātri un nesāpīgi transportēt uz debesīm?

Valdis: Vismaz ātri un nesāpīgi.

Koks: Tīri un sterili.

Valdis: Es īsti nesaprotu, ko tu tagad mēģini pateikt.

Koks: Paņem ieroci, paņem to savā rokā un pavērs pret to, kas tev atņēma dzīvību,

pienācis laiks atmaksāt par nodarīto.

Valdis: (*ieskatās acīs Danielam*) Par ko?

Daniels neatbild.

Koks: Tu esi maksājis un tu esi maksājis, un tu maksāsi. Bet pamēģiniet tik kāds pirms laika aiziet pie tēviem, pamēģiniet, tēvi to nepiedos. (*Izkāpj no automašīnas.*)

Daniels un Astivs paliek.

Pauze.

Daniels: Astiv, tu esi čigāns?

Valdis: Protams, nē. Varbūt kaut kur senčos kāds patrāpījies. Bet Daniel, es nespēju noticēt, ka tu paļāvies viņa runām! Kāda atmaksa, kādi tēvi? Kādēļ tu klausies tik vājprātīgu sviestu?

Daniels: Es neklausos, man sāka sāpēt galva un es jūtos diezgan sūdīgi.

Pauze.

Valdis: Saņemies! Tas nekas nav. Taču, lai cik tas dīvaini nebūtu, kaut kur tam debilajam sviestam ir taisnība. Tagad braucam?

Daniels: Diez vai es varēšu kaut kur aizbraukt.

Valdis: Kāpēc?

Daniels: Un ko tu... darīsi, nogalināsi sevi, varbūt Diānu?

Valdis: Es neteicu, ka to darīšu, es tikai pieļāvu tādu domu!

Daniels: Tad klausies, ja tu vēl kaut reizi ieminēsies par pašnāvību, es pats tevi novākšu! Sapрати?! Pats personīgi, ātri un nesāpīgi!

Valdis: Labi, ja tu tā vēlies, es neiebilstu...

Daniels: Man ļoti sūdīgi, vecīt, man liekas, ka tas ir nopietni.

Valdis: Tu ko...

Danielam tiešām ir slikti, iespējams, panikas lēkme.

Valdis: Kas vainas? Es vedīšu tevi uz slimnīcu.

Daniels: Nē, viss ir kārtībā. Nevajag slimnīcu.

Valdis: Tu esi pārlicināts?

Daniels: Jā, es domāju. Bet Astiv, es vienu es zinu pavisam noteikti. Nebraucam nekur, lūdzu!

Valdis: Kā to saprast?

Daniels: Es noteikti zinu, ka mums jāpaliek.

Valdis: Labi, jā, jā, tikai nesatraucies daudz. (*Pauze.*) Un ko tu gribi darīt?

Daniels: (*brīdi klusē*) Es aiziešu pie Rutas. (*Izkāpj.*) Nāksi?

Valdis: Pie Rutas? Traks esi?

Daniels: Atvainojies viņai, un viss.

Valdis: Nē.

Daniels: Pasaki – piedod, Ruta. Tas nav nemaz tik grūti.

Valdis: Man nav par ko atvainoties. (*Paskatās uz Diānu aizmugurē.*) Man tagad ir kaut kur jābrauc, jo es viņai kaut ko apsolīju.

Daniels: Dieva dēļ, nekur nebrauc!

Valdis: Čau! (*Iedarbina motoru.*)

Daniels izskrien priekšā automašīnai.

Valdis: Ko tu dari?

Daniels: Paliec, dzirdi, paliec! Pagaidi mani, es drīz būšu atpakaļ!

Valdis: Kas vainas, Daniel, tagad tu esi nojūdzies? Man likās, ka tāda privilēģija ir tikai man.

Daniels: Zvēri, ka pagaidīsi mani, apsoli to, zvēri pie savas mātes, tēva, pie sevis paša, pie visa, kas tev svēts!

Valdis: Diemžēl man nekā tāda nav!

Daniels: Tad pie savas dzīvības!

Valdis: Nospļauties man par savu dzīvību, tu taču zini, bet labi, ja tev tik ļoti to vajag, (*aizkaitināti*) tad es zvēru pie kaut kā ļoti svēta, ka sagaidīšu tevi.

Daniels: Apsoli?

Valdis: Apsolu.

Daniels: Apsoli vēl!

Valdis: Apsolu!

Daniels: Gaidi!

Valdis: Gaidu.

Daniels aiziet. Tiklīdz viņš ir pazudis aiz stūra, Valdis iedarbina automašīnu un aizbrauc. Daniels to ierauga un sāk skriet, ļoti ātri, apkārt mājai, un izskrien priekšā Astiva automašīnai kādā šķērsielā. Astivs strauji nobremzē. Daniela sejā redzama apņēmība.

Valdis: Tu mazais slimais mērgli, tu to tā vienkārši neatstāsi, vai ne?

Daniels: (*iekāpj mašīnā*) Nē. Saprati? Nē. Braucam.

Valdis: (*naidīgi krata galvu*) Slimais! (*Nebrauc.*)

Daniels: Labi, es tagad pateikšu visu.

Valdis: Jā? Saki vien, saki, kas tev uz sirds! (*Pašlaik viņš ir patiesi nokaitināts.*)

Daniels: (*pauze, nespēj saņemties. Iespējams, viņš nemaz nezina, ko teikt*) Labi. (*Izkāpj.*) Dari kā gribi, Valdi, man vienalga. Tiec pats galā, sabojā sev dzīvi, esi nolādēts, vienalga. (*Iet prom.*)

Valdis: Ko? Ja tev ir ko teikt, tad pasaki! Nu kas ir, pēkšņi tev arī ir vienalga?

Daniels: Liec mani mierā un brauc, kur tev vajag, manis pēc kaut patiešām uz elli.

Valdis: Kā tu vari tā teikt, Daniel?!

Daniels: Man ir apriebies tevi sargāt no tevis paša. Saprati?

Valdis nesaprašanā.

Daniels: Cik bieži tu tā darīsi? Kad tev pēdējo reizi ir bijušas normālas attiecības?

Valdis: Patiesībā es viņām patīku, tici man.

Daniels: Un tu ar to lepojies, vai ne? Tu lepojies, ka esi maita.

Valdis: Jā, nu un? Mums taču tas netraucē.

Daniels: Tikai pamēģini izdarīt kaut ko pretīgu tai meitenei!

Valdis: Mums ir savi rēķini.

Daniels: Nav jums nekādu rēķinu! Tu viņai dod cerību, kaut pats labi zini, ka nekādas cerības nav! (*Diānai*) Diāna, dzirdi? Viņš tevi neved nekur un viņš tev neko nedos. Viņš tevi paņēma pie sevis tikai tāpēc, ka tas neko nenozīmē!

Valdis: Nozīmē gan! Kā tu vari tā teikt, man tas nozīmē tikpat daudz, cik tie putni! Cik tie putni!

Daniels: Nekā! Voldiņ! Es tevi pazīstu labāk nekā tu pats!

Valdis: Es gribu zināt, kā tas ir. Es gribu sabojāt kādam dzīvi.

Daniels: Vēl labāk! Tad mums nav nekā kopēja, ja? Mēs esam gara radinieki, bet mums nav nekā kopēja, ja tu esi spējīgs uz tādu vienaldzību. Viss. (*Nogriežas, pazūd savā mājā.*)

Valdis: (*satriekts, tad attopas, Daniels jau ir nozudis skatam*) Labi, Daniel – pamet arī tu mani, dari to, domā, mani tas interesē? Vācies uz savu smirdīgo Islandi un atstiept tur savas tizlās kājeles, tu mazais mēsls, vācies! (*Joprojām pārsteigts.*) Un nedomā nākt un man kaut ko jautāt! Dzirdi? (*Pie sevis.*) Nekā tu nedzirdi. (*Skaļi*) Tu manī neklausies, un tā ir tava nelaipe! (*Pauze.*) Es nekā tev neesmu stāstījis, bet ir arī tādas lietas, ko tev nav jāzina. (*Pauze.*) Kā tu nesaproti, ka esmu kļūda. (*Kliedz*) Kļūda! (*Pauze. Mēģina iedarbināt automašīnu. Neizdodas.*) O, burvīgi. Arī tu gribi mani piedirst. Lieliski. (*Paskatās uz Diānu*) Un tu ko? Gribi kaut ko teikt, ir kādi komentāri, iebildumi? Ko tu gribi?

Diāna: Neko.

Valdis: (*dusmās*) Muļķības, pretīgi meli, cilvēks vienmēr kaut ko grib un arī tu kaut ko gribi! Tātad, ko tu gribi? (*Pauze, redzams, ka Diāna grib atzīties Astivam mīlestībā.*) Vai tiešām tev mēles nav, tev kaut kā nerunājas, vai ne? Tu to neproti. Nu ko lai es tev saku. (*Pauze.*) Tevi par Diānu sauc?

Diāna: Jā.

Valdis: Savulaik es pazinu vienu Diānu, tas bija reiz sensenos laikos, un tu viņai esi nolādēti līdzīga. Zini, ko es tev ieteiktu? Izmantot pirmo izdevību tikt vaļā no manis, bēgt neatskatoties, lido prom, tālēs zilajās. Sapрати?

Diāna: Man tagad būtu jāiet prom...

Valdis: Tieši tā. (*Pauze.*)

Diāna: Man īsti nav kur iet.

Valdis: Mani tas neuztrauc. (*Pauze.*) Diāna. Tu zini, ka tā ir Mēness dieviete?

Diāna: Mani tā nosauca par godu mātei.

Valdis: Kā to saprast? Sanāk, ka tev nav sava vārda?

Diāna: Nezinu, bet mani tā nosauca.

Valdis: Diāna Diānas meita. Kā man sasodīti neveicas šodien. Dubultdiāna.

Diāna: Kas tev ir pret manu vārdu?

Valdis: Un kur ir tava māte? Kādā vēl Vācijā?

Diāna: Vācijā.

Valdis: Pamet savu meitu un aiztinas uz Vāciju, kāda velna pēc?

Diāna: Es nezinu, bet viņa aizbrauca.

Valdis: (*satraukts*) Tātad tu esi uz ielas, bet māte to nezina? Tev vajadzētu viņai piezvanīt, vai, nezinu, padot kādu ziņu. Tu tomēr esi uz ielas un kopā ar mani.

Diāna: Es viņai ne pārāk patīku. Tam ir kāds sakars ar manu slikto tēvu.

Valdis: Slikto tēvu?

Diāna: Viņi saka, ka mans tēvs bija slikts.

Valdis: Kas tās par muļķībām! Mans tēvs bija sūdabrālis, bet tāpēc jau es nesaku, ka man ir slikts tēvs. Tas ir tēvs, un viss. Kā var būt slikts tēvs?

Diāna: Manējais bija pavisam nejauks.

Valdis: Izklausās nejauki. Kur viņš ir?

Diāna: Kas?

Valdis: Kur ir tavs sliktais tēvs, es tevi vedīšu pie viņa.

Diāna: Mans tēvs ir miris.

Valdis: Lieliski.

3. daļa

Daniels savā mājā kravā mantas.

Monta: (*ienāk, pārsteigta*) Mīlais, kas notiek?

Daniels: Ko tu šeit dari?

Monta: Es? Ko tu šeit dari?!

Daniels: Es kravājos.

Monta: Kāpēc tu kravājies?

Daniels: Tāpēc, ka es to vienkārši daru. Man nav tev nekas jāskaidro.

Monta: Es domāju, man ir tiesības zināt, kāpēc tu kravājies.

Daniels: Es nevaru.

Monta: Ko tu nevari?... Tu taisies kaut kur braukt, vākties prom no manis, kādēļ tu nevari man to pateikt? Tas ir Valdis, vai ne? (*Raud*) Daniel, viņš atņem man tevi. (*Pakrīt.*)

Daniels: Ak Dievs, Monta, man vismaz nav ar viņu seksuālu attiecību.

Monta: Tā tik vēl trūka.

Daniels: Bet tev ir.

Monta: Tā bija viena nolādēta reize. Tikai viena.

Daniels: Tādēļ, ka es negribu ar tevi runāt. Padomā pati, kā lai es tev skatos acīs. Kā lai es tev vēl pieskaros.

Monta: Nu ko lai es saku...

Daniels: Es pat negribu neko dzirdēt. Es tev vairs nevaru uzticēties. Atceries, ko tu toreiz teici? Tu teici, ka viss kārtībā, ka tu par to parūpēsies. Pēc tam izrādās, ka tu esi stāvoklī, un es to vienkārši nespēju saprast, kā tu vari teikt, ka tā gadās. Nevar tā gadīties. Tagad tu guli ar manu draugu un droši vien teiksi, ka tā gadās. Bet zini, es nespēju samierināties ar to, ka tā gadās. *(Iet prom.)*

Monta: Kāpēc tu neļauj man būt draugam. Labi, es nevaru būt tik labs draugs kā Astivs, bet es taču varu būt otrā. Tu vari vismaz dot man iespēju. Tu vari pamēģināt būt ar mani. Patiešām būt ar mani.

Daniels: Vienalga. *(Paņem mantas un iet uz durvīm.)*

Monta: Un ko man darīt, krist uz ceļiem? Ko tu gribi, lai es daru? Man žēl.

Daniels: *(ar izsmieklu)* Tev žēl? Monta! Es tiešām tavā labā esmu darījis pārāk daudz. Tā vietā, lai tu mēģinātu mani saprast, tu ļauj Valdim Astivam lasīt sev dzeju, tu muļķe, es viņu pazīstu līdz mielēm. Es pazīstu Valdi. Tā nav viņa vaina. Tā ir tava vēlme un tava atbildība. Tu man esi pretīga. *(Iet prom.)*

Monta: Tu man neļauj sevi saprast!

Daniels iznāk no savas mājas, ārā satiek Valdi, kurš jau kādu laiku nespēj saņemties un piezvanīt pie durvīm. Brīdi abi skatās viens otram sejā.

Daniels: Mēs esam sastrīdējušies, vecais. Tāpēc neņem ļaunā, ja es tagad neko daudz neteikšu.

Valdis: Nemaz nemēģini, jo esmu apvainojies. Līdz ar to es nemaz neko no tevis negribu dzirdēt.

Daniels: Tu iesi ciemoties pie Montas? Vai pie manis?

Valdis: Jā, iešu pasērst pie vecas paziņas, kas tur tik dīvains?

Daniels: Nekas. Tur nav nekā dīvainā.

Valdis: Nu redz. Man tev nekas nav jāpaskaidro.

Daniels: Ak tā. Labi. Ar Dievu, Valdi!

Valdis: Veiksmi tev, kretīn!

Atkal kādu brīdi skatās viens uz otru.

Valdis: Daniel... tā ir viņas meita.

Daniels: Kāda meita?

Valdis: *(satraukts)* Tā ir Diānas meita!

Daniels: Nu un? Kas ir Diāna?

Valdis: Apsēdies! *(Apsēdina Danielu.)* Nē, tomēr piecelies. *(Daniels pieceļas.)* Vai varbūt tomēr apsēdies. Es negribu, ka tev atkal paliek slikti.

Daniels: Es neesmu slims, tu tikai stāsti.

Valdis: Domā? Labi. Tad klausies. Es it kā... izdarīju kaut ko tādu.

Daniels: Saprotu.

Valdis: Tiešām? Es zināju, ka tu sapratīsi.

Daniels: Kāpēc?

Valdis: Es īsti nezinu, tas notika tik strauji. Es tiešām mīlēju to meiteni un likās, ka viņa aptuveni jūt to pašu, ko es. Bet pēc tam viņa aiziet uz policiju un iesniedz ziņojumu par izvarošanu. Rāda zilumus, raud, ārstējas pie psihiatra, taisa analīzes un neieredz mani. Es pat nezināju, ko man domāt.

Daniels: Ko? Tu viņu...

Valdis: Protams, tas notika tik ātri, ka es nespēju pārliecināties, ka viņa to tiešām grib.

Daniels: Ja viņa to būtu gribējusi, viņa neziņotu par izvarošanu.

Valdis: Tu arī sāc, vai ne? Pēc tam es mēģināju viņu satikt, bet viņa atteicās ar mani runāt. Vienīgais, ko viņa man atbildēja bija: „Tiksimies tiesā”. Kas par kretinismu, es saku, es jautāju – kas par lietu? Kādā veidā es tevi izvaroju? Bet viņa atbild, ka mums būtu jātiekas tiesā, kur man būtu jāsaņem sods par to, ka es mīlu viņu. To nevar tā vienkārši piedot, Daniel.

Daniels: (*nesaprašanā*) Un tomēr. Es šeit kaut ko nesaprotu.

Valdis: Tu zini, arī es nesaprotu. Taču tas tā vienkārši ir. Pēc šī notikuma cilvēki sāka mani ievērot, viņi sāka no manis izvairīties. Lai kur es ietu, visi uz mani blenza un man likās, ka tas ir riebums, ko es saskatu viņu sejās. Es centos izdomāt, kur ir mana vaina, bet man neizdevās. Es tikai sapratu, ka esmu noziedznieks, es tāds esmu, un tur neko nevar mainīt.

Daniels: Voldiņ... es pat nezinu, ko lai tev saku.

Valdis: Ko tev būtu jāsaka? Es viņu dievināju. Labi, es biju sīks un debils, bet es viņu dievināju. Viņa bija ļoti skaista. Es esmu vainīgs, jo viņa bija pārāk skaista. (*Pauze.*) Tu taču zini, kā tas mēdz notikt, viņa saka nē, bet liek tev saprast, ka tomēr jā, un galu galā tu labprātāk to saproti kā jā, jo ir tādi brīži, kad liekas, ka tu vairs ne mirkli nespēsi normāli dzīvot, ja nebūsi ieguvis kaut ko tādu, kas ir tik tuvu, bet var tūlīt zust, bet kamēr tas ir tuvu, tu vari aizmirst šo realitāti un pietuvoties tai citai. Un pēc tam tev ir jāmaksā par to, ka esi uzdrīkstējies kādu mīlēt. Tas tā vienmēr ir, draugs.

Pauze.

Daniels: Tas notika sen.

Valdis: Jā, tas notika sasodīti sen, un es to vairs neatceros. Tur vairs nav nekā tāda. Es tikai „izvaroju” kādu, saņēmu savu sodu un dzīvoju tālāk. Varbūt man vajadzēja aizbraukt no šejienes un kaut kur citur mēģināt būt labam, bet es to neizdarīju. Patēvs mani piekāva ar steku. Viņam likās, ka ļaunumu var izdauzīt ārā. Taču tam nebija nozīmes, lai cik piekauts un cietis es klaiņoju ielās, apkārtējiem neradās sajūta, ka es būtu cietis pietiekami, ka mans ļaunums būtu izdauzīts līdz galam. Arī man pašam tā nešķita. Tad draugi man paskaidroja, ka būt sliktam patiesībā ir labi. Un man tiešām nenācās grūti viņiem noticēt. Daniel, es biju tik dusmīgs. Es joprojām esmu dusmīgs un to nevar tā vienkārši piedot. Tas tā nenotiek.

Daniels: Tu melo. Bet tas nekas. (*Pēkšņi*) Tev jābrauc ar mani!

Valdis: Nē.

Daniels: Braucam abi prom, mums šeit nekā nav!

Valdis: Tu gribi lai es bēgu? (*Smejas.*)

Daniels: Nevis bēgt, bet sākt visu no jauna.

Valdis: Nē, Daniel, šeit ir mana dzīve, šeit ir manas kaujas, uzvaras, sakāves, mans naidis un manas mājas. Šeit es esmu. Melis un idiots. Bet esmu. Es negrastos padoties. Es šeit būšu kamēr kāds mani notrieks gar zemi un es būšu miris. Un tad viņi mani apglabās – šajā zemē. To es sapratu, kad tu mani gandrīz pameti.

Pauze.

Daniels: Astiv, es esmu tevi pametis.

Valdis: Tev man jāpalīdz. Šo vienīgo, pēdējo reizi.

Daniels: Tu man lūdz palīdzību?

Valdis: Es to nekad neesmu lūdzis?

Daniels: Nē. Tu esi par lepnu tam.

Valdis: Varbūt. Ko lai es daru ar Diānu?!

Daniels: Atvainojies viņai.

Valdis: Zini, par ko es domāju, kad ieraudzīju viņu pie tās kāpņu telpas? Es domāju – šeit reiz dzīvoja kāda Diāna, kuras dēļ es gribēju nošauties, un tagad tāda pati Diāna sēž tur acīmredzami bez cerības. Un tad man ienāca prātā, ka tā ir viņas meita. Un vēl man ienāca prātā, ka es esmu viņas tēvs.

Daniels: Valdi...

Valdis: Man likās, ka es tik ļoti vēlos būt viņas tēvs, bet es sapratu, ka tas nav iespējams. Un tāpēc, ka viņa nevar būt mana meita, es domāju, ka varētu viņai nodarīt kaut ko ļaunu. Ka viņai tas pienākas. Tāpat kā man. Ka tas pienākas viņas tēvam, kurš ir atļāviens būt viņas tēvs manā vietā. Tā es domāju. Tu taču redzi manu ceļu, tu redzi, kur ved manas sliedes un kādā vilcienā es sēžu. Tas ir taisnais ceļš uz elli un ja tā, tad lai notiek – es gribu iet līdz galam. Tad es gribu godīgi nopelnīt to, kas mani sagaida. Un varbūt, ka es pats sev to novēlu.

Daniels: Varbūt viņa tiešām ir tava meita.

Valdis: Jā, tagad arī es tā domāju.

Daniels: Ko tu iesāksi?

Valdis: Vismaz atdošu parādu.

Daniels: Labi. Varbūt arī man nākas kaut ko atdot?

Valdis: Es nezinu. Bet kur ir mana alga?

Daniels: Es nevaru tev palīdzēt. Man ir tikai viena alga, no kā maksāt.

Valdis: Es saprotu.

Daniels: Tev būtu jāsaprot. *(Pauze. Daniels savus koferus samet atpakaļ mājā, tad Montai ātri un bez īpašām emocijām)* Monta! Es palieku, mīlu tevi, piedodu, būšu pēc stundas, tad arī parunāsim. *(Valdim)* Tātad. Kāda ir sajūta būt par tēvu?

Monta: *(iznāk nikna)* Padodiet man koku!

Koks: *(iznāk līdz ar viņu)* Kuru, to bērzu?

Daniels: Apžēliņ, ko, viņš te? Tu taču dzīvo pie Rutas!

Koks: *(uz Montu)* Vai tad tā nav Ruta?

Valdis: Es taču teicu, nemaisīties pa kājām!

Koks: Vai tad es ko saku?!

Valdis: Ko tas trakais dara mūsu miestā!

Monta: Padod koku, es viņam... - Es to Valdi tūlīt...

Valdis: Padod viņai koku, vecais!

Daniels: (*apsēžas un saķer galvu*) Padod pats, man tūlīt būs slikti.

Monta: Daniel – nevis es, bet Valdis tevi krāpj, dzirdi, viņš tevi izmanto! Viņš ir tevi nohipnotizējis, pakļāvis sev, padarījis par savu rotaļlietu!

Daniels: Ak dies, it kā es to jau nebūtu dzirdējis.

Monta: Padodiet man kāds koku!

Valdis: (*Kokam*) Padod viņai koku, Danielam tūlīt būs slikti.

Koks: Nu bet kuru tad?

Monta: Daniel, es nositīšu Valdi!

Valdis: Daniel, Montai vajag koku, ar ko nosist mani, bet tev tūlīt būs slikti!

Daniels: Man jau ir slikti un paņem pati to savu sasodīto koku, it kā man tev vienmēr būtu viss jāpadod!

Koks: Padodiet kāds man manu kāju!

Valdis paņem Koka kāju un dod to Montai.

Monta: (*brīdi skatās uz kāju, tad uz Valdi, tad uz Danielu, tad uz Koku. Tad mierīgi*) Labi. It kā nebūtu vienalga.

Koks: Vai tad kokiem ir kājas?

Valdis: Man ir. (*Apskata Koka kāju, tad padod to Kokam.*) Tu labāk paliec tepat. Nekur neaizej.

Monta: Viņš paliks ar mani.

Daniels: Kā man ir apnicis tas viss!

Valdis: Tātad tu paliec.

Daniels: Jā, es palieku, kas tur tāds ir? Man taču ir parādi, ne? (*Abi dodas pie Diānas.*)

Valdis: Diāna, tu lasi Raini? Viņam pieder daži teikumi, ko grūti aizmirst.

Diāna neatbild.

Valdis: „Uz mūžu manas rokas tevi slēdz, Pats liktens to tā devis, Jo lūk, kad tu no manis bēdz, tu bēdz no sevis.” - Un kurp?

Diāna neatbild.

Valdis: Kā tu jūties? Tu izskaties bāla. Klau, es tiešām „izvaruju” tavu māti un esmu ar to samierinājies, lai gan es pats to tā nesauktu. Tas bija ļoti sen. Tiešām ļoti, ļoti sen. Vēl pirms tavas dzimšanas.

Diāna: (*nezina ko domāt*) Ko?

Valdis: Tas pat nebiju es, tā bija pati daba! Pats necilvēks! Pats bezprāts, kas caur mani to...

Diāna: Manu māti?!

Valdis: Es zinu, ka tev tas šķiet šokējoši. Varbūt tu tagad mani neieredzi, bet, Dieva dēļ, tev taču nav ar mani jādzīvo kopā. Es tikai gribētu apzināties, ka tev ir savas mājas, ka tu neesi uz ielas un ka tu jūties daudz maz labi (*Paņem Diānas roku, viņa to nikni izrauj.*) Tā cerība, ko es tev devu – zini, ka tā bija patiesa, tā bija ļoti patiesa cerība!

Diāna: Tu man gribi nodarīt pāri? Tad dari! Ko tu man gribi pateikt?

Valdis: Es esmu tavs tēvs.

Diāna: Muļķības. Tu esi mans tēvs? Tu esi traks?! (*Iiet prom*) Tagad es sapratu. Tagad es saprotu, kas šeit notiek. Un man jau pietiek. Varbūt pēkšņi izrādīsies, ka arī viņš ir mans tēvs. (*Rāda uz Danielu.*) Vai varbūt viņa ir mans tēvs (*rāda uz Montu, kas tajā pat mirklī pazūd prom no loga*) un galu galā varbūt visi ir mani tēvi, vai varbūt man vispār nav tēva? Kas ir kas? Vai tad tiešām sanāk, ka es pēdējos divus gadus katru nakti sapņoju, kā mans tēvs bāž roku manās biksītēs? Tu esi slims? Labāk aizved un piekauj mani, pārdod vai spīdzini, tikai nesaki, ka esi mans tēvs! Un ja arī tu būtu, tu gribi, lai es krītu tev ap kaklu un saku paldies, ka esi mani radījis? Tu esi slims! Lūk, kas tu esi! Slims. Tu neesi mans tēvs. Jo mans tēvs ir miris. (*Aiziet.*)

Ilgstoša pauze.

Valdis ilgi skatās, kā Diāna nozūd aiz stūra. Tad viņš pagriežas un apņēmīgi noskūpst Daniela uz lūpām. Tas ir ļoti ilgs un dziļš skūpstis. Pēc tam Valdis apsēžas uz ietves un vēro putnus. Daniels pagriežas pret ielu, viņš vēl nezina, kā justies. Pie loga raud Monta. Netālu jauniešu bariņš ņirgājas par tikko redzēto. Daniels ir apjucis, viņam ir kauns nevis no tā, kas ir noticis, bet no tā, ko viņš jūt. Ir tāda sajūta, ka tepat blakus atrodas kāda citāda pasaule, laimīga, pilnvērtīga un tā ir ietverta vienā vienīgā cilvēkā, kas patlaban vēro putnus, un, iespējams, grib tos nogalināt. Daniels nezina, vai šīs sajūtas ir sods vai dāvana. Šķiet, ka visa pasaule uz viņu blenž, šķiet, ka viņš ir vainīgs par to, ko jūt, par prieku un baudu, ko izraisīja šis skūpstis, un briesmīgi ir nevis tas, ka visa pasaule to redzēja un tagad viņu par to ienīst un nicina, bet gan tas, ka viņš pats sevi nosoda. Un tomēr jau pēc brīža viņam ir vienalga, ko domā pasaule. Ja vīrišķība ir drosme. Būt tādām, kāds esi. Atzīties sev. Tad šī ir visnopietnākā vīrišķības pārbaude. Uz skatuves visi (izņemot Danielu un Valdi) smejas. Tad Valdis pieceļas un aiziet.

2009. gada janvārī/februārī.

Un augustā.

Pirmais cilvēks

parodija

Darbojas:

Juris – garmatāns, brīvdomīgs jauneklis, ap četrpadsmit gadu vecs;

Gaidis – pieklājīgs, jauns puisis uzvalkā, acīmredzami topošais ekonomists;

Tante – kalsna sirmgalve;

Raitis – iecirtīgs pusaudzis Jura vecumā, patīk izrādīties;

Amerikanka – ap trīspadsmit gadu jauna meitene, kas izskatās krietni vecāka, runā ar akcentu;

Policis – dzīvespriecīgs policijas darbinieks;

Policists – atjautīgs policista kolēģis;

Garāmgājējs – iet garām.

1. aina

Soliņš parkā, uz tā sēž pavisam kails Juris. Viņam blakus, neko tā īsti sev apkārt neredzēdams, piesēžas Gaidis un drudžaini spaida savu telefonu. Ļoti lepni un ar pārspīlētu bravūru, arīdzan pavisam kails, ar somu plecā, pienāk Raitis. Pārsteigts ierauga Juri. Brīdi abi viens otru vēro.

Juris: Tā. Tu esi pliks. Un es esmu pliks.

Raitis: Jā. Un es esmu plikāks.

Juris: Muļķības. Visiem ir skaidrs, ka mans plikums ir plikiskāks.

Raitis: No kurienes tev tāda pārliecība? Es esmu pliks, jo manu plikumu visiem ir jāredz.

Juris: Bet es esmu pliks, jo tas ir nenovēršami. Es esmu visplikākais nelietis visā plikadīdijā, esmu Nūdijas plikņu pliknis, neviens nespēj būt vēl plikāks un pārspēt manu plikumu!

Raitis: Es varu.

Juris: Nu, nu? Ko tad tu darīsi? Novilksi sev ādu?

Raitis: Novilkšu ar. Domā, es nevaru?

Gaidis: *(it kā starp citu)* Izbeidziet, pietiek ar to, ka jūs vispār šeit esat.

Tuvojas tante, aizelsusies piestājas atpūsties.

Tante: Ak, Jēzus! Vai tie puisieši nav pavisam izmetušies?

Juris: Nebaidieties, tantiņ! Tas ir cilvēces labā! Brīvības vārdā!

Gaidis: Tikai mieru! Policijai kāds noteikti jau ir piezvanījis!

Tante: Pavisam? Vai vispāri?

Juris: Vispāri pilnīgi, cienītā, es esmu brīvs cilvēks un varu vilkt nost savas drēbes kur un kad vien vēlos.

Tante: Apžēliņ!

Raitis: Ja tā padomā, tad mēs visi zem drēbēm esam pliki.

Juris: Vai ne?

Garāmgājējs: (*rāda ar pirkstu*) Eu, peģik!

Juris: Ko?!

Raitis: Viņš teica, ka tu esi peģiks.

Juris: Es dzirdēju. Un kāpēc tieši es? Kas, es te vienīgais esmu pliks?

Gaidis: Skaidra lieta, ko domā normāls cilvēks, kad ierauga divus kailus vīriešus...

Raitis: Precīzāk – ko dara. Met ar kakām.

Juris: Lūk – tas ir īsts vīrs! Bruņojies ar kakām, tā teikt, smago artilēriju, un mauc visiem gejiem tieši ģīmī, lai pēc tam ar visām tiesībām varētu tos saukt par smerdeļiem.

Raitis: (*sāk ģērbties*) Nu, ja jau es neesmu vienīgais pliknis šajā parkā, tad šķiet, nav nekādas jēgas turpināt būt plikam.

Juris: Ha! Neizturēji, ja.

Raitis: Nemaz i ne. Es arī zem drēbēm varu būt plikāks par tevi.

Juris: Slēp vien savu glēvumu, cālīt.

Raitis: Kāpēc man tev kaut kas jāpierāda, tu man absolūti nekas neesi.

Juris: Super, es jau nobijos, ka būsi manī ieķēries.

Gaidis: Ja kāds te tūlīt nepievērsies, nekavējoties dabūs ar kaku ģīmī.

Amerikanka: O! Pliki vīrieši, ou mai gād, vai?

Raitis: Viens pliks vīrietis, aim out. Man jāiet uz darbu.

Juris: Tad tu, izrādās, arī esi no tiem sistēmas vergiem. Nē, nu es jau tā arī secināju, ka tu esi āksts, nevis nopietns cīnītājs.

Amerikanka: Pie mums štatos par to liek cietumā.

Juris: Jā, tādus kā viņš noteikti vajag izolēt.

Amerikanka: Nē, silī, par kailumu sabiedriskā vietā. Pilsoņiem morāls kaitējums.

Raitis: Vo, vo! Palūr uz tantiņu, kātus atstiepa tevis dēļ.

Visi ievēro atkritušo tanti.

Juris: (*pielec kājās*) Trauksme, trauksme, ātri zvaniet avārijas dienestam! Tantiņ! Tantiņ!

Tante: Ko tu bļauties! Es atpūšos. (*Paslienās sēdus*) Vai dies, tak piesedz tos savus dārgumus!

Juris: Viss kārtībā. (*Atsēžas.*) Ome vēl dveš.

Amerikanka: (*sarkst un sprauslā*) Oho! Un tas ir jūsu? Nu, es gribu teikt, tas jums tāds no dabas?

Juris: No kurienes tad vēl.

Amerikanka: Ameizing...

Juris: (*aizdomīgi*) Pašlaik esmu aizņemts.

Raitis: (*iečukst*) Viņš ir zilais.

Amerikanka: Ou... sasodīts, un izskatās tik normāls.

Juris: Man ir jāizcīna savas tiesības būt kailam, bet esmu vienmēr gatavs un gatavībā būt gatavs visam, ko šī pasaule var man piedāvāt.

Amerikanka: (*it kā kautrējas*) Nu nezinu, ko teikt jūsu boifrends...

Juris: Tas ir tāds pieprasījuma un piedāvājuma likums, (*Dusmīgi Raitim*) kur esot savā ādā un pie pilnas saprašanas esmu nenovēršami heteroseksuāls!

Klusumiņš. Visi mulst.

Raitis: Es te tā domāju. Cik ilgi tu izturēsi tā plikodamies.

Juris: Labāk nedomā. Tev nepiestāv.

Gaidis: Kehem!

Juris: Labi jau labi. Es kluss.

Klusumiņš.

Juris: Man patīk tā tantiņa. Atgādina manu omi, viņa cepa tik garšīgas kotletes, un vienmēr teica – nedari to, nedari šito. Tik forši, nu. Vismaz bija kāds prieks darīt kaut ko aizliegto. A tagad neviens pat nebrīnās, ka es te sēžu pliks. It kā tas būtu pilnīgi normāli.

Raitis: Manējā stāstīja par kolhoziem.

Juris: Ha! Manējā vēl ulmaņlaikus atminējās. Tādus spoku stāstus mauca ārā, ka tu veselu maisiņu pietaisītu no skaudības. Kolhozi. Tas jau nekas nav.

Raitis: Atradies supermens, bļin. Kas vēl tev ir labāks, ko?

Gaidis: Vai nav vienalga? Jautājums ir par to, ka šis pliknis te atrodas jau vairākas stundas, bet ir nošokējis tikai tantiņu. Es nesaprotu, kur šeit ir kaut kāda policija.

Juris: Vai ne? Neticami!

Amerikanka: Mani arī! Mani šokē tas izmērs, its sou big!

Gaidis: Nevienu nekas vairs nepārsteidz.

Juris: Un tu, mīļais, kāpēc neej uz darbiņu?

Raitis: Nevaru sagaidīt to skatu, kad tevi savāks policisti. Tas ir to vērts.

Amerikanka: Es arī esmu ļoti anarhistiska. Es daru ko gribu un kur gribu. Un ja gribu – sou vat, atklāti pasaku, ko gribu.

Juris: Pareizi, tavs brīvības gars darbojas attiecīgā virzienā. Atklāta, godīga valoda, atklāts, godīgs sekss, un pie velna viņus visus.

Amerikanka: *(sajūsmā)* Jā! Mums tik daudz in kommon, ak čīzes, es apbrīnoju jūsu cīņas sparū! Latvijā, kur tik daudz aizspriedumu vēl livin cilvēku sirdīs.

Gaidis: Jā, idiotu kontestā viņš dabūtu pirmo prīzi.

Amerikanka: Mūsu tehnoloģiju laikmetā, kad var atrast neticama mīkstuma un izmēra vibratorus, man tomēr ir milzīgs prieks redzēt ko dabīgu un reālu. Tas ir tik skaisti!

Juris: Vai ne! Ja gribi, beibī, vari pieredzēt šo monsturu darbībā. Nenožēlosi. Tepat – godīgi un atklāti parciņā, svaigā gaisā.

Amerikanka *minstinās, skatās uz klātesošajiem.*

Juris: Viņi visi ir šokā. Nāksi?

Apkārtējie izliekas, ka nekas tāds nenotiek.

Amerikanka: Ah, labi, dzīvojam taču vienreiz!

Juris: *(skaļi smejas)* Nevar būt, ka viņa tiešām piekrita. *(Gaidim)* Redzējies, trakums! *(Amerikankai)* Piedod beibī, es taču netaisos mīlēties ar katru pretimnācēju. Manis pēc tavs krūšu izmērs var pārsniegt šīs planētas apmērus.

Raitis: Jādomā, ka viņa to neteica nopietni.

Amerikanka: *(aizkaitināti)* Protams nē. Ar tādu frīku neviena meitene nemaz neielastos, bet domājiet, es to nevaru? Es varu mīlēties kur gribu un kā gribu, un kad gribu!

Juris: Saprotams. Padauzas to vien spēj. *(Amerikankai)* Es jau nesaku, ka maucīgums ir kas slikts. Tas ir pavisam dabīgi, bet tas nav gluži mans stils. Man patīk darīt lietas savādāk. *(Lepni)* Ja es gribu, es varu vispār nemīlēties. Nu un kas! Kurš man var to aizliegt!

Amerikanka: *(naidīgi)* Pilnīgi neviens, beibī, neviens.

Raitis: *(iesmejas)* Beidzot menti nāk!

Nāk policisti.

Policists: Tā, tā. Ar ko nodarbojamies, jaunatne?

Juris: Neko. Sēžam.

Policis: Tikai drēbes aizmirsām apvilkt, ne? *(Smejas.)*

Juris: Šodien es sagribēju būt plīks, un tāds arī esmu.

Policists: A ko darīt! (*Smejas, iet tālāk.*)

Raitis: Pagaidiet! Viņš pilsoņiem nodara morālu kaitējumu! Tas ir huligānisms!

Policis: Jā, patiešām. Jādomā, kā šo jautājumu risināt. (*Aplūko soliņu un uz tā sēdošos no dažādiem rakursiem.*)

Juris: Es esmu tiesīgs būt kails, jo tādu daba ir mani radījusi! Es uzskatu, ka mana miesa, kā radītāja meistardarbs un ģeniāls šedevrs, nav slēpjama un apkaunojoša. Gluži otrādi!

Amerikanka: Tā ir uzsvērta piedauzība!

Policists: Tu, čalīt, labāk piesedzies. Un tu, meitenīt, paklusē. (*Ironiski*) Mēs nevaram apģērbt visas pusplikās, piedauzīgās meitenītes pilsētā.

Juris: Cilvēka ķermenis ir skaists pats par sevi, tam ir estētiski mākslinieciska vērtība un apģērbs to diskriminē!

Policis: Es zinu! (*Brīdi apspriežas ar kolēģi.*) Tā! (*Abi saņem soliņu katrs no savas puses un ceļ augšā.*) Ja jau šitas plikais puisēns kādam traucē, tad nekas cits neatliek, (*Apģiež soliņu otrādi*) kā neitralizēt šo problēmu ātri un operatīvi.

Juris: Pagaidiet! Es te sēžu, lai uz manis skatītos!

Policists: Sēdi vien, ja kāds gribēs redzēt tuvāk, apies riņķī.

Juris: Nē, nē, tā tas neies! Es pieprasu, lai mani ved uz iecirkni!

Policis: Klusē, čalīt, mums tagad panki neinteresē, vari te sēdēt cik uziet. Un tu (*Raitim*) griezies otrādi un meklē sev citu soliņu. Savādāk mēs tevi sodīsim par to, ka tu sev morāli kaitē.

Policists: (*Tantei*) Cienītā! Nesēžat zālienā, tas ir valsts īpašums! (*Abi iet prom.*) Nē, man patīk tie jaunie, ko tik viņi neizdomā.

Policis: Traks var palikt! (*Smejas.*)

Tante: Kur tad tā valsts lai sēž!

Policists: Uz soliņiem!

Tante: (*slienās kājās*) Nav jau to soliņu, visur visi pliki. Visur! Man tie plikumi jau sapņos rādās! Kur vien skaties – visi pliki!

Policis: Jums ir fenomenāla redze, cienītā, kaut es tā varētu. Kur vien skaties – visas plikas!

Juris: Vairs ne. (*Nikns, ģērbjas.*) Ja jau es te tik mierīgi varu sēdēt pliks, tad tikpat mierīgi varu sēdēt arī apģērbies.

Visi apģiež soliņu iepriekšējā stāvoklī. Tantiņa salasa mantas un aiziet.

2. aina

Juris ir apvilcis spožu, ar mežģīnēm bagātīgi apdarinātu sieviešu vakarkleitu. Lepni nosēžas iepriekšējā vietā soliņa vidienē. Pārējie pārsteigti skatās.

Juris: Ja nevar tā, tad var šitā.

Amerikanka: Kaut kāds bulšīts.

Gaidis: Nē, vecīt, tu esi unikāls.

Raitis: Kur tu šitādu paltraku, no misenēm izraki, vai?

Juris: Kur izraku, tur arī izraku. Tā, lūk! Kopš pirmais vīrietis uzvilka pirmo kleitu uz šīs zemes virsas, es vēlreiz esmu šis pirmais vīrietis, kas uzvelk pirmo kleitu uz zemes virsas.

Garāmgājējs: Eu, peģik!

Juris: Es to nedzirdēju, jo manis izdarītais ieiet vēsturē. Kā tas var būt, ka viņas, redz, var vilkt kājās bikses, bet es kleitu uzvilkt nevaru? Tā ir netaisnība, diskriminācija! Es izcīnīšu vīriešu tiesības nēsāt kleitas! Jūs visi man teiksiet paldies.

Gaidis: Kāpēc vīriešiem būtu jāvelk kleitas?

Juris: (*spītīgi*) kāpēc sievietēm būtu jāvelk bikses?

Raitis: Nevienš jau tev neliedz, velc to savu kleitu. Transvestīti taču tādi staigā ik dienas.

Juris: Es kā normāls, heteroseksuāls vīrietis arī varu tāds staigāt.

Gaidis: Protams, staigā tik.

Juris: Jūs neko nesaprotat.

Gaidis: Kas te ko saprast.

Raitis: Lieta tāda, ka tu to kleitu vari kaut vai apēst, visiem par to būs nospļauties.

Juris: (*neapmierināts*) Pašlaik svarīgi ir tas, ka man ir nospļauties par to, ka viņiem ir nospļauties par mani. Tā vot.

Klusumiņš. Juris demonstratīvi sēž.

Amerikanka: Jūs te Latvijā visi esat kreizī frīki. Gribu ātrāk mājās, tur vismaz kaut kas notiek normāli.

Juris: Vai tad tevi kāds šeit tur?

Amerikanka: Fak jū!

Juris: Bet es tevi nefak, ne par kādu naudu! Mans interešu loks, kā izrādās, ir krietni plašāks.

Raitis: Nu beidz, tā ir necieņa pret sievieti un viņas pašcieņu.

Juris: Kamēr viņas plašumi ir stipri ierobežoti konkrētā lokācijas punktā taisni starp

kājām, ja neņem vērā muti, kas arīdzan retu reizi lieti noder.

Amerikanka: Nē – normāli!

Juris: Man tev ir padoms! Noskaties reiz kādu filmu, kas nebūtu porņiks un izlasi kaut ko, kas nebūtu “selebritī ņūvs” par Britnijas un Parisas brīnumainajiem piedzīvojumiem.

Amerikanka: Atradies padomdevējs! Tu esi nogribējies kā mācītājs, es tev cauri redzu!

Juris: Es cienu un respektēju tavu pieredzējušas jaunavas izkopto intuīciju, bet man pašlaik tiešām nav laika un vēlmes diskutēt par tik globāli svarīgiem jautājumiem kā mana seksuālā dzīve, saproti?

Amerikanka: Te ir kaut kādi viduslaiki, nekad nav nācies dzirdēt par seksa revolūciju? Štatos brīva sieviete jau sen vairs nav mauka, saprati, šithed.

Amerikanka aiziet, Juris turpina demonstratīvi sēdēt.

Raitis: Paklau, ja gribi izdarīt kaut ko kreizī ekstrēm traku, tad ņem un izlec ar gumiju vai ietriecies sienā ar skeitu, vai pabraukā ar snobordu no kādas katedrāles jumta.

Juris: Ha! Tās ir japīšu izklaides mūlāpiem, kam nav kur naudu likt.

Raitis: Pamēģini izmīlēt aitu vai govi – publiski, rātslaukumā. Tas būtu kreizī, ne?

Juris: Es jau teicu – esmu īsts ekstrēmists. Es vispār nemīlējos.

Gaidis: Nemaz?

Raitis: Pat ne ar roku?

Juris: Vispār nekā.

Raitis: Jā. Tu tiešām esi traks. Drīzāk – stulbs.

Juris: Tad ja es nedročīju, kā tu to regulāri dari, tad uzreiz esmu stulbs?

Amerikanka atgriežas un nemanīta apsēžas stūrītī. Redzams, ka viņu kaut kas nomāc.

Raitis: Nu, ne jau par to – tas ko tu vispār dari. Tam nav jēgas.

Juris: Tu pats sēdēji pliks, bet saprati, ka es to daru labāk.

Raitis: Ak, tu... (*Nevar atrast vārdu.*)

Juris: Nekas, biedri. Es izcīnīšu jūsu tiesības dzīvot, seksa revolūcija tiks anulēta! Vai tāpēc lielie prāti, izcilie filosofi tik centīgi domāja tā, ka smadzenes iztecēja no ausīm, un prātiņš aizlidoja uz siltajām zemēm, lai mēs te tagad pliki kopotos parkā!

Raitis: Man patīk sekss, tas, ka tu esi impotents un stulbs, nenozīmē, ka visiem tādiem jābūt.

Juris: Tad man tev ir priekšlikums! Saraksti kopošanās rakstus divdesmit sējumos un piecus izcilus savu daiktu slavinošus evaņģēlijus! Varēsi, ko? Neģīga nevarēsi, jo tava radošā enerģija būs gājusi nahui! Burtiski na-hui!

Gaidis: Arī Ādams sākumā bija viens un pliks.

Raitis: Vai tad tāpēc viņš vilka kleitu?

Gaidis: Viņš vēl nezināja, ka viņam ir kauns. Tāpat kā šis cilvēks. Tas ir kaut kā... tik aizkustinoši.

Raitis: Tad ej un apraudies.

Juris: Tiešām, kādēļ Dievs pirmo radīja tieši vīrieti, nesaprotu. Tam nav loģikas – jo to, ko darīja pirmie cilvēki, bezgalīgi atkārtoti pārējie, bet visi tāpēc ir pirmie, un... kā viņš varēja rasties bez mātes? Tad jau māte ir Dievs. Un kas radīja Dievu?

Gaidis: (*joko*) Sieviete nebija pirmā, jo neizturētu bez vīrieša.

Raitis: Izbeidziet! Es esmu kristīts, jopcik, tādas lietas neapspriež. Nav loģikas un arī nevajag!

Juris: Tikko atcerējos vienu labu stāstu! Pag, vajag atribūtus.

Paņem kādus zīmīgus atribūtus, sāk savādi staigāt, ne īsti dejot, ne īsti šļūkt.

Juris: Kaut kāds grieķu čalis, nezinu, kā viņu sauca, teica, ka sākumā bija androgīni, viņiem bija abi dzimumi, četras rokas, kājas un tā tālāk, nu, vārdu sakot, vīrietis un sieviete salīpuši kopā, un tad viņi bezgalīgi ripinājās.

Gaidis: Tas no Platona!

Raitis: Kā, vienkārši ņēma un ripoja?

Juris: Neko neņēma, tikai ripoja. Nepārtraukti.

Raitis: Stulbums.

Gaidis: Jā, un tālāk?

Juris: Vārdu sakot, ripo viņš, nu tas androgīns, ripo. Apribo vienreiz apkārt zemeslodei. Otrreiz. Visbeidzot šiem apnīk ripot, nu iedomājies – cik tad var visu laiku bezgalīgā kaifā bezgalīgi ripināties! Kaut kāds ārprāts. Mūžīgs orgasms! Trakums, nu! Nekas cits neatlika kā atdalīties un piemesties vienuviet.

Gaidis: Kaifs bija nepanesams.

Juris: Pareizi. Tad nu sanāk – un par to es esmu domājis – ka cilvēks ir laimīgs tāpēc, ka ir nelaimīgs. Nu tā redz. Un elle ir tas kaifs, ko nav iespējams izturēt, tāpēc mācītāji apkaro visas labās štelles – nu, dzeršanu un seksu, narkotikas. Viņi baidās no kaifa! Taču, ja pirmie cilvēki to neizturēja, tad iznāk, ka sākumā viņi atradās nevis paradīzes, bet gan elles dārzā. Re kā!

Gaidis: Nu tu, vecīt, dod ārā. Kā tas sanāk, ka esi lasījis Platonu?

Juris: Kāpēc lai es viņu nebūtu lasījis?

Raitis: Kaut kāds jocīgs tu esi.

Juris: Bet nu tas tā. Galvenais, ko es gribu izdarīt, es gribu būt Pirmais Cilvēks! Es gribu

izdarīt kaut ko tādu, ko neviens, pilnīgi neviens vēl nekad nav darījis.

Gaidis: Tas taču nav iespējams!

Juris: Es zinu. Tas ir mežonīgi grūti. Patiešām – neiespējami.

Raitis saspringti pie sevis pārdomā. Visi trīs noņem atribūtus, apsēžas. Nāk Tante ar sunīti. Viņu apdzen abi policisti ar segu.

3. aina

Policists: Viņš jau apgērbies. Un uzpucējies ar.

Policis: Mēs te domājām, pa ceļam tevi piesegsim (*Uzmet Jurim virsū segu*), bet esi jau apgērbies.

Juris: Kungi! Es pieprasu, lai mana brīvība taptu ierobežota! Vediet mani prom, esmu slikts cilvēks.

Raitis: Nē! Viņš ir tikai nedaudz stulbs!

Policists: Ja mēs sodītu par sliktumu vien, tad puspilsēta būtu jābāž karceros. Relakss, sīkais!

Juris: Esmu darījis kādam pāri un uzņemos visu atbildību!

Policis: Kāds tad ir tavš nodarījums?

Policists: Kā tu vari pierādīt mums savu vainu?

Juris: Es esmu sāpinājis sevi, un pats tam esmu dzīvs pierādījums.

Policis: Ej mājās, jaunekli, pietiek taču muļķoties.

Tante: Tos jaunos, goda vārds, varējāt izdzēst un kaut kā nodarbināt. Caurām dienām sēž visās malās un tik dzer bez jēgas. Kas te mums būs beigās no tās skaistās jaunatnes – Latvijas nākotnes. Valstij taču beidzot par to jādomā.

Policists: Latvijas nākotnei ir brīva izvēle – būt vai nebūt, kā smeļies.

Policis: Ar varu nevienu nevar piespiest nodarbināties! Un par to sēdēšanu visās malās. (*Izvelk no kakta Amerikanku.*) Cienītā jaunkundze, vai jūsu psihiķa kondīcija ir lietošanas stāvoklī?

Amerikanka: (*izraujas*) Ar mani viss okei.

Garāmgājējs: (*tīri vai ieraduma pēc*) Eu, peģik!

Policis: (*satver to*) E! Kas te būs par necienībām! Šķic mājās! (*Garāmgājējs prom.*)

Gaidis: Viss kārtībā, policista kungs, paši tiks galā. (*Aicina Amerikanku apsēsties uz soliņa.*)

Policists: Nu ja tā, tad tiek paši. Jūs, kundzīt, salasiet tos ekskrementus aiz sava suņa.

Zāliens ir valsts īpašums!

Tante: Ūja! Kur tad lai es tos – kabatās bāžu?

Policis: Bāziet kur gribat – suns ar visiem ekskrementiem ir jūsu privātīpašums. Nau ko mētāt savas mantas kur pagadās.

Tante: Šitais šmurgulis var te pliks sēdēt, bet mans sunītis pat izkakāties nevarēs! Kas tad tā par netaisnību?!

Policists: (*apklusina Tanti*) Kuš, pilsonē! Jaunatne mūsu zelts, viņas brīve izpausties – mūsu nākotne. Jūsu sunīts ar savām kakām tautai bijis nebijis.

Aiziet.

Tante: Un tie vecie arī bijuši nebijuši?

Juris: (*pie sevis*) Jāsāk viss no sākuma. Vai nav par daudz prasīts, ko? Kas, es kāds pārcilvēks? (*Noskumis*) visi tie senči, kas mani balsta – nesaprotama mīkla, ko jārisina sevī.

Tante: Slaists tu esi, puisīt, izlutināts memmītis. Tu nemaz nezini dzīvi. Nekas, gan arī tavs laiks pienāks, kad būsi lieks un nevajadzīgs. Tad tu redzēsi elli.

Juris: Eh, ome, domā, man viegli būt tik jaunam un skaistam? It nemaz ar nē. Arī man ir savas problēmas, kas ar nenosakāma izmēra, asuma un cietuma falliskas formas mietiem dzen un grūž mani arvien dziļākā pakaļā, ko, bieži pat ar idiotisku jūsmu redzokļos vāji gari mēdz dēvēt par Nākotni ar lielo burtu. Jā, tā ir pakaļa, tas ir neizmērojami tumšs un neizprotams dibens, kas manī raisa vien nostalgiskas pārdomas par to, ka viss labais jau ir bijis un pagājis. Un tad, un tad es ieskatos šajā prāta un ķermeņa tumsībā, ieskatos tā kārtīgi šā dibena nebeidzamajā klusumā, un ko es redzu? Ko es redzu! Tas ir Bezdibenis! Un es tajā krītu! Es lēni krītu Nākotnes Bezdibenī! Kamēr man kā pilnvērtīgam cilvēkam ir savas vajadzības, savas spiedīgas tieksmes darīt ko nebijušu, būt Varonim, es gribu mirt Varoņa nāvē, gribu izdarīt kaut ko svarīgu, kas atbalsotos mūžībā, lai par mani stāstītu leģendas – „viņš nebaidījās no nāves”. Nestāsti man par elli – es tajā dzīvoju. Ja tu domā, ka kaut ko zini par manu paaudzi, tad nedomā.

Tante: Nu jau, nu jau, kādas dumības tu te muldi.

Juris: Tu nesaprati, omīt. Piedod man. Es esmu pašnāvnieks. (*Aiziet.*)

Gaidis: Es gan nedomāju, ka starp mūsu paaudzēm būtu kāda īpaša atšķirība, tikai mūsu pieredzes ir dažādas, turklāt visa tā tehnoloģija, filmas, un citi mēsli. Mēs esam krietni netīrāki.

Tante: Es tev teikšu, ko tev vajag – sākt strādāt, vot ko, par cilvēku kļūt. Taisni pretīgi skatīties, cauru dienu tup kā vārnas.

Gaidis: Kaut gan... ir gan atšķirība.

Tante: Zini ko, ja neko prātīgu nevari pateikt, tad turi muti. Nav vairs to jaunekļu, tikai slienā un puņķi. Un ja nav – tad lai nav tās nākotnes, lai Latvija mirst līdz ar mums. Tfu! Mērkaķi.

Aiziet.

Gaidis: Es, personīgi, izjūtu lielu cieņu pret vecākiem cilvēkiem. Žēl, ka mēs viens otru nesaprotam. It kā gadu plaisa būtu bezdibenīga.

Raitis: Un viņš ir tādā Bezdibenī iekšā! Kā viņu sauca, vai kāds šeit viņu pazina? Velti viņš aizgāja. Zini, man tagad tā skumji palika.

Gaidis: *(Amerikankai)* Un ko jūs tā klusējat? *(Koķeti uzliek roku uz kājas.)* Ja tas apdauzītais muļķis ir aizskāris jūsu pašcieņu, zvēru, es to atriebšu! Tik daiļa meitene viena pati svešā pasaulē, viena un apsmieta. *(Tuvojas.)* Ne visi šeit ir impotenti, zvēru... *(Uzmācas, Amerikanka cenšas izrauties.)*

Atgriežas Juris ar alu.

Juris: O, taisni vai Donžuāns ar bizneskeisu!

Raitis: *(priecājas)* Es jau domāju, būsi pagaisis uz visiem laikiem.

Juris: Ha, kur tad es varu pazust. Aizgāju pēc aliņa. *(Iedod katram pudeli.)* Kur ome? Gribēju šo ar uzciņāt. Tomēr foršs tantuks.

Raitis: Ome lasa kakas, gan jau atnāks, kad sakrās žulti.

Juris: Jādomā, ka viņai ir pamats dusmoties. Nevienam par viņu nerūp.

Gaidis: Bet lai tač atver acis, johaidī, cik var bez jēgas gānīties.

Juris: Lai gānās, vai tad mums tās kakas jālasa? *(Smejas.)*

Gaidis: *(it kā sargādams aizsedzis Amerikanku)* Es tev neļaušu zaimot sievieti, pretīgais svētulis!

Juris: Lai tu varētu to neļaut, vispirms kādai šeit būtu jābūt sievietei un kādam būtu jābūt tās zaimotājam. Bet, kā redzi, mēs visi šeit esam cilvēki. Un vai tu, godīgs patērētājs un normāls puisis, te tagad diskriminēsi sievietes tiesības būt cilvēkam, ko? Es kā cilvēks izteicu savas domas, uz ko viņa – kā cilvēks, atbilstoši reaģēja, un mēs abi nonācām pie sazin kādiem secinājumiem, tomēr respektēdami viens otra tiesības brīvi izteikt savas domas. Vai tev šajā sakarā ir kas iebilstams?

Gaidis: *(atraujas no Amerikankas)* Neiet runa par domām, bet par goda un cieņas aizskaršanu!

Juris: Parādi, kur ir viņas gods!

Gaidis: Nē, tas nepieņemami!

Amerikanka: Lūdzu, izbeidziet!

Juris: Nekādu godu un cieņu neredzu, tātad neredzu arī neko aizskaramu!

Gaidis: Viņa ir sievietē!

Juris: Viņa ir parodija. Un tu arī (*Ākstīgi nometas ceļos, Amerikankai*) Ak, jel sievišķības izcilo ģenitālo dimensiju krustpunkts! Tavu spulgo acu gaišums un mākslīgo skropstu amplitūda apdullina visus manus galus, īpaši vienu konkrētā vajadzībā stāvošu! Jel neliedz man savu mīlu visādās pozās un caurumos, neliedz! Ja vēlies, es būšu tavs varonis, princis un bruņinieks, ja vien ļausi man pēc iespējas drīzāk veikt dažus nevainīgus sodomijas aktus un pāris vienkāršas perversijas, pēc kā tu man vairs nebūsi vajadzīga un es varēšu paštaisni pasludināt, ka tāda ir dzīve, nevis es!

Gaidis: Labi, labi, es sapratu, pietiek!

Juris: Neko tu nesaprati.

Raitis: Starp citu, tik ilgi jau te sēžam, bet vēl neesam pat iepazīnušies. (*Dod roku Jurim*) Raitis.

Juris: Juris.

Gaidis: Gaidis. (*Negribīgi.*) Prieks iepazīties.

Raitis: Žēl tagad, kad esam tikko iepazīnušies, bet man laikam jādodas uz māju pusi. Tā jau šodien esmu nokavējis.

Gaidis: Man arī līdzīgi – visi plāni pajukuši. (*Jurim*) Jāteic paldies tev, vecīt, varbūt vēl kādu reizi saskriesimies. Kur tu dzīvo?

Juris: (*smejas, rāda sev visapkārt*) Tepat.

Gaidis: (*smejas*) Šajā pat rajonā?

Juris: Šajā pat parkā.

Pārējie nesaprašanā skatās.

Juris: Nu es taču teicu, ka dzīvoju pie omes. Teicu, vai ne? Nu vo, omei es pieriebos un viņa vakar mani izmeta no mājas. Man esot jādomā ar savu galvu. Tā nu domāju. (*Padzēras.*) Starp citu – šitas alus ir zagts. Nozagu.

Gaidis: (*nopietni aplūko savu pudeli*) Nekad neesmu dzēris zagtu alu. Un ko senči par to saka?

Juris: Kādi senči. Sen jau kā miruši.

Klusumiņš.

Gaidis: Tas ir kaut kā... tik traģiski. Paklau, vai tad viņa tā – uz visiem laikiem... Tu droši vien vari iet atpakaļ.

Juris: Protams, varu, bet kas es, kāds suns, ko var mācīt un pārmācīt?

Raitis: *(krata galvu)* Hmm.

Juris: Nebiju domājis to kādam teikt, bet jums – kā draugiem – jau var. Vai ne? Par draudzību!

Saskandina.

Raitis: Par draugiem!

Gaidis: *(smejas)* Par jums.

Visi iedzer.

Amerikanka: Es laikam esmu šeit lieka.

Juris: Beidzot mūsu domas saskan.

Gaidis: He. Nemaz neteikšu, kur es tagad labprāt atrastos *(Pablenž uz Amerikanku.)*

Raitis: *(arīdzan domīgi Amerikankai)* Ē, starp citu, tu joprojām dari ko gribi un kur gribi?

Amerikanka: Nesapratu?

Gaidis: Vai tavi plašumi joprojām ir spiedīgi tukši?

Amerikanka: Ko tas nozīmē?

Raitis: *(Jurim)* Davai, vecais, *(Zīmīgi vaicstās)* ir tumšs un viņa pati uzprasās!

Gaidis: Viņai tomēr ir baigā izdevība dabūt trīskāršu publisko seksu parciņā, ne? *(Uzsmaida Amerikankai.)*

Juris: *(aizkaitināts)* Vai tad tiešām jūs nekā nesapratāt, ko es tikko pateicu? Negribu es nekādu seksu, es nomirt gribu, nomirt! Eh, nav pat vērts runāt.

Gaidis: Nekas, arī dubults neplīsīs *(Uzmācas Amerikankai, tā izvairās.)*

Raitis: *(grib pievienoties, sajūsmināts)* Kā porniķī - „Vendijas fantāzija”

Abi satrakoti metas virsū Amerikankai, kura izmisīgi kliedz „nē”.

Raitis: Viņa grib, lai viņu izdrāž!

Juris: *(neiztur)* Ko jūs, galīgi prātu esat zaudējuši, idioti! *(Mēģina atsvabināt Amerikanku.)*

Raitis: Viņa grib, neredzi?!

Juris: Ak Dievs, atjēdzies taču! *(Atsvabina Amerikanku, kas raud un to apskauj.)*

Gaidis: *(satraukts)* Opā, kas mums te rodas – lielais glābējs. *(Sakārtojas.)* Lielais drāzējs!

Raitis: *(it kā atjēdzies)* Porniķī „Vendijas fantāzija” teica, ka katra sieviete klusībā grib, lai viņu izvaro.

Gaidis: Jā, tas tāds pirmatnējs kaifs, nezināji! Mēs viņai gribējām palīdzēt, a tu visu prieku bojā ar savu revolūciju! Davai, Juri, vecīt, ļauj mums arī kādam kaut ko labu izdarīt, nu!

Juris drudžaini sažņaudzis trīcošo Amerikanku, Gaidis ar Raiti it kā atgūstas, iedzer alu.

Gaidis: Viņš tagad viens pats būs tas glābējs, jā, savtīgais liekulis, svētulis.

Raitis: Nu labi, ja negrib, negrib – es jau neko. Vienkārši viņa ir līdzīga Vendijai, bet tā ir

mana mīļākā pornofilmā.

Neveikls klusumiņš.

Raitis: (*ieskatās pulkstenī, ceļas*) Nu ko. Tad es – prom. Savādāk mamma uztrauksies. Prieks bija aprunāties. (*Atsveicinās.*)

Gaidis: Tev uz centra pusi?

Raitis: Jā.

Gaidis: Tad brienam kopā. Šitādā naktī negribas palikt vienam uz ielas.

Raitis: Jā, cik nav dzirdēts par laupīšanām šajā apkārtnē.

Gaidis: Nu tad, čau, Juri! Varbūt tiksimies, ja Dievs dos! (*Skaidīgi.*) Un veiksmīgu seksu! (*Promejot Raitim*) Klausies, tev tas porniķis ir uz cietā? Moš atsūtīsi pa skaipu?

Juris: Jā. (*Noskatās, kā tie aiziet.*) Ja Dievs dos. (*Ietin Amerikanku policistu dotajā segā, viņa joprojām histēriski raud.*)

Amerikanka: Es gribēju tev pateikt kaut ko svarīgu...

Juris: Ko?

Amerikanka: Aizmirsu. Tu mani vēl vairāk tagad ienīdīsi.

Juris: Nē, es nevienu neienīstu, nevienu nemīlu. Varbūt tu tagad ej mājās, ja?

Amerikanka: Nē, man bail! Lūdzu, ļauj man palikt!

Juris: Mēs atrodamies parkā, uz soliņa, saproti? Nāc, es tevi pavadīšu.

Pavada Amerikanku mājās.

Amerikanka: Tas ir šeit, tur.

Juris: Tad mums jāatvadās, piedod par visu.

Amerikanka: (*apskauj*) Piedod tu man, es tiešām gribēju tikai pateikt.

Juris: Ir jau labi, ej mājās un aizmirsti.

Amerikanka: Ko aizmirst, tevi?

Juris: Jā, aizmirsti to visu, kas notika, lūdzu, aizmirsti!

Amerikanka: Labi. (*Grib iet, atgriežas un vēlreiz apskauj Juri, tas izvairās.*)

Juris: Lūdzu, ej prom!

Amerikanka atdod Jurim segu, aiziet. Juris atgriežas pie soliņa, apguļas un iemieg.